

БЕЗСМЪРТНИЯТ ВОИН

КОНАН

НЕПОБЕДИМИЯ

2

Най-ожесточената борба
на могъщия варварин...

РОБЪРТ
ДЖОРДАН

МОБИЛСКА КУЩА БАРД

РОБЪРТ ДЖОРДАН КОНАН НЕПОБЕДИМИЯ

Превод: Здравка Ефтимова

chitanka.info

Преследван от кръвожадна армия, пленен от чара на красивата и коварна разбойническа главатарка Червената каня, великолепният варварин предизвиква безпощадния и зъл магьосник Аманар и се впуска в ожесточена борба с най-мрачния демон-бог — Съществото, което поглъща човешки души.

На Уилям Попам Макдугъл — низш в йерархията на дяволите

ПЪРВА ГЛАВА

Леденият вятър, блъскащ се в кафявите бездни на Кезанкианските планини, ставаше още по-мразовит край мрачната каменна крепост, иззидана над гранитния хълбок на безименно възвишение в сърцето на пустошта. Свирепите планинци, които не се плашеха от нищо, се отклоняваха десетки мили от пътя си, за да заобиколят този тъмен бастион, и правеха знака на Рога, за да отпъдят злото, когато чуеха някой да споменава за крепостта.

Магьосникът Аманар заслиза по тъмния коридор, издълбан в каменната твърд на планината. По петите му го следваха същества, които нямаха нищо общо с човешкия род. Магът беше строен, с особена мрачна красота. Черната му брада бе късо подрязана; приличен на змийче бял кичур се плъзгаше в късата му коса. Червените пламъчета, които танцуваха в очите му, сковаваха погледа и волята на всеки, дръзнал поради глупост да се вгледа продължително в тях. Оръженосците му на пръв поглед изглеждаха като обикновени хора, ала лицата им бяха някак издължени, очите им бляскаха с червен пламък изпод украсените с гребени шлемове, а кожата им имаха люспи като на влечуго. Пръстите на прекалено дългите им ръце, които държаха копията, изобщо не приличаха на човешки, а завършваха с нокти на хищна птица. Извити саби висяха на бедрата на всички. Само онзи, който вървеше точно зад Аманар — Сита, пазач от съществата С'тара, личният Сориански телохранител на Аманар, носеше двуостра брадва. Пристигнаха до висока врата, вградена в камъка. И върху вратата, и върху самия камък бяха гравирани змии, преплетени в безкрайни арабески.

— Сита — каза Аманар и премина през вратата, без да спира.

Змиеподобният страж последва господаря си и затвори масивната врата. Аманар сякаш не обърна внимание на това, дори не удостои с поглед голите пленници — мъж и жена, които лежаха със запушени усти и с вързани ръце и крака до една от колоните в залата. Мозайката върху пода изобразяваше златна змия, обкръжена със

светли ивици, които приличаха на слънчеви лъчи. Черната дреха на магьосника също беше украсена с вземо на две вплетени една в друга змии, които сякаш пълзяха по раменете му, а главите им бяха полегнали за почивка върху гърдите му. Очите на избродираните влечуги проблясваха, ала този блясък не издаваше живот.

— Мъжът, Сита — каза магът.

Затворниците яростно се загърчиха в пореден опит да строят оковите си, ала люспестият оръженосец, чиито мускули се издуваха като на ковач, се справи лесно с мъжа. Само след броени минути пленникът беше проснат с разперени ръце и крака върху блок от черен мрамор, в който блещукаха тънки червеникави жилки. В края на мрачния олтар бе издълбан улей, който водеше до чучур, издигнат над голяма златна чаша. Сита отпуши устата на мъжа и отстъпи назад.

Окованият пленник, офирианец с бледа кожа, изкриви устни и плю.

— Който и да си ти, не ще изкопчиш нищо от мен, изчадие на мрака! Аз няма да се моля! Чуваш ли? Никакъв зов за милост няма да се промъкне през зъбите ми, куче! Аз не ще...

Аманар не чу нищо. Той потърси под дрехата си своя амулет — златна змия, сграбчена от сребърен орел. Това изображение върху амулета го защитаваше, както го закриляха и множеството други неща, които беше извършил, ала всеки път той желаше отново да усети силата, пред която бе изправен. Силата, която можеше да контролира.

Глупците от Стигия, онези, които се кичеха с прозвището Магове на Черния пръстен и които така снизходително му бяха позволили да пълзи в краката им и да се учи от делата им, бяха убедени, че е изпълнен с благоговение и възторг. Никой от тях не узна за презрението, което се бе трупало в сърцето му, преди да бе станало прекалено късно. Те бърбореха за своята власт като слуги на Сет, Бога на Мрака, и все пак нито един не дръзна дори да докосне с пръст ужасната Книга на Тайфон. Ала той бе дръзнал.

Магьосникът запя монотонно и зад олтара се образува мъгла — червена и златиста, като омара от пламъци. Зад мъглата се простря безкрайна чернота, която сякаш погълна безкрая. Офирианецът млькна, зъбите му затракаха от ужас.

Мълвеше се, че човешкият ум не е в състояние да обхване ужасните знания, скрити в тази книга, нито пък може да използва дори

една-единствена дума, извлечена оттам, без да бъде сполетян от лудост и смърт. Но въпреки всичко Аманар беше опитал. Наистина, видя само една-единствена страница от книгата, преди нейните свръхестествени сили да го изхвърлят от град Кеми в пустинята, ранен и виещ като куче, с полудяващ ум и кости, превърнати на пихтия. Ала в лудостта си, сред безводната пустош, под палещото слънце той въпреки всичко бе запомнил тази страница. Смъртта не можеше да го доближи.

В мъглата, сякаш изригнала от самите нейни частици, се образува странна форма. Очите на офирианеца се изцъклиха в безгласен ужас. Жената изпищя изпод парцала, тикнат в устата ѝ. Златната глава, която се издигна над тях сред въртопа от пари — нещо средно между змия и гущер, — беше обгърната от ореол от дюза пипала, по-дълги от ръста на мъж. Змийското тяло със златни люспи се точеше назад в мрака додето поглед стига, извън възможностите на ума да си представи такава гледка. Раздвоен език се подаде между змийските зъби и две очи, в които бяха събрани пламъците от всички пещи на света, се възряха в Аманар. Кръвожадно, като че искаха да го погълнат. Магьосникът още веднъж опипа амулета.

Той се бе препъвал сред пясъците, изгарян от зной и задуха, ала помнеше страницата и не можеше да умре. Накрая пристигна до проклетия Птейон — обвеяните в ужас руини, изоставени по времето на мрачния Ахерон, преди Стигия да се превърне в нажежена пустош. В безименната забравена пещера под напуснатия град той бе намерил Морат-Аминее, прикован там заради своя бунт срещу Сет още в дните, когато онези, наричащи себе си „хора“, вървели на четири крака и ровели под камъните за храна. Със спомените си за онази страница — нима не никога нямаше да престанат да го изгарят? — той откри средство да освободи бога-демон, средство да го подчини на волята си — колкото и нищожно да беше то. Откри и как да защити себе си. Той се беше докоснал до могъществото на властта.

— Морат-Аминее — наполовина изпя, наполовина изсъска магьосникът. — Ти, който поглъщаш човешките души, Ти, чието име носи смърт на ухото, което го е чуло, смърт на устата, която го е произнесла, и смърт на ума, който го знае! Аманар принася тези жертви в Твоя чест.

Той протегна ръка и Сита му подаде нож със златна дръжка и позлатено острие. Офирианецът отвори уста да закрещи и изхъхри

задавено, когато Аманар преряза гърлото му. В същия миг златните пипала на бога-демон се стовариха върху човека на олтара и го сграбчиха сред локвата от собствената му кръв. Но избягваха да се доближат до Аманар.

— Яж, о, Морат-Аминее! — напяваше магът и се взираше в очите на жертвата, очаквайки подходящия момент.

Ужас завладя лицето на офирианеца. Той осъзнаваше, че загубва живота си, ала все още не умираше. Сърцето му биеше, кръвта се изливаше от прерязаното гърло, плъзгаше се върху черния като абанос мрамор и потичаше по канала към златния съд в подножието на олтара, за да бъде използвана за нови магии. Ала на жертвата не бе позволено да умре.

Аманар долови с разума си доволното съскане на бога-демон, който се хранеше. Издъхващите очи на офирианеца се изпълниха с отчаяние — мъжът разбра какво освен живота му отнемат в този миг. Магьосникът наблюдаваше как очите на жертвата стават безжизнени, ала все още не мъртви — празни прозорци към бездна без душа. Той внимателно направи прецизен разрез в потрепващия гръден кош. Ръката му се задържа над него, той срещна безутешния поглед на офирианеца.

— Благодарни ми, че ти подарявам смърт и те избавям — каза магьосникът.

Устните на офирианеца се раздвижиха в усилието му да произнесе думи, ала не се чу никакъв звук. Появиха се само страшни мехурчета в намаляващия приток на кръв от бездната, която до съвсем скоро беше гърло на човек.

Аманар се усмихна. Ръката му се провря в разреза, сграбчи пулсиращото сърце и го изтръгна от гръдния кош. То удари още веднъж, когато той го повдигна пред очите на офирианеца.

— Умри! — каза магът. Богът-демон освободи хватката си и жертвата върху олтара най-сетне се отпусна безжизнено в прегръдките на смъртта.

Сита се появи до магьосника със златно блюдо, върху което Аманар постави сърцето. То също щеше да бъде използвано в неговите магии. Магът пое парчето ленен плат, което му подаде влечугото, и избърса окървавените си ръце. Сита отвърна поглед встрани.

— Аманар! — Шепотът на бога-демон разлюля стените. — Ти използваш бездушното тяло на жертвата, която принасяш в моя чест, за свое собствено удоволствие.

Аманар хвърли бърз поглед наоколо, преди да отговори. Жената се гърчеше в оковите на границата на безумието. Тя не чуваше нищо, освен собствените си писъци, заглушени от парцала, с който бе вързана устата ѝ. Сита напусна стаята за жертвоприношения, сякаш не беше чул нищо. Хората от С'тара имаха ограничени възможности да мислят самостоятелно, но умееха да се подчиняват на заповеди. Сита щеше да постави сърцето в златната кана, която чрез магии бе предварително приготвена да поддържа свежо всичко, поставено в нея. Само тогава той щеше да бъде в състояние да помисли върху каквото и да било друго, ако въобще бездушният му разум бе способен да мисли.

Магът отпусна глава върху гърдите си и най-смирено се поклони.

— О, велики Морат-Аминее, аз съм само твой покорен слуга. Твоят слуга, който те освободи от веригите, в които те бе оковал Тъмния.

Боговете и демоните не забравят, както е свойствено на хората, ала често предпочитат да не си спомнят за своите дългове в сделките си с простосмъртните. Това напомняне не можеше да не попадне в целта.

Едно от пипалата със златни люспи се протегна към Аманар — той стори всичко, за да не се отдръпне назад — и бързо се оттегли, сякаш попаднало сред непоносима топлина.

— Ти все още носиш амулета.

— О, най-висша сред силите и най-властен сред властните, амулетът е толкова незначителен в сравнение с тебе, че ти би могъл да го унищожиш, без дори да зърнеш тази жалка прашичка по своя път. Аз го нося само за да ме забелязваш и да ми позволиш да бъда твой слуга, който вечно ще те възхвалява.

— Служ ми добре и в деня, когато Сет бъде окован на мястото, в което бях окован аз, в деня, когато аз ще господствам над Космическия мрак, ще ти дам да управляваш моите поданици — онези, които наричат себе си „хора“. А ти ще ги довеждаш на тълпи, за да се храня.

— Каквото повелиш, това ще бъде, велики Морат-Аминее.

Аманар осъзна, че Сита се е върнал с още двама С'тара. Магът ги повика с махване на ръка, двамата затичаха към окървавения олтар и щом приближиха черния мраморен блок, паднаха на четири крака. Очите им не се повдигаха към демона-бог, който се извисяваше над тях. Почти пълзешком те развързаха тялото на жертвата и го изнесоха навън.

Странно потропване накара Аманар да се взре във високата врата на пещерата. Никой не дръзваше да обезпокоява тези церемонии. Потропването се чу отново. Магът се разтрепери, когато съскането на бога-демон зазвуча направо в ума му:

— Върви, Аманар. Онова, което ще чуеш, е от жизнено значение за тебе.

Той погледна огромното златно тяло на змията, замряло неподвижно над черния олтар. Пълните с пламъци очи го наблюдаваха — нима наистина бе така? — като че ли се забавляваха.

— Пригответи следващата жертва, Сита.

Окованата жена се разтърси от влудяващи спазми. Люспестите ръце я повдигаха от облицования с плочи под. Аманар бързо напусна стаята.

Един мъж — туранец с остра брада, се приведе в поклон и нервно впи поглед в съществата С'тара. Пълнотата му и жълтите му одежди със свободни кройки рязко контрастираха с празните червени очи и плетените ризници на пазачите. Мъжът изопна врат, за да надзърне покрай магьосника в стаята за жертвоприношения, но Аманар бързо затвори вратата. Той имаше малцина слуги от човешкия род, на които се доверяваше и които допускаше в централната кула на крепостта. Все още не бе дошло време те да научат на какво дело служат.

— Защо си напуснал Аграпур, Тюфик? — ядосано попита магът.

Пълният мъж угоднически се усмихна и закърши ръце.

— Вината не е моя, господарю. Моля те да разбереш това.

— Какво бръщолевиш, човече?

— Нали ме накара да следя за нещо, господарю. То вече не е в съкровищницата на крал Илдиз.

Аманар пребледня. Тюфик, който прие това като признак на ярост, се отдръпна, пазачите С'тара неспокойно се размърдаха, ала

магът трепереше с цялото си същество само вътре в себе си. Той сграбчи с железните си пръсти дрехите на туранеца и го разтърси.

— Къде е то сега? Говорѝ, човече, или ще загубиш живота си!

— В Шадизар, господарю. Кълна се!

Аманар го гледаше гневно, ала не го виждаше. Морат-Аминее предварително знаеше важността на това съобщение. Богът-демон сигурно бе наясно какво става сега в Шадизар. Необходимо бе да търси ново скривалище, ала на първо място бе нужно да си възвърне — доколкото му позволяваха собствената му сила и власт — онова, което бе загубил. Онова, което не трябваше в никакъв случай да попадне у Морат-Аминее. Но за да осъществи своето начинание, се налагаше да рискува. Трябваше да донесе предмета съвсем близо край бога-демон. Такъв риск! Такъв ужасен риск!

Не осъзнаваше, че все още държи ножа за жертвоприношения, докато острието не прободне ребрата на туранеца. Магът погледна лицето, което сега се вираше в него с открита омраза. Испита съжаление. Слугите от човешкия род бяха толкова по-полезни от пазачите С'тара. Прекалено полезни, за да бъдат изхвърляни заради някаква случайност.

Магьосникът почувства, че нещо се блъска в гърдите му и погледна надолу. Щръкнала изпод черната дреха, се подаваше дръжка на нож, която ръката на Тюфик току-що бе изтървала. Изпълнен с презрение, Аманар отблъсна от себе си умирация мъж, издърпа ножа от тялото му и вдигна тънкото острие над мъжа върху каменния под — устата му се пълнеше със собствената му кръв.

— Глупак! — каза Аманар. — Трябва първо да убиеш душата ми, преди което и да било оръжие на простосмъртен да е в състояние да ме нарани.

Той се обърна встрани. Гладът на пазачите за прясно месо щеше да го отърве от онова, което бе останало от Тюфик. Но той трябваше да утолява и друг глад — глада на Морат-Аминее, за да спечели време. Трябваше да довежда нови пленници. Повече жертви за Съществуото, което поглъща човешки души.

Магьосникът отново се върна в залата за жертвоприношения и се погрижи за поредната жертва.

ВТОРА ГЛАВА

Шадизар, със своите лилави куполи и многобройните островърхи кули, бе известен като „порочния град“, ала развратът на неговите високомерни благородници, техните жени с жестоки очи и украсените им с перли дъщери бледнееше, сравнен с всекидневния ход на живота в онази част на града, известна като Пустинята. В тесните криволичещи улици и осеяните с боклуци пресечки — истинско убежище за крадците, за онези, които отвличаха хора заради откупа, за убийците и всякаква друга измет, цената на един труп достигаше сребърна монета, тази на живота — меден грош, а за цената на човешката душа въобще не си струваше да се приказва.

Едрият младеж, който се излежаваше в леглото на горния етаж в таверната на Абулетес, в самото сърце на Пустинята, въобще не помисляше за онези, застрашени да загубят живота си сред зловонната нищета навън. Очите му, със синия цвят на сапфир под изрязаната като квадрат черна грива на косите, следяха една жена с маслинен цвят на кожата, застанала в другия край на малката стая. Жената поправяше позлатения си пиринчен нагръдник, който по-скоро излагаше на показ, отколкото скриваше красиво изваяните ѝ гърди. Останалите ѝ одежди бяха прозрачни дълги и тесни панталони, срязани от кръста до глезена, и позлатен колан, не по-широк от два пръста, спуснат ниско върху закръглените ѝ бедра. Тя носеше четири пръстена — зелен оливин и червен алмандин на лявата си ръка, млечносин топаз и червено-зеленикав александрит на дясната.

— Не го казвай, Конан — обади се тя.

— Какво да не казвам? — изръмжа той. Макар гладкото му лице да показваше, че е видял не повече от двадесет зими през живота си, очите му разкриваха, че тези зими са били изпълнени с дни на кръв и стомана. Той отметна кожената завивка с масивната си длан, стана да се облече и както винаги провери дали оръжията са му подръка — старинна широка сабя в износена ножница от шагренова кожа и карпашка кама с тъмно острие, която той привърза над лявата си китка.

— Давам ти безплатно онова, което продавам на другите. Нима това не те задоволява?

— Не е нужно да продължаваш с тази професия, Семирамис. Аз съм най-добрият крадец в Шадизар, в цяла Замора.

Тя се разсмя. Кокалчетата на пръстите му побеляха върху покритата с кожа дръжка на сабята. Наистина имаше основание за гордостта си, нищо, че тя не знаеше. Нима не беше убивал магьосници и унищожавал зли противници, нима не бе спасил един трон и съборил друг? Кой на неговите години би могъл да каже поне половината от тези неща за себе си? Ала младежът никога не бе приказвал за това дори на Семирамис, тъй като славата е началото на края за един крадец.

— Ами при всичките си кражби — смъмри го тя — какво толкова имаш? Всеки меден петак, който откраднеш, изчезва през пръстите ти като вода.

— Кром! Само затова ли не желаеш да бъдеш моя. Заради парите?

— Глупак! — сви устни тя и преди той да изрече и дума, гневно изхвърча от стаята.

Известно време младежът остана намръщен, загледан в голите дървени стени. Семирамис не знаеше нищо дори за половината от неговите неприятности в Шадизар. Той наистина беше най-успешно подвизаващият се крадец в града, ала успехите му започваха да се обръщат срещу него самия. Дебелите търговци и парфюмираните благородници, чиито жилища ограбваше, бяха обявили награда, с която целяха да сложат кран на неговите обири. Някои от същите тези хора го бяха наемали в случаи, когато желаеха да си възвърнат уличаващо писмо или подарък, по-дискретно пратени на неподходяща жена. Онова, което знаеше за техните тайни, вероятно беше не по-малка причина за обявената награда, отколкото самите кражби. Всичко това натежаваше още повече, като се прибавеха и пламеннооките богаташки дъщери, които намираха за пленително да се задяват с младия мускулест варварин.

Той изсумтя, изправи се и наметна върху широките си рамене черна кауранска пелерина, обточена със златисти ширити. Всички тези размисли не водеха доникъде. Той беше крадец. Трябваше да си гледа занаята.

Младежът стискаше зъби, докато слизаше по паянтовото стълбище в помещението за посетители. В центъра на стаята Семирамис седеше в скута на мустакат котиански похитител на дечица, които освобождаваше срещу откуп. Той носеше пъстроцветна раирана наметка. Златни ленти опасваха бицепсите му, златна халка висеше на мургавото му ухо. Мазната дясна ръка на мъжа притискаше гърдите на Семирамис, лявата му ръка се присви, опипваща нещо под масата. Жената изкусително огъваше тялото си и се смееше с глас, докато котианецът шепнеше нещо в ухото ѝ. Конан не обърна никакво внимание на двойката, а тръгна с широки крачки към тезгяха.

— Вино — поръча той и зарови пръсти за нужните медни петачета в кожената кесия, която висеше на кръста му. Монетите бяха останали съвсем малко.

Дебелият Абулетес прибра парите и в замяна му подаде кожен мях с вино, което миришеше на вкиснало. Вратът му се спускаше на мазни гънки над яката на овехтяла жълта туника. Тъмните му очи, потънали в лой, можеха да оценят съдържанието на всяка кесия от двадесет крачки. Вместо да се отдръпне настрана, той остана на мястото си и започна да изучава Конан иззад дебелия плоска маска на лицето си.

Миризмите на разрежено вино и прегоряло месо от кухнята се бореха с изпаренията, които навлизаха от улицата всеки път, когато вратата се отвореше, за да даде път на някой постоянен посетител, решил да влезе или да излезе. Оставаха цели три часа до мръкване, но масите бяха претъпкани с джебчии, сводници и разбойници. Едрогърда куртизанка с пиринчени гривни на глезените, облечена в две тесни парчета жълта коприна, излагаше на показ прелестите си и се усмихваше похотливо на всички и на никого.

Конан отбеляза местата на онези, които му изглеждаха опасни. Кезанкиански планинец с тюрбан облизваше тънките си устни, докато наблюдаваше куртизанката; двама мургави иранистанци в широки червени разкроени панталони и кожени жилетки също я изяждаха с поглед. Нищо чудно, ако се пролееше кръв и тази вечер. Един турански фалшификатор на монети седеше приведен над чашата си и си мърмореше нещо под носа. Заострената му брадичка се поклащаше. В Пустинята се знаеше, че той е зле засегнат от лоша болест и винаги е готов да смекчи унижението си заради нея с дългия ибарийски меч,

който висеше на бедрото му. Трети иранистанец, облечен като другите двама, но със сребърна верижка, увиснала върху голите му гърди, се бе разположил до една гадателка, която обръщаше картите на маса, опряна в срещуположната стена.

— Какво те задържа тук, Конан — рязко рече Абулетес, — при всичките неприятности, които ти предстоят?

— Какви неприятности? — отвърна Конан. Очевидно умът му не бе съсредоточен върху думите на съдържателя на таверната. Гадателката не беше стара вещица, каквито обикновено бяха тези жени. Копринена кестенявочервеникава коса се подаваше изпод краищата на широката качулка на наметката ѝ и обгръщаше нежното ѝ лице. Изумруденозелените ѝ очи бяха леко полегати, скулите — високи. Наметката и роклята под нея бяха от груба вълна, ала тънките ѝ пръсти над обърнатите вече карти изглеждаха нежни и деликатни.

— Значи вече не се интересуваш от нищо, което не е свързано с кражбите ти? — измърмори Абулетес. — За половин година поне седем кервана на път за Туран, или връщащи се оттам, изчезнаха безследно. Тиридатес е повел армията срещу Червената каня, ала никой още не е зърнал този дявол в женски образ. Защо пък точно този път всичко трябва да е различно? А когато войниците се върнат с празни ръце и търговците запищят да се направи нещо... о, това ще накара краля да се обърне срещу нас в Пустинята.

— Той се е обръщал срещу нас и по-рано — изсмя се Конан. — И нищо не се е променяло.

Иранистанецът каза нещо със самодоволна усмивка. Зелените очи на гадателката гневно го стрелнаха, ала тя продължи да говори каквото ѝ показваха картите. Конан си рече, че иранистанецът е помислил точно същото като него. Е, щом Семирамис искаше да парадира със своя занаят пред онзи...

— Какви са доказателствата — каза той, без да сменя очи от гадателката и клиента ѝ, — че Червената каня е виновна за това? Седем кервана са прекалено голям залък — всеки бандит би се затруднил да го сдъвче.

Абулетес изсумтя.

— Кой друг би могъл да бъде? Кезанкианските планинци никога не нападат далеч от хълмовете. Значи остава Червената каня. И никой не знае с колко бойци разполага тя. Никой не знае нищо за нея, дори

как изглежда. Чувал съм, че имала петстотин главорези, който ѝ се подчинявали както хрътката се подчинява на ловеца.

Конан отвори уста, за да му отвори хапливо, ала тъкмо в този момент положението около масата на гадателката се нажежи. Иранистанецът я хвана на лакътя. Тя го отблъсна. Той улови наметката ѝ, зашепна настоятелно и ѝ показа тежката си кесия.

— Намери си момче! — викна тя, замахва и ударът, нанесен с опакото на ръката ѝ, изплющя върху бузата му като камшик.

Иранистанецът се олюля, лицето му придоби синкав цвят.

— Блудница! — нададе вой той и в юмука му блесна широка туранска кама.

Конан прекоси стаята с две крачки. Беше гъвкав като пантера. Голямата му длан стегна в желязна хватка бицепса на иранистанеца и със същото движение го вдигна от стола. Ръмженето на иранистанеца прерасна в безмълвно изумление. Той зяпна и се опита да съсече едрия младеж, ала ножът се изплъзна от изведнъж омекналите му, безсилни пръсти. Хватката на Конан бе спряла притока на кръв към ръката му.

С презрителна лекота Конан захвърли противника си на пода между масите.

— Тя не желае да я ухажваш — каза младежът.

— Кучи син! — изрева иранистанецът, скочи, сграбчи ибарийския меч на фалшификатора на монети от Туран и замахна срещу Конан.

Конан ритна съборения стол срещу врага си и спря атаката му. Мъжът политна, падна, опита да се изправи, но ботушът на Конан го тресна под брадичката и той пак се сгромоляса до краката на фалшификатора. Туранецът прибра меча си и хвърли жаден поглед към кесията на падналия.

Конан се обърна към красивата гадателка. Стори му се, че забеляза как една малка кама изчезна под широката ѝ пелерина.

— Тъй като ти спестих известна неприятност — каза той — може би ще ми позволиш да ти купя вино?

Устните ѝ се изкривиха.

— Нямаше нужда недорасло момче от варварската пустош да ми оказва помощ.

Очите ѝ се отклониха вляво от него, а той се приведе и се гмурна вдясно, така че ятаганът на единия от другите двама иранистанци се

заби в масата, вместо във врата му.

Той се претърколи през рамо, изправи се и с едно-единствено движение измъкна широката си сабя от шагреновата ѝ ножница. Двамата иранистанци от другата маса бяха скочили срещу него с ятагани в ръце, на значително разстояние един от друг, с леко присвити колене, заели стойката на опитни бойци. Масите около тримата се бяха опразнили, ала никакъв друг признак не показваше, че посетителите на таверната се интересуват от развоя на събитията. Съвсем рядко минаваше ден без поне един човек да не издаде смъртния си вопъл върху осеяния с дървени стърготини под.

— Пес, чиято майка никога не е знаела името на баща му — изръмжа единият от дългокосите нападатели. — Да не мислиш, че ще удариш Хафим и просто ще те пуснем да си отидеш? Ще пиеш собствената си кръв, изчадие на пъпчива жаба! Ще...

Конан не сметна за необходимо да слуша крясъците му. Той нададе див кимерийски боен вик, развъртя широката сабя високо над главата си и се впусна в нападение. Презрителна усмивка се появи върху тъмното лице на иранистанеца, който стоеше по-близо до Конан. Мъжът нанесе страшен удар, с който целеше да разсече мускулестия младеж преди привидно тромавият замах на Конан да достигне целта си. Младежът обаче нямаше намерение да атакува по начин, който да го остави беззащитен. Още докато иранистанецът се придвижваше, Конан се наведе надясно и приклепна с протегнат встрани ляв крак. Видя предчувствието за смърт в тъмните изпъкнали очи на противника си и в мига, когато блестящото синьо острие на ятагана просъска над лявото му рамо, широката сабя на младежа се завъртя, разсече късото кожено палто на иранистанеца и потъна дълбоко в ребрата му.

Конан почувства как острието се врязва в костта. Зад противника си, който се задавяше от собствената си кръв, видя втория иранистанец — беше се втурнал срещу него озъбен, с вдигнат ятаган. Младежът заби рамо в стомаха на издъхващия мъж, изправи се, повдигна мъртвеца и го запокити срещу неговия другар. Трупът се просна в цял ръст пред тичащите нозе на нападателя. Вторият иранистанец прескочи мъртвия си приятел и извитото острие на оръжието му се люшна над младежа. Ударът на Конан отби ятагана встрани, после острието на широката сабя блесна и преряза гърлото на мъжа.

Иранистанецът политна назад с невярващи очи, кръв обля мръсния му гръден кош. При падането си той събори една празна маса.

Конан зърна Семирамис, която се качваше по стълбището. Котианецът я следваше по петите, а голямата му ръка със сигурни движения на собственик милваше почти голото ѝ бедро. Конан смръщи вежди и изтри острието на оръжието си в широките панталони на едни от мъртъвците. Проклетницата, очите ѝ показваха, че вече си е намерила по-добър мъж. Младежът отново се обърна към масата на червенокосата. Там нямаше никого. Той изруга под нос.

— Този също е мъртъв — измърмори дебелият Абулетес и коленичи край единия от противниците на Конан. Ръцете му като охранени паяци изхлузиха сребърната верижка от шията на мъртвеца. — Строшил си му врата. Кълна се в чреслата на Хануман, Конан! Лиши ме от трима клиенти, дето не им се свидеше. Почти съм решил да ти кажа да се пръждосаш някъде другаде.

— Е, сега нали им вземаш всичко — каза кисело Конан. — И не трябва да даваш дори капка от разреденото си вино. Но виж, на мен може да донесеш една кана от най-хубавите си запаси. Вино от Кейро. За тяхна сметка.

Той се разположи на масата срещу стената, а през главата му полетяха лоши мисли за жените. Поне червенокосата трябваше да покаже мъничко благодарност. Беше я отървал от жесток побой, ако не и от нещо по-страшно. А пък Семирамис...

Абулетес тропна под носа му груба глинена кана и протегна мръсната си ръка. Конан му кимна към последния от иранистанците, чието мъртво тяло бе повлечено навън от двама размъкнати мъже, които спечелваха някоя и друга сребърна монета, като слугуваха в таверната. Конан бе видял как трите кесии на мъртъвците изчезнаха под зацапаната престилка на Абулетес. След миг собственикът на таверната обърса дебелите си ръце в престилката и затътри крака към тезгяха. А Конан притихна, решил да се отдаде на сериозно пиене.

ТРЕТА ГЛАВА

Масите, които се бяха опразнили по време на сбиването, бързо бяха отново заети. Никой не погледна повече от веднъж, докато изнасяха мъртъвците. Шумът от кресливия смях и дрезгавите гласове изобщо не бе затихвал. Полуголата куртизанка мина покрай Конан, измери с кратък, изпълнен с похот поглед широките му рамене, ала продължи пътя си, отблъсната от мрачното му лице.

Неговите неблагоприятия, реши Конан, след като изпразни четири големи дървени чаши от сладкото вино, нямаше да бъдат прекратени със сумите, които нормално открадваше. Ако беше заможен, гадателката с кестенявочервена коса нямаше да си отиде, а Семирамис не би решила, че е толкова важно да упражнява своя занаят. Ала златните бокали, задигани от гостните на тлъстите търговци, перлените огърлици, отмъквани от постелите на бляскавите благороднички, докарваха десет пъти по-малко от стойността си в скривалищата за крадени вещи в Пустинята. А той не притежаваше изкуството да пести. Онова, което му оставаше след разходите по жени, отиваше за хазарт и пиене. Единственият начин да спечели много си оставаше голямата кражба. Но каква? И откъде?

От палата естествено. Крал Тиридатес притежаваше несметни съкровища. Кралят беше пияница — превърна се в такъв от дните, когато злият магьосник Яра съсредоточи в себе си истинската власт в Замора — но в интерес на истината кралят охотно би се разделил с част от своето богатство заради човека, който бе победил Яра и бе съкрушил Кулата на слоновете. Ако властелинът узнаеше отнякъде за всички действия на човека, който му беше помогнал, и проявеше желание да се раздели с каквото и да било в полза на един крадец. В съзнанието на Конан кралят вече се бе превърнал в негов дължник, макар че Тиридатес не знаеше нищо за това, нито пък бе дал съгласието си за подобен дълг. Според Конан обаче, ако той вземеше нещо от собствеността на краля, постъпката му нямаше да има нищо общо с кражба.

На второ място оставаше Ларша — древните прокълнати руини недалеч от Шадизар. Произходът на тези разрушени кули и техните проядени от времето стени бе забулен в мрака на отминали столетия, ала никой не се съмняваше, че там е скрито съкровище. И проклетие. Преди едно десетилетие, когато Тиридатес беше все още изпълнен с енергия крал, той бе изпратил рота подбрани войници от собствената си гвардия, който навлязоха сред руините посред бял ден. Нито един от тях не се завърна, ала техните предсмъртни писъци хвърлиха в такава паника кралската свита и личните телохранители на краля, че те удариха на бяг и изоставиха своя господар. Тиридатес бе принуден да побегне с тях. Дори някой друг след това да бе правил някакви ОПИТИ да проникне в обречения град, той не се бе завръщал обратно да разкаже какво е видял там.

Конан не се боеше от проклетия — нима самият той не бе доказал, че е истинска напаст за магьосниците? — както не се страхуваше и да влезе в палата на краля. Но кое от двете да избере? Да отнеме достатъчно богатство от двореца щеше да бъде еднакво трудно с това да го намери в прокълнатите руини. Кое щеше да се окаже по-достойно за усилията му?

Почувства, че някои го наблюдава, и вдигна глава. Тъмен мъж с гърбав нос и лилав тюрбан, превързан със златна лента, стоеше край него и го гледаше. Лилава копринена дреха падаше на широки вълни от кокалестите му рамене. Мъжът се подпираше на висока до раменете тояга от обикновено, добре огладено дърво и въпреки че не носеше друго оръжие и очевидно не живееше в Пустинята, в очите му нямаше и следа от страх — непознатият не се боеше нито от обир, нито от каквото и да било друго.

— Ти си Конан кимериецът — каза той. Тонът му недвусмислено показваше, че не задава въпрос. — Говори се, че си най-добрият крадец в Шадизар.

— Ами ти кой си? — рече предпазливо Конан. — И кой ти позволява да обвиняваш в кражба един честен гражданин? Аз съм телохранител.

Мъжът се разположи на стола срещу младежа, без да поиска съгласието му. Той стискаше тоягата в едната си ръка — Конан усети, че за него тя е оръжие.

— Аз съм Анкар, търговец, който се интересува от много особени стоки. В момента се нуждая от най-добрия крадец в Шадизар.

Конан сръбна от виното си със самоуверена усмивка. Сега вече бе започнал да плава в собствени води.

— И с каква особена стока желаш да се сдобиеш?

— Най-напред искам да знаеш, че цената, която ще платя, е десет хиляди жълтици.

Конан бързо постави каната на масата, преди виното да се разплиска върху китката му. С десет хиляди... Боже на мъртвите, та с толкова той вече нямаше да бъде крадец, а човек, който се нуждае от пазачи срещу крадци.

— Какво искаш да открадна? — попита той нетърпеливо.

Едва забележима усмивка докосна тънките устни на Анкар.

— Значи ти си Конан крадецът. Поне това вече е установено. Знаеш ли, че Илдиз — кралят на Туран, и Тиридатес са сключили договор да прекратят грабежите срещу търговците по протежение на общата си граница?

— Може да съм чувал, но ми се струва, че човек не може да си тръгне с плячка от подобни договори.

— Така ли мислиш? Тогава трябва да ти кажа, че между кралете са били разменени дарове в знак на почит към този договор, който ще бъде в сила за пет години. Илдиз изпрати на Тиридатес пет млади танцьорки, които носят златно ковчеже. Върху неговия капак са инкрустирани пет аметиста, пет сапфира и пет топаза. В ковчежето са заключени пет медальона, във всеки от които е вграден скъпоценен камък, какъвто никой простосмъртен не е виждал през живота си.

Конан започваше да се уморява от надменния вид на своя странен събеседник. Анкар го вземаше за груб, необразован варварин и може би младежът наистина бе такъв, ала в никакъв случай не бе глупак.

— И ти искаш от мен да открадна медальоните, а не ковчезето — каза той и със задоволство забеляза как се разшириха очите на Анкар.

Мъжът, който бе нарекъл себе си търговец, сграбчи тоягата с двете си ръце.

— Защо говориш така, кимериецо? — Гласът му беше нисък и мрачен.

— Ковчежето, което ми описа, може да бъде продадено за много по-малка сума от тази, която ми предлагаш. Значи остават медальоните. — Той измери с поглед доста възрастния си събеседник и добави със смях: — Освен ако не се интересуваш от младите танцьорки.

Анкар не реагира на веселата забележка, просто продължи да наблюдава Конан с присвити очи.

— Никак не си глупав... — Изведнъж той рязко спря.

Конан гневно прекъсна своя смях. Никак глупав — за един варварин. Той щеше да покаже на този човек едно-две неща, което варварите умееха.

— Къде са медальоните? — изръмжа младежът. — Ако са в съкровищницата, ще ми трябва време да си направя плана и...

— Тиридатес се къпе в блясъка от отразената слава на много помогъщия турански монарх. Ковчежето показва, че Илдиз му е наложил договора. Съпоценностите са изложени на показ в преддверието на тронната зала, така че всеки, който приближи Тиридатес, може да ги види.

— Въпреки това ми трябва време за подготовка — каза Конан. — Десет дни.

— Невъзможно! Направи подготовката си по-кратка. Три дни.

— По-кратка подготовка и ти никога няма да видиш медальоните. А моята глава ще украси кола над Западната врата. Осем дни.

Ангар докосна с върха на езика си тънките си устни, за пръв път от началото на разговора изглеждаше несигурен. Очите му се замъглиха, сякаш изведнъж бе потънал дълбоко-дълбоко в собствените си мисли.

— Пет... не. Четири дни. И нито миг повече.

— Пет дни — настоя Конан. — Момент по-малко и Тиридатес ще запази за себе си всичките медальони.

— Съгласен съм.

Конан с усилие потисна усмивката си. Той смяташе да държи в ръцете си тези украшения още тази вечер, но ако кажеше това на Анкар, то щом поставеше медальоните в шепата му, Анкар щеше да си помисли, че извършеното е съвсем проста работа. Пазареше се за десет дни, накрая се условиха за пет. Е, неговият събеседник щеше да го

сметне за чудотворец, когато Конан му донесеше желаното още на следващата сутрин. Познаваше добре начините, по които реагират хората.

— Ти спомена нещо за десет хиляди жълтици, Анкар.

Мургавият мъж извади кесия изпод дрехата си и я избута до средата на масата.

— Ето двадесет сега. Още сто, когато ми кажеш за своя план. Остатъка ще получиш, когато ми предадеш медальоните.

— Даваш твърде недостатъчна предварителна сума за толкова голямо крайно плащане — възропта Конан, ала всъщност съвсем не бе недоволен. Само тези двадесет жълтици се равняваха на плячката от най-голямата поръчка, каквато бе получавал досега, а с остатъка щеше да разполага още на следващия ден.

Той посегна към кесията. Изведнъж дланта на Анкар литна напред и падна върху ръката на Конан, която вече държеше натъпканата със злато кесия. Младежът трепна. Ръката на търговеца беше студена като на труп.

— Чуй ме, Конан от Кимерия — изсъска тъмният мъж. — Ако ме предадеш, ще молиш главата ти наистина да украси кола.

Конан отскубна ръката си от кокалестата хватка на мъжа. Едва си наложи да не смачка тази ръка, тъй като ледените ѝ пръсти сякаш изпиха топлината на неговата собствена длан.

— Съгласих се да свърша тази работа — каза той разпалено. — И не съм чак дотам цивилизован, за да наруша честната си дума.

За миг му се стори, че мъжът с гърбавия нос ще го подиграе, и ако го бе направил, Конан със сигурност щеше да ме пререже гърлото. Но Анкар се задоволи само да изсумти и да кимне.

— Погрижи се да не забравиш за своята чест, кимериецо.

Той се изправи и пъргаво се отдалечи, преди младежът да успее да хвърли в лицето му острия си отговор.

Дълго след като мургавият мъж беше изчезнал, мускулестият младеж остана навъсен. Този глупак наистина си заслужаваше да загуби медальоните, ако ги задържеше за себе си, след като попаднеха ръцете му. Но той бе дал своята дума. При това решението откъде да спечели богатство дойде наготово. Конан развърза кесията и изсипа в шепата си дебелиите, с добре очертани ръбове златни колелца, върху

които бе изобразена главата на Тиридатес. Черното му настроение сякаш бе пометено от полъх на топъл вятър.

— Абулетес! — изкрещя той. — Вино за всички.

Щеше да има достатъчно време за пестеливост, когато спечелеше десетте хиляди.

Човекът, който нарече себе си Анкар, напусна Пустинята, преследван до самия край на изпълнените с воня улици от хора-чакали. Те, след като бяха усетили в него нещо от природата на истинския мъж, не събраха достатъчно кураж да го приближат. В отговор той не ги удостои с нито един поглед, защото можеше само със своя взор да пречупи волята на човек и само с едно докосване на ръката си умееше да отнема живота на съществата от човешкия род. Истинското му име беше Имхеп-Атон и мнозина, които го знаеха, потръпваха при споменаването му.

Един мъж от Шем — с огромни мускули, едър колкото Конан и с меч на кръста — отвори вратата на къщата, която Имхеп-Атон бе наел в Хафира — една от по-представителните части на столицата Шадизар. Търговецът на редки скъпоценни камъни — понеже мургавият бе известен като такъв сред благородниците на града — имаше нужда от телохранител. Шемитът се сведе пред кокалестия магьосник и побърза да залости вратата след него.

Имхеп-Атон бързо влезе в къщата, след тона се насочи към приземния етаж и пое към стаите, които се намираха под него. Той беше избрал тази къща, само защото тя разполагаше с такива подземни стаи. Някои неща трябваше да се извършват в самите недра на земята, където не можеше да проникне никакъв слънчев лъч.

В преддверието на неговата собствена стая две стройни момичета на шестнадесет години паднаха на колене, щом го видяха. Бяха голи, с изключение на златните верижки, които носеха на китките, кръстовете и вратовете си, а големите им кръгли очи блестяха със страст и обожание. Неговата воля ставаше тяхна, изпълнението на най-нищожния му каприз се превръщаше в най-великото желание на техния нещастен живот. Магиите, които ги поддържаха в този вид, слагаха край на дните им след година-две, но той смяташе, че по този

начин проявява милост към нещастниците, пък и му бе необходимо да намира нови жертви.

Момичетата вдигнаха към него раболепно усмихнати лица. Той поспря, преди да влезе в стаята си и остави тоягата си пред вратата. В миг дървеният прът се превърна в очилата змия, която нави тялото си на спирали и се вгледа в девойките със студени очи, в които проблясваше почти човешка интелигентност. Имхеп-Атон не се боеше от натрапници в човешки образ, докато го пазеше неговият верен страж.

В сравнение с работилниците на други магьосници стаята му изглеждаше пуста — нямаше дори купчини човешки кости, с които се подклаждат сатанински огньове. Нямаше съсухрени тела на мумии, които трябва да бъдат стрити на зловреден прах — ала и малкото, което бе събрано под покрива ѝ, насищаше стаята със смразяващ костите ужас. Върху двете страни на дълга маса от две черни свещи се издигаха тънки, мазни стълбчета пушек. Лойта на свещите бе взета от тялото на девственица, обесена с косите на своята майка и обезчестена след смъртта от нейния собствен баща. Между свещите бе поставена книга, подвързана с човешка кожа, същинско възплъщение на злото, изпълнено с тайни, по-мрачни дори от тайните на Стигия, и едно стъклено, пълно с течност подобие на човешка утроба, в което плуваше уродливата форма на неродено бебе.

Имхеп-Атон пристъпи до масата и направи някакви тайнствени жестове, мърморейки заклинания, които бяха известни само на шепа смъртни. Уродливият зародиш затрепери в прозрачната утроба. Агония изкриви деформираното му лице и безсилните челюсти с болезнено усилие и неприятно скърцане зейнаха.

— Кой ме вика?

Въпреки гъргорещите нотки на този глух глас, в него бе стаена повелителност. Това разкри на Имхеп-Атон кой всъщност приказва през безбройните мили от древния Кеми, в Стигия, с гласа на друг подобен изрод. Говореше Тот-Амон, върховният маг на Черния пръстен.

— Аз съм, Имхеп-Атон. Всичко е готово. Скоро Аманар ще бъде изхвърлен в космическия мрак.

— Следователно Аманар все още е жив. И Онзи, Чието Име не трябва да се произнася, все още осквернява честта на Сет. Помни

своята участ и своята съдба, в случай че се провалиш.

Пот овлажни челото на Имхеп-Атон. Той беше довел Аманар в Черния пръстен. Спомни си как веднъж бе видял проповедник-предател, отведен при Сет в мрачна стая далеч под Кеми, и споменът го накара да потрепери.

— Няма да допусна провал — измърмори той, след това вля сила в думите си, така че уродливият зародиш да може да чуе и да предаде: — Няма да се проваля. Онова, което дойдох да взема, ще бъде в ръцете ми след пет дни. Аманар и Онзи, Чието Име не бива да се произнася, скоро ще бъдат предадени във властта на Сет.

— Това, че ти бе даден шанс да изкупиш греха си, не стана по моята воля. Ако се провалиш...

— Няма да има провал. Един невеж варварски крадец, който вижда в света около себе си само златните монети, ще...

Ужасният глух глас, бълващ от изкривеното телце в стъкления съд, го прекъсна:

— Не ме е грижа как ще го постигнеш. Сет не го е грижа за нищо. Успей или ще си платиш.

Страшната уста с трясък се затвори и зародишът се сви на топчица. Разговорът беше приключен.

Имхеп-Атон прокара овлажнените си длани по лилавата си дреха. Чрез двете момичета, които очакваха да изпълнят желанията му, можеше да си възвърне известна част от онова, което бе изсмукано от него през последните минути. Но те заемаха нищожно място в установения ред на нещата в неговия живот, макар че нямаха представа колко кратко щеше да бъде тяхното пребиваване там. От такива като тях можеше да се извлече твърде малко. Съвсем друго беше положението с крадеца. Кимериецът смяташе, че е равен на Имхеп-Атон, дори — от някаква странна гледна точка на варварското му възприятие — че е по-висш от него. Самият факт, че той е жив, щеше да напомня на магьосника за времето, когато челото му е воняло на пот, предизвикана от страх. Щом медальоните попаднаха на сигурно място в ръцете му, този Конан щеше да получи не злато, а смърт вместо възнаграждение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стените на двореца на Тиридатес, изградени от алабастър, се издигаха на височина пет човешки ръста. По тях непрекъснато маршируваха стражи от Доверените войници на краля, облечени в леки бойни брони и с шлемове с гребени от конски косми на главите. Зад стените — когато слънцето се издигнеше високо над хоризонта — сред цветя, донесени от земи, до които човешкото знание още не бе достигнало, гордо крачеха пауни; часовете се отмерваха с удари върху сребърни гонгове и девойки с обвити в коприна тела танцуваха за удоволствието на краля-пияница. Но сега, във виолетовата нощ, кулите от слонова кост и куполите със златни шпиллове пронизваха небето в неподвижна тишина.

Конан наблюдаваше от сянката край площада около палата и броеше стъпките на пазачите, докато се те се движеха един към друг, а след това поемаха обратния път на своя обход. Ботушите и наметката му бяха натъпкани в чувал, праметнат на хълбока му, и заглушаваха всяко прозвънтяване на инструментите на неговия занаят. Сабята му бе привързана на гърба така, че дръжката се подаваше над дясното му рамо, а карпашката кама бе поставена в ножница над китката на лявата му ръка. Носеше и въже от боядисана в черно сурова коприна, в единия край на което висеше омотана с вата абордажна кука.

Когато пазачите пред него още веднъж се срещнаха и отново се разделиха, за да поемат обратно, той се измъкна от сенките. Босите му крака не вдигнаха почти никакъв шум върху сивата каменна настилка на площада. Той разлюля абордажната кука в такт с ритъма на тичането си. Оставаше съвсем малко време преди пазачите да стигнат края на своя обход и да се обърнат. Той стигна до подножието на белезникавата стена и с един замах на могъщата си ръка изпрати куката високо към тъмното небе. После опъна въжето, за да провери здравината му, и се изкатери по стената, както друг човек би изкачил стълбище.

Щом изпълзя на ръба на стената, той впи поглед в абордажната кука и въздъхна с облекчение. Само един от зъбите ѝ бе захванал крайчеца на стената и драскотината върху камъка показваше как зъбът полека-лека се бе изхлузвал надолу. Още един пръст и... Ала той нямаше време за подобни размисли. Бързо издърпа черното въже и го спусна в градината на двореца. Приземи се с кълбо, за да омекоти удара от падането, и се изправи в шумолящия листак на храстите, посадени край стената.

Над главата му пазачите отново се приближиха едни към друг. Шумът от стъпките им глухо отекна върху камъка. Конан затаи дъх. Ако забележеха драскотината, със сигурност щяха да вдигнат тревога. Часовоите се срещнаха, размениха няколко неясно промърморени думи и отново се разделиха. Той изчака, докато звуците от отдалечаването им отшумят, след това се спусна в безшумен бяг. Огромните му мускули бяха напрегнати до краен предел. Краката му правеха дълги скокове край папрати, разлютели върхове над него, под лози с бледи цветове, които шумоляха дори когато нямаше вятър.

В другия край на градината се обади паун — сякаш някъде жално проплака жена. Колан изруга човека, който бе тръгнал да се разхожда и бе събудил птицата върху нейния прът за спане през нощта. Подобни шумове със сигурност щяха да привлекат вниманието на пазачите. Той удвои скоростта си. Трябваше да влезе в палата преди някой да започне проверка какво става наоколо.

Собственият му опит го бе научил, че колкото по-високо от входа на приземния стаж се намира, толкова е по-голяма вероятността, в случай че някой го види, да сметне, че има право да бъде там. Ако се движеше от по-нисък към по-висок стаж, вероятно щяха да го спрат и да поискат паролата. Такова нещо никога нямаше да се случи, ако слизаше от горе на долу. Вземаха го за слуга или телохранител, който се връща от господаря си към своята стая на долните етажи, и не помисляха повече за него. Ето защо си бе създал навик да влиза във всяка сграда през възможно най-високия етаж. Сега, докато тичаше, очите му търсеха стената от бял дялан мрамор на кралския дворец, който се възвисяваше пред него, за да открият балконите, на които не се вижда никаква светлина. Близо до самия покрив на палата, повече от сто стъпки над градината, съзря тъкмо такъв тъмен балкон, какъвто търсеше.

Белезникавият мрамор на стената на двореца беше издялан във формата на лози с многобройни листа, които предлагаха стотици удобни места за хващане и стъпване. За човек, който си бе играл по канарите на Кимерия като малко момче, тази стена беше лесна за изкачване като пътека. Когато Конан провеси крак над мраморния парапет на балкона, паунът отново изпищя, но този път викът му рязко прекъсна. Конан надникна надолу към мястото, където часовете извършваха обхода си. Те все още не забелязваха нищо нередно. Ала беше добре да вземе медальоните и да изчезне колкото е възможно по-бързо. Който и глупак да се разхождаше наоколо — може би някой, който принуждаваше пауните да млъкнат — след малко щеше да привлече вниманието на часовете.

Той се провря през тежките завеси и се промъкна до средата на тъмната стая. И чак тогава осъзна, че е сгрешил. Не беше сам. Някой затаи дъх в леглото с балдахин от лека прозирна материя и се размърда сред завивките.

Карпашката кама щръкна в юмука на младежа. Той вече бе решил какво да предприеме и се хвърли срещу леглото. Копринена тъкан, фина като паяжина, се раздра под напора му и той се сбори с човека под нея. Дивата му атака събори и двамата върху мраморния, украсен с мозайка под. Конан изведнъж осъзна, че плътта, която притиска, макар да беше корава, поддава под стоманената му хватка, при това от нея се носеше сладък аромат на парфюм с миризма на цветете. Той разкъса копринените чаршафи, за да види ясно кой така безсилно се бори срещу него.

Първото, което се откри пред погледа му, бяха красиви крака, които диво ритяха във въздуха, след това закръглени бедра, изящен кръст и накрая — красиво лице с тъмни кръгли очи, които страхливо се взираха в него над собствените му пръсти — беше затиснал устата на жената. Тя носеше сребърен медальон с черен камък, който висеше между малките ѝ, красиво оформени гърди. С изключение на това украшение нищо не скриваше тялото ѝ, освен тъмните, дълги до кръста коси.

— Коя си ти, момиче? — Конан освободи хватката си и ѝ позволи да приказва, ала държеше ръката си готова, в случай че ѝ хрумне да закрещи.

Тя преглътна и облиза сочните си устни с малкия си розов език.

— Казвам се Велита, благородни господине. Аз съм обикновена робиня. Моля те, не ме наранявай.

— Няма. — Той хвърли бърз поглед към украсената с гоблени спалня, търсейки нещо, с което да я върже. Не можеше да я остави свободна — тя щеше да вдигне тревога. Хрумна му, че това не са стаи, където би трябвало да спи една робиня. — Какво правиш тука, Велита? Среща ли имаш с някого? Кажи ми истината!

— Нямам среща, кълна се. — Гласът ѝ затрепери. — Кралят ме избра, ала после предпочете един юноша от Коринтия. Не ми позволиха да се върна в женското отделение на двореца. Как ми се иска да се върна в Аграпур!

— Аграпур! Значи ти си една от танцорките, изпратени от Илдиз?

Тя гневно отметна малката си глава.

— Аз бях най-добрата танцорка в двора на Илдиз. Той нямаше право да ме изпраща тук. — Тя внезапно ахна: — Ти не си от двореца! Крадец ли си? Моля те! Ще бъда твоя, ако ме освободиш от този крал, който предпочита млади мъже.

Конан се усмихна. Доста примамлива мисъл — да открадне танцорка от кралския палат. Каквато беше лека, нямаше да представлява сериозен товар през стената на двореца, пък и у него пламтяха гордостта и силата на младостта.

— Ще те взема с мен, Велита, ала нямам желание да притежавам роби. Ще те освободя да отидеш, където пожелаеш, и при това ще ти дам сто жълтици. Кълна се в името на Кром и в името на Бел, Бога на крадците!

Щедър жест, ала можеше спокойно да си го позволи. В края на краищата щяха да му останат девет хиляди и деветстотин жълтици.

Долната устна на Велита потрепери.

— Не ми се подиграваш, нали? О, да бъда свободна! — Нежните ѝ ръце плътно го обгърнаха. — Ще ти служа, кълна се, ще танцувам за тебе и...

За миг той се наслади на приятния натиск, с който коравите ѝ гърди подпалиха гръдния му кош, после се върна към задачата си, която още не бе изпълнил.

— Достатъчно, момиче. Помогни ми да взема онова, за което съм дошъл, и няма да е необходимо да правиш нищо повече. Виждала ли

си медальоните, които са пристигнали с теб за Тиридатес?

— Естествено. Виж, ето един от тях.

Тя свали сребърната верижка от врата си и я пхна в ръцете му.

Той любопитно я заобръща между пръстите си. Опитът му на крадец му бе донесъл познания за стойността на тези неща. Инкрустацията и верижката бяха майсторски изработени, но от не много скъп метал. Що се отнася до камъка... Черен като абанос овал, дълъг до последната става на показалеца му, гладък като перла... ала не беше перла. Някакви червени точки се появяваха близо до неговата повърхност, а след това се спускаха в необятните черни глъбини. Конан рязко откъсна погледа си от медальона.

— Какво правиш с него, Велита? Казаха ми, че медальоните били изложени на показ в златно ковчеже в преддверието на тронната зала.

— Ковчезето наистина е там, но Тиридатес иска да танцуваме за него и да носим тези украшения. Така че ги носим през нощта.

Конан приклепна на пети и прибра камата в ножницата.

— Можеш ли да доведеш и другите момичета тук, Велита?

Тя поклати глава.

— Ясмийн и Суза са с офицерите от гвардията, Консела е с един от слугите, а Арамит — с някакъв съветник. Понеже кралят малко се интересува от жени, другите момичета сами осигуряват удоволствията си. Това... това означава ли, че няма да ме вземеш със себе си?

— Казах, че ще те взема — остро отвърна той и погледна медальона в шепата си. По всяка вероятност Анкар нямаше да плати нищо от десетте хиляди само за единия медальон, но да събере и останалите четири от жените, пръснати из двореца, при това всяка в компанията на мъж, беше очевидно невъзможно. Конан неохотно окачи сребърната верижка на врата ѝ.

— Ще те взема, но се боя, че трябва да останеш тук още една нощ.

— Още една нощ? Ако е необходимо, ще остана. Но защо?

— Утре вечер, по това време, аз отново ще дойда в тази стая. Ти трябва да събереш медальоните тук — с момичетата или без тях. Аз не мога да пренеса повече от една танцорка през стената, но няма да им сторя зло, обещавам.

Велита ухапа долната си устна с малките си бели зъби.

— Тях не ги е грижа, докато клетката, в която стоят, е направена от злато — измърмори тя. — В това, което искаш да направя, има риск.

— Има. Ако не можеш да го направиш, кажи ми. Ще те взема тази нощ и ще се опитам да получа каквото мога за единия медальон.

Още миг тя остана коленичила и намръщена сред оплетените чаршафи.

— Ти рискуваш живота си, а аз... могат само да ме набият с камшик. Кой...

Вратата на затъмнената стая се отвори и Конан затисна устата на девойката. Влезе мъж с ризница, с боядисан в червено гребен на шлема — това показваше, че е капитан. Спря и запримигва в мрака. Беше по-висок от Конан, макар че раменете му бяха може би с един пръст по-тесни.

— Къде си, моме? — изсмя се капитанът и пристъпи към леглото. Конан изчака и му позволи да се приближи. — Зная, че си тук, лисичке с огнено телце. Видели са те как бягаш с изчервено лице от покоите на нашия добър крал. Нужен ти е истински мъж да усмири сърце... Какво!

Конан се хвърли срещу огромния мъж, който отскочи назад и посегна към сабята си. Едната желязна ръка на кимериеца сграбчи капитана за китката, която търсеше сабята, а другата стисна гърлото под обраслото с брада лице. Капитанът не можа да изкрещи, от него не се чу дори вопъл, какъвто човек надава, когато между ребрата му се забие кама.

Двамата едри мъже стояха гърди срещу гърди, краката им се бореха за надмощие върху мозаичните арабески на пода. Кимериецът пусна гърлото на противника си, обви ръката си около кръста му и го притегли по-близо до себе си. В същия миг освободи китката му, пхна ръката си зад рамото му и сграбчи брадичката му. Ръцете на младежа потрепериха от усилието да изтласка увенчаната с шлем глава назад. Високият капитан се отказа от намерението си да достигне сабята си, сграбчи главата на Конан с две ръце и се опита да счупи врата му.

Дъхът на Конан застърга в гърлото му, кръвта започна да барабани в ушите му. Усещаше миризмата на собствената си пот и тази на мъжа от Замора. Дълбоко в гърдите му се надигна вой. Успя да изтласка главата на врага си назад. Още по-назад. Изведнъж се чу силно изпращяване и капитанът увисна в ръцете му.

Задъхан, кимериецът го пусна да падне. Главата, скрита под шлема, бе извита под невъзможен ъгъл.

— Ти го уби — промълви Велита. — Ти го... аз го познавам. Това е Мариатес, капитан от гвардията. Когато го намерят тук...

— Няма да го намерят тук — отвърна Конан.

Бързо извлече тялото на балкона и измъкна въжето от чувала, който висеше на хълбока му. То достигаше до половината разстояние до земята. Той закачи абордажната кука на каменния парапет и пусна черното въже надолу.

— Велита, когато свирна, разхлабй въжето.

Завърза китките на мъртвия със собствения му колан, без да сваля сабята, и пхна главата си и дясната си ръка в образуваната примка. Когато се изправи, мъжът висеше на гърба му като чувал. Много тежък чувал. Кимериецът си напомни за десетте хиляди жълтици.

— Какво правиш? — попита момичето. — И как се казваш? Дори това не зная.

— Искам да бъда сигурен, че няма да открият тялото в твоята стая. — Той пристъпи към парапета и отново провери абордажната кука — тя не биваше да се изплъзне. Велита нямаше нищо друго върху тялото си, освен медальона. Тя стоеше до него и го наблюдаваше с големите си тъмни, пълни с уплаха очи. — Аз съм Конан от Кимерия — каза гордо младежът и се спусна по въжето, като местеше ръцете си по гладката му повърхност.

Почти веднага почувства напрежението в масивните си ръце и рамене. Беше силен, ала боецът от Замора също не беше птиче перо, при това тежестта му го повличаше надолу със скованата неподвижност на труп. Мъртвите му китки се забиха в гърлото на Конан, ала нямаше никакъв начин да премести центъра на тежест на товара си, докато висеше в нощния въздух на петдесет стъпки от земята.

С обиграно око на планинец той прецени разстоянията и ъглите и спря спускането си в участък от стената, по който нямаше балкони. Заби могъщите си крака в мрамора, оттласна се встрани и се премести на две дълги крачки по широчината на стената, след това отново се отблъсна и като се полюляваше, достигна до мястото, откъдето бе започнал, после отново отскочи встрани. Ускори темпото, докато то

заприлича на бяг върху отвесната стена, като се люлееше във все по-голяма дъга. В самото начало мъртвият заморанец го забавяше, ала покъсно допълнителното тегло добави нов тласък към неговия устрем и го приближи към целта му — един друг балкон, който се намираше отдолу, вдясно от първия.

Младежът увисна на десет стъпки от белоснежния каменен парапет. После на пет. На три. Разбра, че увеличава съвсем недостатъчно дъгата на оттласкването си. Не можеше да се изкачи обратно по въжето — китките на пазача почти го бяха задушили — нито пък можеше да продължи придвижването си по-близо до целта.

Обърна се наляво и се засили към балкона. Знаеше, че това е последният му шанс, наблюдаваше как целта му изплува в тъмнината. Този път или трябваше да стигне до нея, или да падне. Десет стъпки. Пет. Три. Две. Не можеше да достигне балкона, беше далеч от него. Отчаяно се отгласна от дяланите камъни на стената, пусна едната си ръка от въжето и се протегна към парапета. Пръстите му несигурно го докоснаха. Уловиха го. Напрегнал всичките си сили, той увисна между въжето и слабата си хватка върху камъка. Увисналият надолу труп го задушаваше; гърлото му гореше. Раменните му стави изпукаха, ала успя да притегни тялото си по-близо до балкона. В следващия миг кракът му се провря между каменните стълбчета на парапета. Все още здраво сграбчил въжето, младежът се прекачи през парапета, сгромоляса се върху хладния мрамор и ненаситно загълта нощния въздух.

Ала постигнатото му даваше само илюзорна сигурност. Той бързо се освободи от тялото на заморанеца, наведе се над парапета и подсвирна. При падането на абордажната кука въжето се залюля. Той я изтегли, изпълнен с благодарност, че Велита не е съвсем вцепенена от ужас и помни какво трябва да направи. След това прибра въжето в чувала. Все още му предстоеше да се отърве от трупа.

Завърза колана на Мариатес на кръста му заедно със сабята. Не можеше да направи нищо, за да прикрие охлузванията по китките на капитана. Избута трупа през парапета откъм страната, отдалечена от балкона на Велита. Отдолу се чу шум от скършени клонки. Ала не последва тревога.

Усмехнат, Конан се възползва от издяланите мраморни листа по стената, за да стигне до земята. Счупените клони бяха очевидно

доказателство, че Мариатес е паднал някъде отгоре. Капитанът лежеше с разперени ръце и крака върху един екзотичен храст. Конан си помисли, че кралят-дилетант ще съжалява повече за загубата на рядкото растение, отколкото за смъртта на един войник. А най-хубавото нещо беше, че сред няколкото балкона, от които бе възможно да е паднал капитанът, не се включваше балконът на Велита.

Бързо пробяга през градината. Още веднъж изброи стъпките на пазачите и още веднъж с лекота се прехвърли през стената. Когато достигна истинската сигурност на сенките от площада, изведнъж му се стори, че дочува вик някъде зад гърба си, но не бе съвсем сигурен в това, нито пък се забави да проучи съмнението си. За броени мигове обу ботушите, загърна се с наметката и окачи сабята на бедрото си.

Докато крачеше по тъмните като в рог улици, едновременно по-широки и по-малко зловонни от онези в Пустинята, си мислеше, че това е може би неговото последно завръщане в бедняшката част на града. Вдругиден нямаше да му се налага да живее в подобни места. Откъм двореца прозвуча удар на гонг.

ПЕТА ГЛАВА

На сутринта след набега си в двореца Конан се събуди рано. Слезе в кръчмата и я завари съвсем празна, ако не се броеше Абулетес, който оглеждаше на тезгяха печалбата си от нощта, и двама мършави метачи, облечени в парцали. Тлъстият собственик на таверната хвърли предпазлив поглед към Конан и затули с ръка купчинката монети, сякаш да я защити от обир.

— Вино — каза Конан и измъкна няколко медни монети, за да плати. Въпреки празненството, което бе направил предишната нощ, в кесията му все още имаше шест от жълтиците, които му бе дал мургавият мъж. — Не крада от приятели — добави той, когато Абулетес притегли с лакът монетите върху тезгяха към себе си.

— Приятели! Какви приятели? В Пустинята дори и родният ти брат не е твой приятел. — Абулетес напълни груба глинена кана от канелката на едно буре и я блъсна пред Конан. — Но може би си мислиш, че ще си купиш приятели със златото, което пръсна снощи. Впрочем, откъде дойде това злато? Замесен ли си в онова, което се случи в двореца през нощта? Не, не е възможно. Ти прахосваше пари като самия Илдиз точно преда то да се случи. По-добре е да внимаваш и да не парадираш така със златото си в Пустинята.

Собственикът на таверната щеше да продължи в същия дух, ала Конан го прекъсна.

— Нещо се е случило в двореца? — Той прояви бдителност и отпи дълга глътка от разреденото вино, сякаш бе задал въпроса случайно.

— Ако наричаш „нещо“ един мъртъв кралски съветник плюс още неколцина от кралското домакинство и дузина пребити пазачи, значи наистина „нещо“ се е случило.

— Значи цяла дузина!

— Щом ти казвам, така е било. Претрепани пазачи на всяка крачка, всичките дарове, които Тиридатес получи от Илдиз, били отмъкнати и никой не видял дори косъмче от онези, които свършили

цялата работа. Никой нищо не видял в целия палат. Обаче се говори, че двама часовои мярнали как някакъв мъж бягал от двореца. Едър мъж. Някъде колкото тебе на височина.

— Разбира се, че бях аз — изсумтя Конан. — Прескочих стената, след това се върнах обратно и влачех цялата плячка на гръб. Нали разправяш, че всичките дарове били откраднати. — Той изпразни каната и я стовари пред дебелия мъж. — Дай още една.

— Пет скъпоценни камъка, пет танцьорки и златното ковчеже. — Абулетес завъртя канелката и плъзна пълната кана по тезгяха. — Ако плякката не е била дори по-голяма. Всичко са взели. Признавам, че ти не би могъл да направиш тази работа. Признавам. Но защо се интересуваш толкова много от това? Отговори ми на тоя въпрос.

— Аз съм крадец. Някой друг е свършил тази работа вместо мен. Значи онова, което трябва да направя, е да му отнема откраднатото. — Но от кого да отнеме? Анкар не разполагаше с друг план, освен този с Конан, младежът бе сигурен в това. Тогава единствената възможност, която оставаше, бе, че пазачите са се включили в обира, отмъкнали са съкровището и момичетата робини, или пък са се самоубили, понеже са допуснали в палата някой, който е извършил кражбата.

Абулетес се изхрачи върху един шарен парцал и започна да бърше тезгяха.

— Ако питаш мен — каза той разсеяно, — не бих искал да имам нищо общо с това. Онези, които са направили обира, не са от Пустинята. Хората, дето обират крале, не бива да бъдат разгневявани. Всичките са магьосници, ако искаш да знаеш. Спомни си, че никой не ги е видял. Не е забелязал дори косъмче от главите им.

„Може да е бил някой маг“, помисли си Конан, макар че не можеше да си представи защо е притрябвало тъкмо на някой маг да се излага на опасност и да отмъква петте танцьорки от двореца. Освен това магьосниците не бяха така умели, както вярваха повечето хора, и никой друг не знаеше това по-добре от Конан.

— Говориш така, сякаш си загрижен за мене, Абулетес. Обаче нали каза, че в Пустинята нямало приятели.

— Ти харчиш щедро — кисело отвърна собственикът на таверната. — Цялата работа е в това. Не мисли, че влагам нещо повече. Обаче се пази от тази каша в двореца, каквато и да е тя. Онзи, който

стои зад нея, е много по-голям от такива като тебе. Ще свършиш с прерязано гърло, а пък аз ще загубя един клиент.

— Може би си прав... Излизам да глътна малко свеж въздух. От тия разговори направо ме заболя стомах.

Той остави кръчмаря, който бе започнал да си мърмори страшни неща под носа, и излезе на улицата. Въздухът в Пустинята бе всичко друго, но не и свеж. Вонята от гниещи отпадъци се смесваше с изпарения от човешки изпражнения и повръщано. Плочите от настилката, в местата, където не бяха изкъртени и нямаше дупки, пълни с тиня, бяха покрити с кал. В мрачните глъбини на една пряка, толкова тясна, че едва позволяваше на по-едър мъж да се промъкне между стените на къщите, жертва на някакъв обир стенеше за помощ. Или пък беше просто примамка, която привличаше хора, за да бъдат оградени. Двата варианта бяха еднакво вероятни.

Конан преднамерено се разхождаше из лъкатушешките улички в това царство на крадците, макар сам да не знаеше каква точно е неговата цел. Един измамник със зацапана сребърна бродерия върху дългото до кръста палто помахаше за поздрав, когато Конан мина край него, млада проститутка, съвсем гола, ако не се брояха позлатените пиринчени камбанки върху гърдите ѝ, бе седнала да почива пред входа на някаква къща и се усмихна на широкоплещестия младеж, внезапно решила, че в края на краищата не е чак толкова уморена. Конан дори не ги забеляза, нито пък обърна внимание на един „сляп“ просяк в черни дрипи, който почукваше със счупената си тояжка по улицата и след като хвърли поглед към мрачно стиснатите челюсти на Конан, отпусна камата, която стискаше под мръсните си дрехи. Младежът не усети и присъствието на тримата мъже, които го следваха по лъкатушешките улички, като прикриваха лицата си с краищата на тюрбаните си, а побелелите от напрежение кокалчета на ръцете им стискаха тояги под омазаните дрехи, докато мускулестите му ръце и дългата му сабя не ги накараха да вземат друго решение.

Младежът се опитваше да си втълпи, че медальоните вече са извън неговия обсег на действие. Не разполагаше с нищо друго, освен с проблясъци на съмнение относно това кой ги е взел и нямаше никаква представа къде се намират сега. И все пак десет хиляди жълтици не бяха нещо, от което човек така лесно се отказва. Освен това вече познаваше Велита, робинята. Тя би била щастлива с всеки

господар, който е добър с нея. Ала той бе обещал, беше се закълел, че ще я освободи. Беше се закълел в името на Бел и Кром. Неговата клетва и десетте хиляди жълтици.

Изведнъж осъзна, че се намира извън Пустинята, близо до кръчмата „Танцуващият бик“ на улицата на Сребърната риба. Оградена с дървета ивица тревна площ се спускаше чак до центъра на широката улица. Носени от роби столове-носилки си съперничеха по брой с пешеходците и наоколо не се виждаше никакъв просяк. Това място бе далеч от Пустинята и все пак Конан и тук имаше приятели, или поне познати. Подвижните врати на кръчмата, върху които бе изрисуван строен мъж с кожен колан, подскачащ между рогата на голям черен бик, изскърцаха, когато Конан ги бутна и влезе.

„Кръчмите — помисли си младежът, докато търсеше да зърне лицето на човека, когото искаше да срещне — много си приличат, независимо дали се намират в Пустинята, или не.“ Вместо от разбойници и крадци масите бяха заети от дебели търговци, облечени в дрехи от лилава коприна и зелен брукат. Просто методите на крадене бяха различни. На мястото на фалшификатора на монети седеше строен мъж, който държеше ароматична топчица срещу зараза под силно издадения си напред нос. Той не подправяше парите, които разпространяваше, а просто ги купуваше от задната врата на кралския монетен двор. Имаше и куп сводници, облечени като благородници в алени одежди, окичени със смарагди, които украсяваха ушите им — някои от тях в действителност бяха благородници, ала това не ги правеше с нищо по-различни от обикновените сводници. Куртизанките носеха златотъкани дрехи вместо само позлатени, имаха рубини, вместо спесартини^[1], ала и те бяха разсъблечени и предлагаха същите прелести, както в Пустинята.

Зърна човека, когото търсеше — Ампартес, търговец, когото никак не го беше грижа дали са платени кралските мита върху стоките, които купува. Търговецът седеше сам на маса до стената. Каквото и да се случеше в Шадизар, Ампартес скоро знаеше всичко за него. Столът до масата срещу дебелия търговец недоволно изстена, когато тежкото тяло на Конан се отпусна върху него — звук, твърде близък до този, който се надигна и в гърлото на Ампартес. Мазната му буза трепна, когато тъмните му очи се отместиха, за да отчетат кой е забелязал

пристигането на Конан. Той подръпна късата си остра брада с обсипаната си с пръстени ръка.

— Какво правиш тук, Конан? — изсъска Ампартес и пребледня, сякаш се боеше, че името, което бе изрекъл, може да бъде дочуто от някого. — Нямам нужда от... твоите особени услуги.

— Но аз пък имам нужда от твоите. Кажете ми какво се случи снощи в града.

— Ти... ти имаш предвид двореца?

— Не — каза Конан и скри усмивката си, породена от облекчението, изписано върху лицето на търговеца. Грабна една калаена чаша от подноса на преминаващо край него момиче, което бе облечено само с ивица алена коприна, не по-широка от педя, обвита ниско около бедрата, и си наля от синята плоска бутилка на Ампартес. Момичето лукаво му се усмихна, след това тръсна русата си коса, изсумтя и намръщено забърза, защото той изобщо не я погледна. — Разкажи ми за всички необикновени неща. Всичко, дори и най-дребната случка.

През следващите два часа търговецът непрекъснато бърбореше за своето облекчение, че Конан не го замесва в кражбата в двореца. Кимериецът научи, че предишната нощ в Шадизар търговец на редки вина удушил собствената си любовница, след като я заварил със своя син. Разбра също така и историята как жената на някакъв търговец на скъпоценни камъни забила кама в ребрата на съпруга си без никаква известна на гражданите причина. Племенницата на един благородник пък била отвлечена, ала осведомените по случая заявявали, че с парите от откупа, които идвали от нейната зестра, щели да бъдат изплатени дълговете на вуйчо й. Крадци бяха проникнали в домовете на петима търговци и двама благородници. На един благородник пък ограбили стола носилка и дрехите от гърба му на Ворлузианския път. Някой прерязал гръкляна на един търговец на роби пред магазина му — едни разправяли, че това се случило заради ключовете от кутията, където си държал парите, други — защото търговецът не проверявал откъде произхожда стоката, с която търгувал, и затова продал една похитена благородничка в Кот. Още един търговец от Акиф, след като посетил най-изтънчения бардак, наречен „Къщата на агнетата от Херба“, бил...

— Стига! — Ръката на Конан изплющя върху масата. Ампартес се облещи срещу него и зяпна. — Това, което ми разказа досега, се

случва всяка нощ в Шадизар, такива неща стават винаги. Случило ли се е нещо необикновено? Може да не е свързано със злато или обир. Просто нещо странно, необяснимо.

— Не разбирам какво искаш — измърмори мазният мъж. — Говореше се за някакви поклонници, ала при тях не виждам никаква печалба. Не зная защо си губя времето с тебе.

— Поклонници? — остро го прекъсна Конан. — Какво необикновено се е случило с тях?

— В името на Митра, от къде на къде е твоя работа да разпитваш за... — Ампартес мъчително преглътна, когато стоманеносините очи на Конан приковаха неговите. — Е, добре де. Те дошли от Аргос, далеч от запад, и искали да направят свято поклонение пред гробница на светец във Вендия — много далеч на изток.

— Нямам нужда от уроци по география — изръмжа Конан. — Чувал съм за тези земи. Какво са сторили тези поклонници, което е извън обичайния ред на нещата?

— Напуснали града точно два часа преди да изкукуригат петлите — ето какво. Доколкото знам, били дали някаква клетва, че не трябва да бъдат в града, зад градската стена при изгрев-слънце. Кажи ми сега къде е твоята печалба от цялата тази работа?

— Ти просто ми кажи каквото искам да чуя и остави аз да се грижа за печалбата си. Какви хора са били тези поклонници?

Ампартес го погледна вбесено — бе загубил всякакво търпение.

— В името на камбаните на Зандру, човече! Какво очакваш да зная за някаква си шайка поклонници? Не ти ли е достатъчно, че съм чул за съществуването им?

— Очаквам — сухо каза Конан, — че всеки божи ден ти ще знаеш кой от благородниците колко е загубил на зарове, кой с чия жена е спал и колко пъти е кихнал кралят. Казвай сега за поклонниците. Поблъскай си ума, Ампартес.

— Аз не... — Тлъстият търговец изсумтя, когато Конан постави лявата си ръка на масата. Ножницата над китката му беше празна, а дясната ръка на кимериеца бе скрита под ръба на масата. — Ами били поклонници. Какво повече да кажа? Мъже с качулки и дрехи от груб плат, които не показвали нито косъмче от тях. Конете им не били нито по-добри, нито по-лоши, отколкото на повечето поклонници. Телата на петима от тях, които умрели по пътя, били сложени в бъчви за вино,

натоварени на камили. Изглежда, че са направили още една клетва — всичките починали през святото пътуване да достигнат до гробницата на светеца. В името на Митра, Конан, кой би могъл да ти каже повече за някакви си поклонници?

„Пет тела — помисли си Конан. — Петте момичета танцьорки.“
— Имало ли е войници с тези поклонници? Вържени мъже?
Ампартес поклати глава.

— Нямали дори една кама, доколкото чух. Казали на сержанта пред Портата на Трите мечи, че духът на техния бог щял да ги закриля. Той им отвърнал, че една сабя ще свърши по-добра работа и това, че носят войнишки ботуши, не било достатъчно.

— Какво? Какво каза за войнишките ботуши?

— От къде на къде, в името на... как бих могъл да зная нещо за тези ботуши? — Той разпери ръце. — Добре. Всичко, което знам, е, че едни от тях носел кавалерийски къси полуботуши. Дрехата му се закачила на стремето и едни от ботушите се показали и хората го забелязали. — Тонът на търговеца стана саркастичен. — Искаш ли да знаеш как изглеждали? Червени, с нещо като щампована змия отстрани. Странно е наистина, но точно това чух. И това, Конан, е наистина последното нещо, което зная за проклетите поклонници. Сега ще задоволиш ли моето любопитство? Какво, в името на всички богове, кара човек като теб да си губи времето с поклонници?

— Искам да посъбера опит в религията — отвърна Конан и прибра камата в ножницата. После стана и остави търговеца да се кикоти — гърленият му смях не престана, докато от очите му не изсочиха сълзи, които се затъркаляха по месестите му огромни бузи.

Докато Конан пресече Шадизар и отиде до конюшната, където бе оставил своя кон, той вече се бе убедил, че е прав. Не само петте тела в буретата потвърждаваха разсъжденията му, но и Портата на Трите мечи. Тази порта извеждаше на североизток, към маршрута на керваните, който минаваше от Кешрон през Кезанкианските планини към Султанапур. Вендия наистина беше само едно име в съзнанието му, но той знаеше, че до нея се достига, ако човек излезе от града през Портата на Черния трон, след това се пътува на югоизток през Туран и се преплува морето Вилайет. Младежът реши — щом оседлаеше коня си, щеше да поеме през Портата на Трите мечи по следите на Велита, медальоните и своите десет хиляди жълтици.

[1] Спесартин — камък от групата на гранатите — ярко оранжев, когато е в чист вид и тъмно оранжев до червен, когато е с примеси — бел. Wizard ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Мъжът с бойните доспехи остро контрастираше с останалите събрани в личната стая за аудиенции на крал Тиридатес. Всичко у него допринасяше за това впечатление. От набедрениците над късите му полуботуши до плетената ризница и нагръдника, предпазващ гърлото му. Доспехите му бяха обикновени и тъмни, за да не отразяват светлината, когато е на военен поход. Дори гребенът от конски косми на шлема му, който бе стиснал под мишница, беше по-скоро червеникавокафяв, отколкото ален. Той се наричаше Харанидес, капитан от кавалерията, и се бе издигнал, без да има покровител или връзки в семейството си. Сега капитанът си задаваше въпроса дали повишението, което бе получил, си струва всичките му усилия.

От останалите четирима в облицованата със слонова кост стая само двама заслужаваха внимание. Тиридатес, кралят на Замора, се бе налегнал върху Малкия трон — облегалките за ръцете представляваха леопарди, тръгнали на лов, които сякаш тъкмо бяха подскочили, облегалката за гърба бе направена във формата на паун с разкошни пера, украсени със смарагди, рубини, сапфири и перли. Кралят се бе отпуснал на трона, като че ли седеше на стол в кръчма; златна чаша висеше в една от безсилните му ръце. Дрехата му с цвят на аметист бе смачкана и изцапана с петна, очите му гледаха с помътен поглед. Със свободната си ръка той небрежно галеше ръката на русокосо момиче, което бе коленичило край трона и не носеше върху парфюмираното си тяло нищо, освен широка огърлица от перли около изящната си лебедова шия. От другата страна на трона, обиден от липсата на внимание, се цупеше юноша — също така строен и русокос, и облечен точно по същия начин като момичето.

Другият мъж, който заслужаваше внимание дори повече от краля, се бе изправил на три стъпки вдясно от трона. Посивял и прегърбен, ала с проникателна интелигентност, изписана върху съсухреното му лице, той носеше алена одежда, обшита със златни нишки при прореза на гърдите, а златният Печат на Замора висеше на

врата му върху украсена със смарагди верига. Неговото име беше Ахаресус и печатът бе дошъл в ръцете му след смъртта на Малдерес — бившият главен кралски съветник, който бе загубил живота си предната нощ.

— Знаеш ли защо те призовахме, капитане? — каза Ахаресус.

— Не, твоя светлост върховен съветнико — сковано отговори Харанидес. Съветникът го наблюдаваше с изпълнен с очакване поглед, докато войникът накрая продължи: — Разбира се, имам някои предположения. Може би повикването е свързано със събитията от снощи?

— Много добре, капитане. А имаш ли някакво предположение защо потърсихме именно тебе, а не някой друг?

— Не, твоя светлост върховен съветнико. — Този път войникът наистина нямаше ни най-малка представа за причината, предизвикала призоваването му. Беше се върнал в града едва тази сутрин, малко след пукването на зората, и се връщаше от службата си на Котианската граница. Наистина труден пост, но какво друго можеше да очаква човек без покровители?

— Избран си, защото не си бил в Шадизар през изтеклата година. — Харанидес примигна, съветникът се изсмя — по-точно от гърлото му излезе звук, подобен на този, когато две сухи клонки се докоснат една друга. — Виждам изненадата ти, капитане, макар че я прикриваш добре. Черта, заслужаваща възхищение у военния. Тъй като не си присъствал в града, следователно не би могъл да бъдеш участник в някой... заговор, в който са включени онези, които са имали дежурство снощи.

— Заговор! — възкликна капитанът. — Извини ме, твоя светлост, но подобрите лични войници на краля винаги са били верни на трона.

— Верността към собствените си войници е друга прекрасна черта на военния, капитане. — Гласът на съветника стана твърд. — Хайде да не разсъждаваме за това. Онези, които бяха на дежурство снощи, вече са подложени на разпит.

Харанидес почувства как потта потича по ребрата му. Нямаше никакво желание да попадне сред мъжете, поставени под грижите на кралските мъчители.

— Моят господар знае, че аз винаги съм бил верен войник.

— Прегледах досието ти тази сутрин — каза бавно Ахаресус. — Твоето завръщане в града в този критичен момент е истински късмет, изпратен ни от Митра. Живеем в опасни времена, капитане.

— Главите им! — излая рязко кралят. Главата му се люшна в безпомощна дъга от капитана към съветника. Харанидес с изумление отбеляза, че бе забравил за присъствието на краля. — Искам главите им набити на кол, Ахаресус. Да откраднат моите... даровете, които ми изпрати Илдиз. Да ми откраднат танцьорките. — Тиридатес отпрати сълзлива усмивка към робинята си, след това отново отместя погледа си към Харанидес. — Доведи ми ги тук, чуваш ли? Момичетата, медальоните и ковчежето. И главите. Главите! — Кралят се оригна и отново се отпусна. Приличаше на безформена купчина. — Още вино — измърмори той. Русокосият юноша полетя към вратата и след малко се върна с кристален съд и подмилкваща се усмивка.

Капитанът се изпоти още по-силно. Не бе никаква тайна, че Тиридатес е пияница, ала фактът, че е свидетел на този негов порок, нямаше да му донесе нищо добро.

— Обидата на кралската чест, капитане, е, разбира се, от първостепенно значение — отбеляза Ахаресус и хвърли предпазлив поглед към краля, който бе заровил лицето си в златната чаша с вино. — Ала погледнато в по-широк аспект, непременно трябва да се вземе предвид, че някой е проникнал в кралския дворец и върховният кралски съветник е бил убит.

— Твоя светлост мисли, че убийството с причина за всичко, а кражбата е само за отклоняване на вниманието?

Съветникът му хвърли изпитателен поглед.

— Имаш ум, капитане. Би могъл да имаш и бъдеще. Да, иначе просто няма никакъв смисъл. Някоя сила от чужбина е желала смъртта на съветника поради някаква своя скрита цел. Може би това е самият Илдиз. Той мечтае да създаде империя, а съветникът Малдерес често осуетяваше неговите планове. — Ахаресус замислено докосна златния печат върху гърдите си. — Във всеки случай твърде съмнително е Илдиз, или който и да било друг организатор на нападението, да изпрати собствените си хора в самия палат. Един от мъжете, които разпитвахме, изкрещя името на Червената каня, преди да издъхне.

— Тя е само обикновен бандит, твоя светлост съветнико.

— Но един от мъжете спомена нейното име преди смъртта си. Тя е бандит, който ще дръзне да извърши всичко за злато. Пък и нямаме друга следа, по която да тръгнем. Докато някой от разпитваните не развърже езика си. — Мразовитият му тон обещаваеше, че разпитите ще продължат, докато се развържат много езици. Харанидес потрепери. — Ти, капитане, ще вземеш две кавалерийски роти и ще издириш тази жена — Червената каня. Преследвай я навсякъде, измъкни я от дупката ѝ и я докарай тук, окована във вериги. Скоро ще разберем дали тя наистина има нещо общо с цялата работа в двореца.

Харанидес пое дълбоко въздух.

— Твоя светлост съветнико, трябва да имам някаква представа къде да я търся. Тази жена плячкосва из цялата страна.

Съвсем нелепо тъкмо в този момент един от робите се изкиска и Тиридатес притисна и двете руси глави към гърдите си.

Прегърбеният съветник хвърли кратък поглед към краля и за миг присви устни.

— Капитане, тази сутрин, още преди пукването на зората, група мъже, които твърдели, че са поклонници на някакъв светец, отпътували от Шадизар през Портата на Трите меча. Смятам, че това са били хора на Червената каня.

— До един час ще съм готов да тръгна, твоя светлост — каза Харанидес и се поклони. Подозираше, че пазачите от портата също са подложени на разпит. — С твое позволение, съветнико. И с твое, кралю.

— Намери тази опасна жена, капитане — каза Ахаресус. — И бъди сигурен, че след това ще имаш покровител.

Той махна с кокалестата си ръка и го освободи. Но щом капитанът тръгна към вратата, кралят се изправи, залитна и блъсна бледокожите роби, които се проснаха в краката му.

— Намери медальоните ми! — изръмжа пияният крал. — Намери моето ковчеже и танцьорките! Намери даровете от Илдиз, капитане, иначе ще украся някой кол с главата ти! А сега изчезвай! Изчезвай!

С горчив вкус в устата Харанидес още веднъж се поклони и напусна стаята за аудиенции.

Градината на жилището, което бе наел Имхеп-Атон, беше приятно място. Хладен ветрец шумолеше в дърветата и раздвижваше пъстрите цветя, но магьосникът не изпитваше никакво удоволствие от това. Той таеше известна надежда, че Конан ще му донесе медальоните, преди да са изтекли петте дни, за които се беше уговорил — магът познаваше крадците и имаше представа за начина, по който се движат мислите им. Ала съвсем не бе очаквал, че кимериецът ще изпадне в състояние на диво варварство и ще превърне двореца в костница. Да убие върховния кралски съветник, в името на Сет!

Не го беше грижа колко поданици на Замора ще умрат и как ще се разделят с живота си, ала тези глупак беше накарал целия град да зажужи като кошер заради тези убийства. Сега Имхеп-Атон трябваше да се тревожи дали крадецът ще бъде пребит из улиците преди костеливите му ръце да сграбчат наградата, която очакваха.

Един мускулест шемитски прислужник влезе в градината и магът стремително се завъртя. Изражението на изпитото му лице бе толкова свирепо, че едрият мъж се разтрепери.

— Направих каквото ми заповяда, господарю. Дума по дума изпълних всичко.

— Къде е тогава кимериецът? — Гласът на магьосника звучеше измамно ласкаво. Ако този кретен бе оплескал нещата както обикновено...

— Изчезнал е, господарю. Не са го виждали в таверната от много рано тази сутрин.

— Изчезнал!?

Якият шемит вдигна ръце, като че ли с тях можеше да се предпази от гнева на господаря си.

— Така ми казаха. Изпратил съобщение до някаква жена в таверната, че няма да се мярка там известно време и че тръгва на североизток.

Лицето на Имхеп-Атон се навъси още повече. Североизток? Та натам нямаше нищо... Не. Маршрутът на керваните от Керсон до Султанапур. Нима варваринът си мислеше, че може да продаде медальоните тъкмо в страната, където те бяха направени? Очевадно той бе решил да работи за себе си. Но, Сет, защо и танцьорките? Той гневно заклати главата си, която наподобяваше профила на лешояд. Съображенията на варварина нямаха никакво значение за него.

— Веднага пригответи коне за товара и два издръжливи жребеца за нас двамата — заповяда той. — Тръгваме след него.

Кимериецът щеше да плати за своето предателство.

СЕДМА ГЛАВА

Кладенецът на кралете бе разположен на няколко дни път на изток от Шадизар. Бе заобиколен от огромни, нахвърляни един върху друг късове черен камък, проядени от дъжда и вятъра. Някои казваха, че били останки от стена, ала никой не знаеше кога и от кого е била построена тя. Никой не помнеше кои крале са се обявявали за собственици на кладенеца.

Конан подкара коня си между каменните отломки, след това мина в сянката на осакатени дървета, приближи кладенеца, обграден с груби камъни, и слезе от седлото. От другата страна на кладенеца, под дърветата, четирима мургави мъже в мръсни връхни ризи алчно наблюдаваха с тъмните си очи коня му. Конан отметна краищата на кауранската си наметка така, че да видят сабята му, и завъртя дръжката, за да изтегли кофа вода от далечните хладни глъбини. Освен наметката си носеше само панталони, понеже обичаше да пътува необременен от дрехи.

Четиримата събраха глави и засушукаха нещо, без да откъсват погледи от кимериеца. Един от тях — техният водач, ако се съдеше по почителността, която останалите проявяваха към него — носеше ръждясала плетена ризница, а другарите му — нагръдници от дебела кожа. Всичките бяха запасали старинни ятагани, точно такива, каквито търговците на оръжие продаваха на безценица като годни само за изхвърляне. Зад тях Конан зърна жена — съвсем гола, вързана неподвижно като вързоп. Китките и лактите ѝ бяха стегнати зад гърба, коленете ѝ — изтеглени плътно под брадичката, а петите ѝ — здраво притиснати към бедрата. Тя вдигна глава, разтърси назад червената грива на косите си и изумено впи зелените си полегати очи в лицето му. Устата ѝ бе запушена с мръсно парче плат. *Гадателката!*

Конан изсипа водата от кофата в изтънялото от времето каменно корито, побутна коня си, за да му направи място, после изтегли още едно ведро за себе си. Последния път, когато бе помогнал на тази жена, тя не бе проявила дори искрица благодарност и дори не го предупреди

за нападението на иранистанеца. Освен това трябваше да намери Велита. Младежът наплиска лицето си, но това не го ободри в непоносимата жегга, така че той обърна кофата с остатъка от водата върху главата си. Четиримата мъже продължиха да се съвещават.

Досега кимериецът бе проследил поклонниците, като разпитваше онези срещнати, които допускаха въоръжен мъж с неговия ръст да се доближи до тях. Бе срещал достатъчно хора, който му помагаша да продължи пътя си, ала през последния ден бе видял само един старец, който започна да мятта камъни срещу него и побягна да се скрие в хилавия храсталак. И едно момче, което не бе видяло никого и нищо не знаеше.

— Вие, момчета, виждали ли сте наоколо някакви поклонници?
— каза той, докато черпеше още една кофа вода. — Мъже с качулки, на коне. Водят и няколко камили.

Острият нос на водача потрепери.

— Дори да сме виждали, какво ни влиза в работата?

— Ще спечелите няколко медни петачета, ако можете да ми кажете къде са сега. — Нямаше нужда да изкушава тази шайка. Бе пропилял цял ден, а може би се движеше дори в противоположна посока от тази на мъжете, които търсеше. Нямаше време да се бие с лешояди като тези четиримата. Наложил си да се усмихне мило. — Ако имах злато или сребро, нямаше да преследвам някакви си поклонници. Щях да бъда в Шадизар в някоя кръчма с хубаво вино. — Той изтри ръцете си в пелерината, просто за всеки случай.

— Какво искаш от тези поклонници? — пожела да узнае остроносият.

— Това е моя работа — отвърна Конан. — И тяхна. А вие ще спечелите медните монети, ако сте ги виждали.

— Щом е за виждане — виждали сме си — каза остроносият, отупа прахта от ръцете си, изправи се и приближи Конан с протегнатата ръка. — Я да погледнем какъв е цветът на твоите монети.

Конан зарови дясната си ръка в кожената кесия, която висеше на колана му, и усмивката на остроносия стана зловеща. Къса кама с триъгълно острие се появи в неговия юмрук. Със злобен смях останалите трима изтеглиха ятаганите си и се спуснаха напред, за да участват в убийството на непознатия.

Без да пропуска нито миг, Конан извъртя ведрото с лявата си ръка и го разби в главата на главатаря. Кръв и вода полетяха във всички посоки.

— Нямам време — изкрещя той. — Светкавично изтръгна камата от ножницата върху лявата си ръка и след миг дръжката ѝ щръкна от гърлото на втория нападател. Още докато нанасяше този удар, Конан измъкна сабята си. — Бел да ви порази! — Той прескочи падащия мъж, който бе сграбчил камата в гърлото си с окървавени ръце. — Никакво време! — След шеметен удар на широкото острие тялото на третия нападател се свлече на земята, а отсечената му глава се търкулна встрани. — Нямам време, да ви вземат мътните! — Последният от четиримата бе вдигнал високо ятагана си. Конан, сграбчил оръжието си с две ръце, се втурна като вихър напред и прониза с острието на сабята си кожения нагръдник, гърдния кош и гръбнака на противника си. Черните очи се замъглиха и мъжът се килна настрана, все още вдигнал ръце над главата си.

Конан настъпи с крак кожената ризница, изтегли сабята си от мъртвото тяло, изтри я в мръсната му върхна дреха и я прибра в ножницата. Измъкна и камата си от нейното временно убежище в гърлото на втория разбойник и я почисти по същия начин. Жената го наблюдаваше с широко отворени очи. Когато кимериецът приближи към нея, тя опита да се извие настрана, доколкото ѝ позволяваха вървите, с които бе обездвижена, ала младият мъж само ги преряза, обърна ѝ гръб и пхна камата си в ножницата.

— Ако си нямаш собствен кон — каза той, — може да вземеш един от конете на тези гадини. Другите са мои. Взemi и оръжията, ако искаш. Ще ти докарат някоя и друга монета. — „Но не струват много“, помисли си той. Все пак не ѝ дължеше нищо, а конете, колкото и слаби да бяха, все щяха да бъдат от полза, ако му се наложеше още дълго да преследва проклетите поклонници.

Червенокосата жена разтри китките си и тръгна към мъртвите мъже, без да се срамува от голотата си. Беше истинска наслада за очите — кожата ѝ проблясваше с примамливостта на слоновата кост, тялото ѝ бе гъвкаво, с дълги крака, цялото разлюляно в изкусителни извивки. В походката ѝ бе скрит лек подскок, който го накара да се запита дали не е танцьорка. Жената вдигна един от ятаганите, проследи с презрителен поглед разяденото му от ръжда острие и

изведнъж свирепо настъпи с босия си крак ребрата на единия от мъртъвците.

— Свиня! — викна тя и го заплю.

Конан се зае да събира конете — пет на брой, един от тях забележимо по-добър от останалите, докато червенокосата риташе и ругаеше поотделно всеки труп. Изведнъж тя се завъртя стремително и се изправи лице срещу лице с Конан. Краката ѝ бяха широко разкрасени, едната ѝ ръка бе опряна върху закръгленото ѝ бедро, а другата размахваше ятагана. С разрошената си коса, разпиляна като кестенявочервена грива, тя приличаше на лъвица, по незнаен начин превърнала се в човешко същество.

— Те ме изненадаха — обяви тя.

— Разбира се — каза Конан. — Предполагам, че черният жребец е твой. Най-добрият от всички. — Той сплете юздите на останалите четири — космати обикновени животни, цели две педи по-ниски от неговия турански сив жребец — и ги завърза за високото седло на коня си. — Най-добре за теб ще бъде направо да се върнеш в Шадизар. Наоколо е опасно за жена, останала сама. На първо място — какво те е прихванало да излизаш без придружители в тази пустош?

Тя бързо пристъпи към него.

— Казах ти, че ме изненадаха. Иначе щяха да умрат от острието на оръжието ми.

— Вече казах „разбира се“. Ала не мога да те върна в града. Търся едни хора, дето взеха нещо... което принадлежи на мен.

Вой, сякаш изригнал от гърлото на пантера, го накара да трепне, след което кимериецът се свлече назад между конете тъкмо навреме, за да избегне удара на извитото ѝ оръжие, който щеше да го обезглави.

— Деркето да те порази! — изкрещя тя и замахна с ятагана под корема на коня. Кимериецът се търколи встрани и острието дялна спечената земя на мястото, където допреди миг бе главата му.

Тътрейки се по гръб, той се опита да избегне съскащото оръжие, както и копитата на конете, които сега възбудено танцуваха. Жената подскочаше и приклякаше, и правеше опити да го намуши. Размърдването на животните внезапно му позволи да зърне изпод един мършав конски корем как червенокосата отдръпна ятагана си, за да подготви следващия удар. Краката му отчаяно се свиха, той се отгласна напред и сграбчи коленете ѝ. Двата се търколиха върху твърдата

земя. Жената се бореше като дива котка, драцеше, риташе и се опитваше да изтръгне от хватката му ръката си, с която държеше оръжието. Под разкошните извивки на тялото ѝ се криеха яки мускули.

Тази червенокоса лъвица не беше противник за подценяване.

— Полудя ли, жено? — изкрещя Конан. В отговор тя заби зъбите си в рамото му. — Кром!

Той я отхвърли далеч от себе си. Тя се затъркала по земята и светкавично се изправи. Конан с удивление забеляза, че ръката ѝ все още стиска оръжието.

— Нямам нужда от мъж за защита — изсъска тя. — Не съм нечия разглезена любовница!

— Кой е казал, че си? — изрева кимериецът.

След това му се наложи да изтегли сабята от ножницата, понеже тя се нахвърли срещу него с бесен, дивашки вой. Зелените ѝ очи горяха, лицето ѝ бе изкривено от ярост. Той разлюля оръжието си, за да блокира връхлитащия страхотен удар. Ръждясалият ятаган остро пропука и се счупи, а тя остана да се взира с безкрайно недоверие в дръжката без никакво острие в ръката си.

Без бавене тя запокити ненужната дръжка в лицето на мъжа, завъртя се и побягна към трупове на мъртвците край кладенеца. Конан се спусна след нея и докато тя се бе навела да сграбчи втори ятаган, обърна сабята с плоската ѝ страна и я плесна с всичка сила по така изкусителната мишена, която се бе очертала пред очите му. Червенокосата се изправи на пръсти и нададе сподавен писък, когато сабята, превърнала се внезапно в стоманена бухалка, изплющя върху закръглените ѝ задни части. С ръце, развъртени като перки на вятърна мелница, тя се олюля, политна напред, кракът ѝ се хлъзна в локва кръв, и надавайки страшен вик, тя полетя с главата надолу между грубите каменни стени на кладенеца.

Конан се хвърли напред, когато тя се прекатури в черната паст, на чисто дъно блещукаше водата. Огромната му ръка стисна човешка плът. Теглото на жената го въвлече до мишниците в мрачината на кладенеца. Младежът откри, че държи единия глезен на червенокосата, а тялото ѝ виси, повесено над студените черни гълбини. „Интересна гледка“, помисли си той.

— Деркето да те порази! — изрева тя. — Издърпай ме горе, кучешки мелез такъв!

— В Шадизар — подхвана той, сякаш водеше обикновен приятелски разговор, — аз ти спестих як пердах. Ти ме нарече „недорасло варварче“ и едва не позволи на един тип да ми отсече главата, после си тръгна, без да изречеш нито една дума за благодарност.

— Син на умряла камила! Изчадие от най-долнопробния бардак! Изтегли ме!

— Днес пък — продължи той, сякаш тя не бе казала нищичко — всичко, което направих за теб, беше, че те спасих от изнасилване, а може би и от пазара за роби, където щеше да бъдеш продадена върху някоя маса. А има и друга вероятност — онези щяха просто да ти прережат гърлото, щом приключе с тебе.

Тя се мятеше във всички посоки и кимериецът се наведе още надолу и я спусна с още няколко педи към водата. Писькът ѝ отекна в стените на каменния цилиндър. След миг червенокосата замръзна съвсем неподвижно.

— Ти въобще и не помисли да ме спасиш — простърга гласът ѝ. Явно бе останала без дъх. — Щеше да запрашиш нанякъде и щеше да ме зарежеш, ако онези псета не те бяха заръфали.

— Както и да е — ако бях запрашил нанякъде или пък ако те ме бяха убили, ти тъй или иначе щеше да заминеш на пазара за роби и щеше да се чудиш колко ли ще платят за теб.

— А, значи искаш награда! — Тя едва се сдържаше да не заплаче. — Деркетото да те порази, миризливо варварско изчадие!

— За втори път ме наричаш така — каза той мрачно. — Онова, което искам, е да се закълнеш в Деркетото, понеже те чух да споменава името на богинята на любовта и смъртта. Искам да дадеш клетва, че никога повече устата ти няма да произнесе груба дума по мой адрес и още — че никога няма да вдигнеш ръка с оръжие срещу мене.

— Космат глупак! Варварин, нагазил в конски фъшкии! Мислиш си, че може да ме принудиш да...

Мъжът я прекъсна.

— Ръката ми се изпотява. Няма да мога да те изчакам още дълго. Глезенът ти ще се изплъзне от пръстите ми. — Отговори му ненарушавано от нищо мълчание. — А може пък да ми омръзне да чакам.

— Ще се закълна. — Гласът ѝ изведнъж бе станал мек и нежно прелъстителен. — Изтегли ме горе, тогава ще падна на колене и ще се закълна в каквото поискаш.

— Първо се закълни — отвърна ѝ той. — Ще ми бъде извънредно неприятно, ако ми се наложи отново да те спускам в кладенеца. Още повече много ми харесва да те наблюдавам така. Гледката ми харесва. — Стори му се, че долови звука от удара на безсилния ѝ малък юмрук по стената на кладенеца. Кимериецът се усмихна.

— Ти, недоверчива маймуно! — изръмжа тя, възвърнала си предишната свирепост. — Добре тогава. Кълна се в Деркетто, че няма да произнасям груба дума по твой адрес, нито ще вдигна ръка с оръжие против тебе. Кълна се. Доволен ли си?

Той я измъкна от кладенеца, после я пусна и тялото ѝ се изтърси върху коравата земя с глухо тупване и цял ураган от сумтене.

— Ти... — Тя прехапа устни и му хвърли убийствен поглед. — Не трябваше да бъдеш толкова груб — каза тя с равен той. Вместо да ѝ отговори, той отпаса колана си и подпря ножницата на ръба на кладенеца. — Какво... какво правиш?

— Ти спомена нещо за награда. — И кимериецът свали тесния си панталон. — Понеже се съмнявам, че някога от устата ти ще излезе благодарствена дума, ще си взема сам наградата, която ми се полага.

— Значи в края на краищата ти не си нещо повече от нещастен изнасилвач на жени — изрече с горчивина тя.

— Е, това вече много прилича на груба дума, моме. Няма да има никакво изнасилване. Единственото, което трябва да кажеш, е „спри“ и ще можеш да напуснеш това място целомъдрена като девица, поне що се отнася до моята част в сделката.

Той се наведе над нея и макар че червенокосата започна да барабани по гърдите му с малките си юмруци и опищя въздуха с люти ругатни, думата „спри“ тъй и не се промъкна между устните ѝ. Скоро виковете ѝ съвсем промениха характера си, понеже тя беше изключителна жена, а кимериецът знаеше това-онова за жените.

След това той отново облече дрехите си и запаса оръжието си, докато тя тършуваше сред нещата на мъртъвците, за да намери някаква дрипа, с която да се покрие. Собствените ѝ дрехи, обясни червенокосата, били съдрани на парчета. Младежът забеляза, че този

път тя внимателно оглежда оръжията, преди да си избере нещо, ала не се тревожеше и се обърна с гръб към нея, дори когато тя вече бе опасала колан с ножница и ятаган на кръста си. Когато бе ругала, нито една от грубите ѝ думи не бе насочена по негов адрес. Щом в този миг бе удържала клетвата си, значи щеше да я удържи и сега.

След като напълни меховете от ярешка кожа с вода, кимериецът скочи в седлото.

— Почакай малко — извика тя. — Как е името ти?

Беше навлякла широки панталони в яркожълт цвят и смарагдовозелена туника, прекалено тясна за гърдите ѝ, макар че навсякъде другаде висеше. Шнурче от златни нишки държеше червената ѝ грива и не ѝ позволяваше да пада върху лицето ѝ. Бе я видял как измъква шнурчето от кесията на едни от мъртъвците.

— Аз съм Конан — каза той. — Конан от Кимерия. Ами ти коя си?

— Името ми е Карела — гордо отвърна тя — и съм от страната, върху която се случи да стоя в момента. Я ми кажи — ония поклонници, които търсиш... дали не носят нещо с голяма стойност? Не ми приличаш на свят човек, Конан от Кимерия.

Ако ѝ разкажеше за медальоните, тя без съмнение щеше да пожелае да тръгне с него. От начина, по който тази жена боравеше със сабята, той бе сигурен, че няма да му пречи, ала въпреки това не искаше да я взема със себе си. Ако тази дива котка надушеше нещо за десетте хиляди жълтици, той трябваше да спи с отворени очи, макар че бе дала клетва пред него. Конан бе сигурен в това.

— Ценно е само за един мъж в Шадизар — каза той небрежно. — Една танцьорка, която избяга с поклонниците. А може би те са я откраднали. Както и да е, този мъж е пощурял по нея и ще плати пет жълтици, ако му я върна.

— Не е много за такова яздене през пустошта. Има по-опасни бандити от тези крадци на кучета. — Тя кимна към труповете, които Конан бе отмъкнал далече от водата.

— Търся поклонници, а не бандити — изсмя се той. — Хора като тях не се бият много изкусно. Сбогом, Карела. — Той се обърна и подкара коня да се отдалечи, ала следващите ѝ думи го накараха да придърпа юздата.

— Не искаш ли да знаеш къде са тези твои поклонници?

Той се облеци срещу нея, а червенокосата отговори на погледа му с невинно разтворени зелени очи.

— Ако знаеш къде са, защо не ми каза по-рано? Аз пък защо ли си хвърлям приказките на вятъра? Ти и без това няма да си съгласна да ми помогнеш.

— Онези чакали... ме вбесиха. — Лицето ѝ се сгърчи в злобна гримаса, но след миг отново се изглади. — Бях вбесена, Конан. Искях да си го изкарам на някого. Все пак ти ми спаси живота.

Конан бавно поклати глава. Едва ли бе възможно тя да му помогне. По-вероятно бе да го прати за зелен хайвер. Ала той не разполагаше с друг начин да продължи, освен да хване първата следа, която се изпречеше пред очите му.

— Къде ги видя?

— На север. Лагеруваха зад едни ниски хълмове. Ще ти покажа. — Тя с лекота скочи върху седлото на черния жребец. — Е, искаш ли да те водя при твоите хора, или ще висим тук цял ден?

Освен пак да я провеси с главата надолу в кладенеца, нямаше друг начин, по който можеше да я принуди да говори. Младежът отместил назад черната си наметка, та обвитата с кожа дръжка на сабята да му е подръка, и махна към червенокосата да язди редом с него.

— Ти води — каза кимериецът.

— Зная — изсмя се тя и заби пети в ребрата на своя кон. — Гледката ти харесва.

Да, наистина му харесваше, помисли кисело той, ала имаше намерение да наблюдава Карела внимателно. Изпитваше съмнение, че тази жена може да го предаде. Теглейки конете на разбойниците, той се спусна в галоп след нея.

ОСМА ГЛАВА

Яздиха на север до мръкване през ниска хълмиста местност, покрита с оскъдни хилави храсти. Когато спряха да лагеруват през нощта, Конан попита:

— Още колко трябва да вървим?

Карела сви рамене. Тежките ѝ заоблени гърди се раздвижиха под тясната зелена туника.

— Трябва да пристигнем някъде след пукването на зората, ако напуснем рано лагера.

Тя започна да струпва сухи съчки за огън от храсталака наоколо, ала младежът ги разпиля.

— Не е необходимо да разкриваме присъствието си. Какво те кара да мислиш, че те все още ще бъдат там?

Тя прибра кремъка и стоманата в торбата си и му се усмихна весело.

— Ако са заминали, поне ще се намираш по-близо до тях, отколкото сега. Кой е този мъж в Шадизар, който иска обратно своята млада робиня?

— Щом ще тръгваме толкова рано утре сутринта, по-добре да си лягаме — каза той, а червенокосата отново се усмихна.

Кимериецът се зави с наметката си, но не заспа. Вместо това се зае да я наблюдава. Жената се уви в одеялото си и опря глава като на възглавница върху седлото с висока извивка, направено от обработена червена кожа. Конан не изключваше възможността червенокосата да се промъкне през нощта заедно със седлото при конете и да изчезне някъде, ала, изглежда, тя заспа веднага.

Лилавият полумрак се сгъсти и се превърна в непрогледна нощ. Леки облаци пробягваха върху звездите, които просветваха като диаманти върху кадифе. Конан беше буден. Наближаващият пълнолуние месец заплува в небето и когато достигна зенита, на кимериеца му се стори, че чувства върху себе си чужд поглед. Той извади от ножницата тънката си кама, разкопча бронзовата закопчалка,

която задържаше върху раменете му наметката, и се обърна по корем в непрогледната тъмнина. Три пъти пропълзя около лагера, без да вдига никакъв шум, без нито за миг да загуби чувството, че някой го наблюдава, ала не видя никого, нито пък откри някакъв знак, че някой е бил наоколо! След това изведнъж чувството, че го следят, изчезна. Той още веднъж пропълзя около лагера и отново нищо не откри. Отвратен от себе си, кимериецът стана и се върна при наметката си. Карела все още спеше. Разгневен, той се зави в дебелия вълнен плат. Жената беше виновна. Това, че непрекъснато очакваше предателство от нейна страна, го бе накарало да вижда и чувства неща, които просто не съществуваха.

Още докато слънцето беше само тънка червена резка, която блещукаше на хоризонта, Карела се събуди и продължиха да яздят на север. Земята бавно се променяше, ниските заоблени възвишения се превръщаха в истински хълмове. Конан вече започваше да се чуди какво ли ще правят хората, които диреше, толкова на север, отдалечени от маршрута на керваните, когато изведнъж Карела пришпори коня си в галон.

— Тук беше — извика тя. — Още два-три хълма и стигаме.

Той бързо я догони.

— Карела, върни се! Карела!

Тя продължи напред и изчезна зад първия хълм. „Глупава жена“, помисли си младежът. Ако поклонниците наистина бяха още там, червенокосата щеше да ги събуди.

Щом заобиколи хълма, кимериецът дръпна юздите на коня и спря. Жената не се виждаше никъде, нито пък се чуваше шумът от копитата на коня ѝ.

— Конан!

Сякаш шибната с камшик, главата на Конан се обърна по посока на силния вик. Карела седеше върху коня си, изправена на билото вдясно от него.

— Кром, жено! Какво пра...

— Името ми е Карела — изкрещя тя. — Червената каня!

Тя остро изсвири и изневиделица от всяка гънка на хълмовете към него полетяха конници — пъстра сбирщина от разноцветни труфила и зле съчетани един с друг доспехи, шлемове, щитове. Само миг и кимериецът се оказа в центъра на огромен кръг разбойници,

плътно притиснали рамене един до друг. Той внимателно сложи ръцете си върху лъка на седлото. Само един мускул на ръката му да бе потрепнал, само едно движение към сабята — и четирите арбалета, които бе успял да зърне, щяха да напълнят тялото му със стрели със стоманени наконечници. Съвсем вероятно бе разбойниците да разполагат с още арбалети.

— Карела — извика той. — Това ли е начинът, по който спазваш клетвата си?

— Не съм казала нито една груба дума по твой адрес — отвърна тя подигравателно. — Не съм и повдигала ръка срещу тебе. Нито пък смятам да го направя в бъдеще. Ала се боя, че същото не може да се каже за моите хора. Хордо!

Един плещест мъж с черна брада и груба кожена превръзка на лявото око си проби път през кръга от мъже и се изправи пред Конан. Назъбен белег се промъкваше под превръзката и изчезваше в гъстата му брада. От едната страна устата му бе разтеглена във вечна подигравателна усмивка. Плетената му ризница очевидно бе принадлежала на богат човек — все още личаха следи от някогашната позлата. Големи златни халки висяха на ушите му. Излъскана от употреба извита сабя се полюшваше на хълбока му.

— Тя те нарече Конан — каза едрият мъж. — Е, аз съм Хордо, помощникът на Червената каня. И онова, което искам да знам, онова, което всички ние искаме да узнаем, е защо не ти прережем нещастното гърло тук и веднага.

— Карела ме излъ... — почна Конан, но спря, защото Хордо замахна с юмрука си, голям колкото свински бут. Единственото око на грамадния мъж се изцъкли от почуда, когато Конан улови страшния юмрук във въздуха и го спря.

За момент двамата мъже се напрегнаха, стиснали ръцете си, с изпъкнали би цепен, след това Хордо изкрещя:

— Дръжте го!

Бандитите наскачаха върху Конан.

Дузина ръце го сграбчиха, разкъсаха на парцали наметката му, изтръгнаха сабята му от ножницата, смъкнаха го от седлото. Ала броят им се превърна в препятствие, пък и кимериецът не се предаваше лесно. Камата му се заби в нечий ребра, облечени в мръсна жълта туника — в бъркотията той въобще не видя лицето на човека — една

небрежно протегнатата ръка бе строшена при лакътя, не едно лице бе оплискано в кръв и много зъби бяха изкъртени от огромните му юмруци. И все пак те бяха толкова много на брой, че грубите им ръце успяха накрая да вържат китките му зад гърба и да усучат глезените му с ремъци от необработена кожа. След това го захвърлиха върху скалистата земя и онези, които имаха ботуши, започнаха да го ритат в ребрата.

По едно време Хордо ги прогони, като ръмжеше страхотни заплахи, наведе се, сграбчи Конан за косата и вдигна главата му.

— Ние я наричаме Червената каня — плю той. — Ти ще я наричаш „госпожо“ и „господарке“. Само още веднъж да си посмял да оскверниш името ѝ с мръсната си уста! Направи го, и веднага ще умреш!

— Защо въобще трябва да го оставяме жив? — изръмжа мъж с подобно на невестулка лице, който носеше къси, вдлъбнати от удари доспехи и войнишки шлем, чийто гребен бе изчезнал някъде. — Хепакия се задавя до смърт от собствената си кръв. Камата на този тук го подреди така. — Изведнъж мъжът направи гримаса и изплю един зъб. — Дай да му прережем гърлото и да приключваме!

Хордо се ухили и извади една кама с извито острие, изработена във Вендия.

— Е, най-после и Абериус да даде добра идея.

Изведнъж Карела си проби път през плътната група разбойници, които се тълпяха около Конан. Зелените ѝ котешки очи гневно проблеснаха срещу нейния помощник.

— Не можеш ли да измислиш нещо по-интересно, Хордо?

— А, значи още държиш на клетвата си? — изръмжа Конан. — Прекрасна отплата, че те спасих от масата на робския пазар, а дори и от нещо по-лошо.

Юмрукът на Хордо смъкна главата му отново на земята.

— Червената каня никога не е била спасявана от никакъв мъж — изрева лейтенантът. — Тя е по-умела от всеки мъж със своя меч и със своя ум! Запомни това добре.

Карела мило се разсмя.

— Разбира се, че е така, добри ми Конан. И ако нещо неприятно се случи с тебе, то ще дойде от ръката на ей тези добри момчета, а не

от моята. Хордо, хайде да го закараме в лагера. Там на спокойствие ще решиш какво ще правиш с него.

Мъжът с грозния белег изкрещя някакви заповеди и разбойниците провряха едно дебело въже под ръцете на Конан. После скочиха на седлата, Хордо сграбчи въжето и всичките се понесоха в тръс напред. Конските копита хвърлиха мръсотия и чакъл в лицето на кимериеца.

Конан скърцаше със зъби, докато го влачеха. С вързани зад гърба ръце бе принуден да се тътри по корем. Остри скали раздираха гърдите му, коравата глина откъсваше парчета кожа, големи колкото човешка длан.

Когато конете най-накрая спряха, Конан изплю мръсотията от устата си и жадно загълта въздух. Болеше го всеки мускул. Ручейчета кръв се процеждаха от раните му, които прахта не бе запушила с мръсна коричка. Ала съвсем не бе сигурен, че онова, което подготвяха за него, щеше да бъде по-добро от вероятността да го влачат по земята, докато умре.

— Хордо — възкликна Карела възхитено. — Ти вече си опънал палатката ми!

Тя скочи от седлото и се втурна към голямата шатра, направена от плат на червени ивици — единствената палатка в лагера, разположен в плитка долчинка между два високи хълма със заоблени върхове. Смачкани постели лежаха разхвърляни около половин дузина полузагаснали огньовете. Някои от мъжете се разтичаха да ги подклаждат, докато други измъкнаха каменни съдове с кил — зле дестилиран алкохол, и си ги заподаваха с дрезгав смях.

Конан се обърна на хълбок и погледна Хордо, който скочи от коня си.

— Ти си разбойник — изрече задъхано едрият кимериец. — Какво ще кажеш, ако ти дам възможност да грабнеш част от кралското съкровище?

Хордо дори не го погледна.

— Донесете коловете. Искам да го разпънем още сега.

— Пет медальона — каза Конан. — И едно ковчеже, върху което са инкрустирани скъпоценни камъни. Даровете на Илдиз за Тиридатес. — Кимериецът ненавиждаше мисълта, че трябва да разкрие целта си пред тези мъже — в най-добрия случай щеше да му бъде непоносимо

трудно да остане жив и да предяви претенции за дял от онова, което смяташе за изцяло свое — ала иначе въобще нямаше да оцелее, та какво оставаше да иска дял от плячката.

— Размърдайте си краката! — изкрещя брадатият бандит. — Може да се напиете и по-късно.

— Десет хиляди жълтици — каза Конан. — Толкова е съгласен да заплати един човек само за медальоните. Някой друг може да даде и повече. Освен това ковчежето също е много скъпо.

За първи път, откакто бяха пристигнали в долчинката, Хордо се обърна към Конан с гневно блеснало око.

— Червената каня те иска мъртъв. Тя винаги е била добра към нас, затова каквото поиска тя, искам го и аз.

Двайсетина бандити, които се смееха високо и бяха вече полупияни, вдигнаха Конан и го отнесоха до едно разчистено от боклуци равно място, в което бяха забити четири кола. Въпреки съпротивата на кимериеца, те бяха прекалено много и той съвсем скоро бе проснат по гръб, с разперени ръце и разчекнати крака, китките и глезените му здраво вързани с ивици груба влажна кожа, която от своя страна бе стегната към четирите кола. Суровата кожа щеше да се свие с времето под слънчевите лъчи и щеше да разпъне ставите му, докато накрая се счупе.

— Защо Хордо не иска да ви даде шанс да заграбите десет хиляди жълтици? — изкрещя Конан.

Всичките разбойници, с изключение на Хордо, замръзнаха по местата си, смехът замря в гърлата им.

Със страшна ругатня бандитът с грозния белег изскочи напред. Конан се опита да отмести главата си, ала пред очите му изведнъж лумнаха огньовете — огромният крак на помощника се стовари отгоре му.

— Затвори си лъжливата уста! — изръмжа Хордо.

Абериус вдигна глава и погледна студено помощника на Червената каня. Приличаха на озъбени животни — пор и огромно куче с тъпа муцуна.

— За какво говори той, Хордо?

Конан разтърси глава, за да проясни мислите си.

— Кралско съкровище. За това говоря.

— Млъквай! — започна Хордо, но Абериус го прекъсна.

— Остави го да приказва! — рече застрашително той. Думите му бяха сподирени от ехото на други гласове. Хордо свирепо се огледа, но не каза нищо.

Конан си позволи да се усмихне за миг. Ако послушаха още малко за жълтици, главорезите щяха да са готови да го освободят и да завържат на негово място Хордо и Карела. Е, той не възнамеряваше наистина да им позволи да му отмъкнат медальоните, за които бе работил така упорито досега.

— Пет медальона — заяви младежът — и едно златно ковчеже, украсено със скъпоценни камъни, са били откраднати от двореца на Тиридатес преди по-малко от две седмици. Аз съм по следите на откраднатите скъпоценности. Един човек вече ми предложи десет хиляди жълтици само за медальоните, но се знае, че щом един предлага нещо, друг винаги може да даде по-голяма сума. Ковчежето също ще донесе горе-долу толкова, дори повече.

Мъжете, които го бяха наобиколили, алчно облизаха устни и се промъкнаха по-близо.

— Кое ги прави така ценни? — хитро попита Абериус. — Никога не съм чул за медальони, които струват десет хиляди.

Конан се насили да се изсмее.

— Та това са дарове от крал Илдиз до крал Тиридатес, скъпоценни камъни, каквито не е виждал никой простосмъртен. Също такива камъни има и върху ковчежето — разкраси истината той.

Карела рязко се вряза сред плътно скупчената тълпа мъже и те се отдръпнаха, уплашени от яростта, изписана върху лицето ѝ. Парцаливите дрехи, които бе взела край Кладенеца на кралете, вече ги нямаше. Златен нагръдник, украсен със сребърен филигран, едва смогваше да побере белоснежните като слонова кост гърди, колан от перли с широчината на пръст бе спуснат ниско върху бедрата ѝ. Тесни червени ботуши скриваха краката ѝ, а извитата сабя на хълбока ѝ бе украсена със сапфир с големината на гълъбово яйце върху дръжката.

— Това куче лъже! — изръмжа тя. Мъжете отстъпиха още една крачка, ала върху лицата им се четеше нескрита алчност. — Не търси скъпоценни камъни, а някаква си робиня. Така ми каза самият той. Не е нищо повече от ловец на роби с надути мускули, който се е продал и служи на един малоумен глупак от Шадизар. Кажи им, че лъжеш, Конан!

— Казвам истината. — „Или поне част от нея“, помисли си той.

Тя се завъртя като ураган около него, кокалчетата на пръстите ѝ побеляха върху дръжката на сабята.

— Изчадие на конска муха! Признай си, че лъжеш, или ще накарам мъжете си да те одерат жив!

— Вече наруши половината от своята клетва — каза кимериецът. — Обидни думи.

— Деркетото да те порази! — С яростен рев тя здраво заби върха на единия си червен ботуш в ребрата му. Той не успя да потисне изсумтяването, което му причини болката. — Помисли за някаква бавна и мъчителна смърт, Хордо — заповяда червенокосата. — Тогава той бързо-бързо ще признае всичките си лъжи. — Изведнъж тя се завъртя на пети и изтегли педя синкава стомана от ножницата. — Да не би някой от вас да си е наумил да оспорва моите заповеди?

Надигна се хор от протести и Конан с удивление забеляза, че не едно задебеляло и покрито с белези лице е обзето от страх. С доволно кимване Карела с трясък прибра извитата сабя в ножницата и закрочи към палатката си. Мъжете едва не изпопадаха от бързане да ѝ сторят път.

— Втората част от твоята клетва — изкрещя Конан след нея. — Ти ме удари. Наруши думата си пред Деркетото. Какво отмъщение ще избере за теб богинята на любовта и смъртта, за да те накаже? И не само тебе, но и всеки, който те последва!

Стъпките ѝ се поколебаха за миг, но жената продължи, без да се обръща, и се скри зад кожената завеса на шатрата.

— Ще умреш по-лесно, Конан — каза Хордо — ако внимаваш какво приказваш. Бях си наумил да те разпоря веднага, но някои от момчетата искат да послушат още малко бръщолевенето ти за онова измислено съкровище.

— Умилквате ѝ се като бити песове — каза Конан. — Нима никога никой от вас не се е опитал да помисли със собствения си мозък?

Хордо поклати рошавата си глава.

— Сега ще ти разкажа една история, и ако ме накараш да я повтарям пак, ще набода на шиш черния ти дроб. Откъде дойде тя, никой не знае, но ние я намерихме да се скита гола като бебе. Че то и възрастта ѝ не бе кой знае колко по-голяма, ала и тогава стискаше в

юмрука си същата сабя, която носи сега. Мъжът, който тогава ни предвождаше, Констаниус се казваше — помня, реши да се позабавлява с нея, а после да я продаде. Беше най-добрият майстор на меча между нас, но тя го уби както лисица умъртвява пиле, и когато двамата мъже, застанали най-близо до нея, опитаха да я уловят, тя уби и тях, хем със същата бързина. Оттогава я следваме. Плячката, до която ни отвежда, винаги е била добра, и нито един човек, който точно изпълнява нейните заповеди, не е бил пленяван. Тя командва, ние се подчиняваме и сме доволни.

След това Хордо изчезна някъде, а Конан заслуша разговорите на другите мъже, които пиеха около огньовете. Сред плисъци груб смях те обсъждаха как ще се позабавляват с него. Често споменаваха думите „живи въглени“ и предлагаха за разнообразие да ги заменят с горящи трески. Някои се чудеха колко от кожата на човека може да бъде одрана, без да причинят веднага смъртта му.

Слънцето се изкатери по-високо в небето и пекна по-силно. Езикът на Конан набъбна от жажда в устата му, устните му се напукаха и почерняха. Потта засъхна върху тялото му, докато дойде моментът, когато вече не можеше повече да се поти. Слънцето пърлеше плътта му. Абериус и още един бандит с очи на риба се навеждаха над кимериеца и се забавляваха, като разливаха вода на земята близо до главата му и се обзалагаха кой от тях ще приближи струята по-близо до устата на пленника, без да позволи на нито една капка да падне на такова място, където той да може да я достигне. Дори когато чистата струйка беше така близо, че той усещаше нейната прохлада върху бузата си, Конан отказваше да обърне глава към нея. Не желаше да им доставя това удоволствие.

По едно време другият си отиде и Абериус клекна до главата на Конан, стиснал в ръце глинена стомна с вода.

— Би убил за вода, нали? — тихо промърмори разбойникът и предпазливо погледна през рамо към другарите си, които продължаваха да пият и да спорят какви мъчения да наложат на Конан. След миг Абериус продължи:

— Кажи ми за това съкровище и ще ти дам вода.

— Десет... хиляди... жълтици — пресипнало, сякаш грачеше, изрече Конан. Думите простъргнаха езика му като остри парчета чакъл. Абериус нетърпеливо облиза устни.

— Кажи ми още нещо. Къде е съкровището? Кажи ми и ще убедя останалите да те освободят.

— Първо... ме... освободи — успя да произнесе Конан.

— Глупак! Единственият начин да се видиш свободен е само с моя помощ. Хайде, кажи ми къде да намеря... — Той изведнъж изкряска, когато огромната ръка на Хордо го сграбчи за врата и го вдигна във въздуха.

Едноокият разбойник разтърси Абериус така, че краката му се залюляха във въздуха.

— Какво правиш? — попита Хордо. — Забранено е да се приказва с него.

— Просто се забавлявах мъничко — неубедително се изсмя Абериус. — Подигравах му се.

— Значи се подиграваше — рече Хордо и плю. После захвърли дребния мъж, който се просна с цял ръст в прахта. — Е, ние ще му направим две-три други неща, освен твоите подигравки. Хайде, махай се при другите. — Той изчака, докато Абериус се покатери с пълзене при другите бандити, които, го наблюдаваха и се смееха, след това отново се обърна към Конан: — Поискай прошка от своите богове, варварино, за да си отидеш в мир. По-късно не ще имаш време за това.

Конан събра достатъчно влага в устата си, за да произнесе няколко думи, които му причиниха непоносима болка:

— Значи й позволяваш да те лиши от златото, Хордо.

— Ти май на нищо не можеш да се научиш, а, варварино?

Остана му време само да зърне как стегнатият в ботуш крак полита към него, после целият свят се пръсна на хиляди парчета.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше непрогледна нощ, когато кимериецът отново дойде в съзнание. Огньовете в лагера мъждукаха едва-едва. Няколко бандити, клекнали един до друг, все още тихо мърмореха и си подаваха каменни кани с кил, ала ловенето се бяха проснали в опиянчена дрямка и хъркаха. Светлина проблесна в шатрата — Конан впи поглед в силуета на Карела, който потрепваше с изкусителните си извивки върху нашарената стена на шатрата, но светлината угасна.

Ремъците от сурова кожа се бяха изопнали и сега се впиваха в китките му. Ръцете му бяха почти безчувствени. Ако останеше още малко в това положение, нямаше да е способен да се бие, дори ако се освободеше. Могъщите му ръце бяха вързани здраво, но той все пак се опита да изопне ремъците още малко. Вече засъхналата кожа не позволяваше никакъв опън. Той отново задърпа, тялото му се напрегна, стоманените мускули на корема се нагънаха от неимоверното усилие. Отново. И отново. Кръв обагри китките му на местата, където го притискаше режещата кожа, после кръвта прокапа на земята и я овлажни. Кимериецът дръпна отново. Отново. Изведнъж почувства, че ремъкът на лявата китка се е охладил. Не повече от един пръст, но все пак бе по-хлабав отпреди.

Изведнъж той замръзна на мястото си. Чувството, че го наблюдават, същото, което го бе обладало, когато беше в лагера заедно с Карела, отново нахлу в съзнанието му. Дори беше по-силно отпреди, защото сетивата му казваха, че онзи, който го наблюдава, приближава. Младежът внимателно се огледа. Мъжете край едва мъждукащите огньовете се бяха отпуснали в разплути от пиянство купчини и докато спяха вдигаха не по-малък шум, отколкото когато бяха будни. Всичко в лагера беше неподвижно. И все пак той още не бе загубил чувството, че очите, които го наблюдаваха, се приближават. Косите му настръхнаха, защото беше сигурен, че техният притежател по някакъв начин е надвесен над него и се взира в лицето му, макар в действителност да не виждаше нищо такова.

Започна да се мята срещу ремъка, стегнал лявата му китка — все по-силно и по-силно, въпреки че кръвта изтичаше по-бързо, а изгарящата болка изпепеляваше китката му. Ако наистина нещо стоеше над него — а през живота си той бе видял достатъчно, за да знае, че съществуват много невидими за окото неща — той нямаше да легне примирен пред него като овца на заклание.

Ярост подпалваше мускулите му и изведнъж колът се изтръгна от земята. Младежът светкавично се завъртя на дясно, сграбчи ремъка с две ръце и задърпа с всички сили. Вторият кол бавно се измъкна от спечената от жегите земя.

Успя да седне. Костите му изскърцаха. Разкъсаната плът на китките му се бе подула така, че почти скриваше ремъците. Той упорито заработи да ги охлаби, след това освободи глезените си. Жаждата му бе така непоносима, че всеки друг на негово място би побягнал към най-близкия пълен мях, но той си наложи да раздвижи схванатите си мускули, за да влее в тях малко гъвкавост, преди да започне да се движи. После се изправи. Макар да не бе възвърнал силата си в пълен размер, кимериецът беше страшен противник.

С безшумния вървеж на пантера той се промъкна през телата на спящите мъже. Съвсем лесно можеше да ги избие, докато спяха, потънали в пиянски унес, но да отнема живота на мъже, потънали в безпаметството на съня, му беше отвратително. Младежът взе сабята и камата и ги привърза към тялото си. Намери червените си турански полуботуши захвърлени край един угаснал огън. Наметката му беше разкъсана на парчета, когато го бяха пленили, но той и не хранеше никаква надежда, че ще намери някъде златните монети от кесията си. Трябваше да претърси всеки един от мъжете поотделно. И все пак, мислеше си той, докато потропваше с крака, за да разтъпче ботушите си, ако стигнеше до конете на бандитите, можеше веднага да се спусне по следите на откраднатите медальони. Смяташе да вземе предохранителни мерки като разпръсне останалите коне, преди да се отпрати на път. Не искаше да дава възможност на разбойниците веднага да тръгнат по петите му в лудо преследване.

— Конан! — Крясъкът проехтя в цялата долина, сякаш повторен от дузина гърла, макар че към лагера приближаваше една-единствена фигура.

Кимериецът изруга, защото бандитите се раздвижиха в пиянския си сън и започнаха да се изправят един след друг. Той се намираше сред тях и друг начин да се измъкне, освен с бой, просто не съществуваше. Конан размаха широката си сабя и в същия миг в шатрата с червени ивици на Карела се появи светлина.

— Конан! Къде са медальоните?

Екливият глас раздвижи нещо в паметта на Конан. Беше сигурен, че го е чувал някъде по-рано. Ала мъжът със стоманените мускули, който приближаваше към него, му беше непознат. Островръх шлем скриваше главата му, а плетената му ризница се спускаше чак до коленете. В дясната си ръка стискаше огромна двуостра брадва, а в лявата — кръгъл щит.

— Кой си ти? — извика Конан.

Всичките разбойници вече бяха на крак, а Карела се бе изправила пред шатрата с кривата си сабя в ръка.

— Аз съм Крато. — Мъжът с доспехите спря на една ръка разстояние от Конан. Изпод шлема очите му изцъклено сезираха в кимериеца, без да мигат. — Слуга на Имхеп-Атон. Къде са медальоните, които трябваше да ми занесеш?

Хладна тръпка пробяга по гърба на Конан. Сега той позна гласа. Принадлежеше на Анкар.

Зад Конан прозвуча гласът на Абериус:

— Той ни е казвал истината. Има медальони!

— Не са у мене, Анкар — каза Конан. — Аз преследвам мъжете, които ги откраднаха, и търся едно момиче, на което обещах нещо.

— Ти знаеш прекалено много — промърмори едрият мъж с гласа на Имхеп-Атон. — И медальоните не са у тебе. Вече не си ми полезен, кимериецо.

Без никакво предупреждение брадвата връхлетя върху Конан. Кимериецът отскочи назад, но стоманеното острие изрязва тясна червена линия по гърдите му. Обладаният от демона мъж бързо дойде на себе си и премина в настъпление, скрил се зад щита, сграбчил брадвата близо до тялото си, готова за удар. Макар че магьосникът владееше тялото, мъжът, комуто някога то бе принадлежало, беше опитен борец в схватките с брадва.

Конан мигновено отстъпи, сабята му се мятеше и сипеше удари, подобни на движението на змия. Атака с прав, разсичащ удар щеше да

го остави открит, а бравата на противника му с лекота щеше да съсече тялото му на две половини. Крато продължи бавно да го избутва назад, като парираше всеки замах на сабята със своя щит. Конан бързо осъзна, че няма никаква полза да наблюдава безжизнените очи на противника си. Вместо в тях той съсредоточи вниманието си върху масивните рамене — всяко неволно трепване на техните мускули щеше да му подсказва следващата атака на грамадния мъж.

Покритото с ризницата дясно рамо едва видимо се отпусна, Конан светкавично клекна на пети и бравата изсвири над главата му. Широката сабя на кимериеца литна напред и промуши ризницата на противника, потъвайки в бедрото му. Конан се претърколи на кълбо, за да избегне ответния удар на бравата, и веднага се изправи, обърнат с лице към своя враг. Кръв течеше от крака на обладания от демона мъж, но той не прекъсна нападението си.

Конан заобиколи в кръг и застана отдясно на своя неприятел, тъкмо срещу бравата. За Крато сега щеше да е по-трудно да го засегне. Сега бравата му можеше да нанася само удари със замах от горе на долу. Конан се обърна, почувства как острието му разсича чуждите кости, а бравата и отсечената ръка на врага заедно паднаха на земята. В същия миг Крато запокити своя щит срещу главата на Конан и огъвайки тялото си в страшно кълбо, полетя към младежа. Кимериецът се наведе, отби със сабята си кръглия щит встрани, но още преди да се бе справил с тази нелека задача, Крато вече се надигаше, стиснал бойния топор в лявата си ръка.

Кръвта избликваше от страшната рана на постоянни тласъци и мъжът — или магьосникът, който се беше вселил в него — изглежда разбираше, че умира. Със страхотен писък той се втурна срещу кимериеца, бясно размахал топора. Конан отплесна дръжката на чуждото оръжие с острието на сабята си и с всички сила заби коляното си в корема на Крато. Огромният шемит се олюля, но грамадната брадва все пак се издигна за нов удар. Сабята на Конан раздра рамото му, отсичайки наполовина ръката, която държеше топора. Крато падна на колене с широко отворена уста.

— Конан! — изпищя гласът на Имхеп-Атон. — Ти ще умреш.

Оръжието на Конан още веднъж полетя напред и увенчаната с шлем глава се търкулна в прахта.

— Но не сега — мрачно каза кимериецът.

Когато вдигна очи от обезглавеното тяло, проснато на земята, Конан откри, че бандитите са направили кръг около него. Някои държаха мечове в ръце, други просто гледаха. Карела се изправи на крачка пред лицето му и острието на извитата ѝ сабя блесна. Тя се взря за миг в мъртвеца, после съсредоточи вниманието си върху едрия кимериец. Погледът ѝ бе странно несигурен.

— Значи се опитваш да ни напуснеш, Конан? — каза тя. — Който и да е този Крато, ние сме му благодарни, че те спря.

— Медальоните! — извика някой от струпаните наоколо мъже. — Медальоните наистина съществуват! Истински са!

— Кой се обади? — попита Хордо. Брататият помощник на Червената каня ги опари с гнева на единственото си око и някои от тях наведоха глави. — Каквото ще да съществува или ако ще хич да не съществува, само Червената каня ще каже дали този човек заслужава да бъде жив.

— Тези двадесет хиляди жълтици ми изглеждат прекалено истински — отвърна Абериус. — Прекалено истински, за да се разбързаме тъкмо сега.

Челюстта на Хордо гневно се раздвижи. Той тръгна към дребния мъж, но изненадан спря, като видя, че Карела постави кривата си сабя върху гърдите си. Тя поклати глава, без да каже нито дума, после свали сабята.

Конан също следеше жената и си чудеше какво е намислила. Лицето ѝ беше неразгадаемо, пък и тя все още не го поглеждаше. Той нямаше никакво намерение да разделя медальоните с някого, но ако тя променеше решението си по този въпрос, кимериецът наистина би предпочел да напусне долчинката без повече бойни схватки.

— Медальоните съществуват — рече той високо. — Кралско съкровище, което може би е по-скъпо от двадесет хиляди. — Трябваше да прекъсне думите си, за да събере достатъчно влага в устата си, ако искаше да продължи да говори. За нищо на света не би помолил за вода. Ако проявеше сега най-нищожен признак на слабост, те можеха да решат, че чрез мъчения ще изтръгнат от него всичко, което знае.

— Мога да ви заведа при крадците. И забележете, хора, крадците със сигурност имат у себе си и разни други дреболийки. — Той бавно се обърна, за да срещне поред погледа на всеки мъж. — Рубини.

Смарагди. Диаманти и перли. Чували, натъпкани с жълтици... — Алчност пламна в очите им, лумна по лицата им.

— Значи злато? — изсумтя Хордо. — А къде ще намерим цялото това богатство? В палат или крепост с каменни стени, охранявана от добре въоръжени пазачи?

— Ще го намерим при хората, които преследвам — каза Конан. — Мъже с качулки, които казват, че са поклонници. Те са взели със себе си и пет жени, когато задигнали останалото. Танцьорки от двора на Илдиз. Една от тях принадлежи на мен, но останалите четири без никакво съмнение ще бъдат привлечени от храбри мъже със злато в пазвите си.

Надигна се похотлив смях и един-двама от разбойниците започнаха да се перчат, изопвайки тела.

— Мъже с качулки, казваш? — каза Абериус и се намръщи. — С пет жени?

— Стига! — изрева Хордо. — В името на Черния трон на Ерлик, не виждате ли всички вие, че в тази работа са замесени магьосници? Никой от вас ли не наблюдава внимателно този Крато? Не видяхте ли, че той бе обсебен от демон? Не забелязахте ли очите му и начина, по който приказваше? Нито един простосмъртен няма такъв глас — сякаш гръмотевица ечи някъде в далечината.

— Съвсем простосмъртен си беше — измърмори едни дебел разбойник с широк белег на носа. — Оръжието на Конан доказва това.

— А онова, което търсят магьосниците — каза Конан, — е два пъти по-ценно. Някой да е чул магьосник да тича след нещо, което е по-малко по стойност от една кралска корона?

Хордо несигурно погледна към Карела, ала тя слушаше, сякаш разговорът изобщо не я засягаше. Едноокият измърмори нещо под нос, след това високо продължи:

— И къде ще търсим тези мъже с качулки? Тази страна е огромна. Коя посока да хванем? Самият Конан каза, че няма представа къде да ги търси. Той следваше Червената каня, като си мислеше, че тя ще го доведе при тях.

— Аз ги видях — заяви Абериус и предизвикателно се огледа, когато погледите на всички се обърнаха към него. — Аз, Хепекия и Алвар. Беше преди два дни. Яздеха на изток. Двадесетина мъже с качулки и пет вързани жени върху камили. Кажи, Алвар.

Дебелият разбойник с белега на носа тежко поклати глава:

— Да, видяхме ги.

— Бяха прекалено многобройни за нас тримата — забързано продължи Абериус. — Когато пристигнахме на мястото на срещата, Червената каня още не беше дошла и затова нищо не споменахме за тези мъже. Ти никога не ни позволяваш да мръднем една крачка без нея, Хордо. — Гневно мърморене изрази съгласието на всичките разбойници с току-що изречените думи.

Хордо ги изгледа свирепо, ала в гласа му бе стаено задоволство.

— Преди два дни? Та те сигурно вече са стигнали Вендия и повече няма да им видим очите, ако питате мене.

Недоволното мърморене се усили. Абериус пристъпи напред към огромния брадат мъж.

— Защо приказваш така? Всички тук знаят, че мога да проследя гущер, пробягал върху камък, или птица из въздуха. Следи отпреди два дни за мене са като добре очертана пътека.

— А какво ще кажеш за Хепекиа? — изръмжа Хордо. — Нима забрави, че острието на кимериеца прониза ребрата му?

Мъжът с лице на невестулка повдигна рамене.

— Златото купува нови приятели.

Хордо вдигна ръце и се обърна към Карела.

— Ти трябва да кажеш. Какво ще правим? Ще умре ли Конан, или ще го оставим жив?

Червенокосата жена за пръв път погледна направо към Конан. Зелените ѝ очи го наблюдаваха хладно, без да издават никакви чувства.

— Той е добър боец и може да ни бъде необходим, когато настигнем онези мъже с качулките. Развалете лагера и докарайте коня му.

Бандитите се разпръснаха с развълнувани крясъци и смях. Хордо изгледа свирепо кимериеца, след това поклати глава и се отдалечи. Само след миг лагерът заприлича на мравуняк: мъжете прибраха шатрата, започнаха да оседлават конете и да сгъват одеялата. Конан остана неподвижен, вгледан в Карела, понеже тя не бе помръднала от мястото си, нито пък бе снела поглед от неговото лице.

— Коя е тази жена — изведнъж запита тя. Гласът ѝ беше равен и безизразен. — Тази, за която спомена, че е твоя.

— Робиня — отвърна той. — Както вече казах.

Лицето ѝ остана спокойно, но тя прибра сабята си в ножницата с такъв трясък, сякаш я забиваше в сърцето му.

— Ти ми създаваш неприятности, Конан от Кимерия. Гледай занапред да не ме ядосаш прекалено много. — Тя се обърна и закричи към конете.

Конан въздъхна и погледна на изток. Червеното слънце тъкмо бе започнало да позлатява хоризонта. Нощната роса бе почистила прахта от въздуха и му се струваше, че пред погледа му винаги всичко ще бъде така ясно.

Онова, което трябваше да направи сега, беше да намери мъжете с качулки, да освободи Велита и да вземе медальоните, като през цялото време остане нащрек. Някой разбойник можеше да забие нож в гърба му, след като реши, че бандата повече няма нужда от него. Трябваше да внимава и за непостоянния темперамент на Карела. След това, разбира се, оставаше откритият въпрос как ще задигне медальоните от разбойниците, освен това от само себе си се разбираше, че трябва да намери нов купувач, защото според Конан нападението на Крато беше унищожило неговото споразумение с Анкар, или с Имхеп-Атон, или каквото и да беше истинско име на този човек. И отново неговият лош късмет излезе виновен, че мургавият се бе оказал магьосник. Но младежът вече си имаше цял куп тревоги, за да добавя и тази към тях. Да не говорим, че можеше да се появи и редовната войска на Замора. Кимериецът тръгна да си намери наметка. И някакъв мях с вода.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Облачета прах се издигаха изпод копитата на заморанския кавалерийски отряд — цяла рота, която пресичаше ниските обли хълмове, оскъдно покрити с дребен храсталак. Върховете на копията и плетените ризници на войниците бяха намазани с черна боя, за да не отразяват слънчевите лъчи. Яздеха в две колони, кръглите им щитове висяха отляво, прикрепени към седлата. Начело на ротата беше Харанидес, който лично бе подбрал всичките войници — ветерани от многобройните бойни походи по границите.

Харанидес несъзнателно размърда бедра върху коравата кожа на седлото. Непрекъснато въртеше глава отляво надясно, наблюдаваше, надяваше се да зърне някъде проблясък от светлина. Бяха му съобщили само посоката, в която трябва да върви, и освен нея не разполагаше с нищо друго и се налагаше да рискува. Половината от войниците се пръснаха в линия от двете му страни. Предстоеше им да изкачат един хълм. Всеки един от тях разполагаше с метално огледало и само ако откриеше и най-дребната следа...

Капитанът изкриви лицето си в гримаса, когато офицерът с втория по големина чин след неговия, Ахеранатес, напусна мястото си и в галоп пристигна при него в челото на колоната. Строен младеж с гладко обръснато красиво лице и големи тъмни очи, на които по би прилягало да флиртуват с някоя дама от двореца, отколкото да гледат смъртоносни бойни сцени, Ахеранатес бе натрапен на капитана в последната минута. Неговият баща, който се ползваше с благоразположението на краля, бе изявил желание синът му да придобие малко боен опит и ако походът се окаже успешен, да сподели славата, че е докарал Червената каня, окована във вериги, пред кралския трон.

— Какво искаш? — изръмжа Харанидес. Ако мисията успееше, той не би имал нужда от доброто мнение на бащата на юношата. Ако пък се провалеше, бащата не би могъл да го спаси от заплахата на краля.

— Чудя се защо не преследваме Червената каня — каза Ахеранатес. Харанидес го погледна и той добави: — Нали така ни бяха заповядали... господин капитан.

Харанидес обузда гнева си с немалко усилие.

— А къде би я преследвал ти, лейтенант? В каква посока? Или може би нашият поход не е достатъчно бляскав за човек, свикнал с пищността на военните паради в столицата?

— Не са ме учили да ръководи по този начин кавалерийски отряд... господин капитан.

— В името на Шеол, къде са те учили... — блясък от светлина на изток пресече думите в гърлото му. Веднъж. Два пъти. Три пъти. — Отговорì на сигнала, лейтенант. Чрез огледало — добави той, когато неговият подчинен обърна коня си назад. — И не е нужно всяко безстопанствено куче наоколо да разбере, че сме тръгнали на поход. Събери ротата веднага.

— Както заповядате... господин капитан.

Този път Харанидес не забеляза сарказма, с който бяха произнесени тези думи. Това трябваше да бъде следата, която търсеше. В името на Митра, трябваше да бъде. Едва се сдържаше да не препусне в галоп пред своята войска, ала си наложи да продължи с бавен конски ход. Трябваше да запази силата на конете, ако наистина му предстоеше преследване, и той се молеше дано има истинска гонитба.

Мъжете, пръснати на изток, заемаха местата си, щом подадоха сигнала. Всеки се включваше в колоната, когато проблясването на огледалото стигнеше до него. Хората зад войника, който пръв бе открил следа, трябваше да поемат на запад, за да се доберат до колоната. Ако това се окажеше фалшива тревога...

Изкачиха още един хълм и пред очите им се показа малка група войници. Когато капитанът се приближи към тях, още един конник от изток се включи към колоната. Харанидес най-сетне си позволи да пришпори коня си и препусна в галоп. Един от войниците излезе напред и докосна почтително челото си.

— Капитане, изглежда, че е имало лагер, но има и...

С махване на ръка Харанидес го накара да замълчи. И сам можеше да види какво бе необичайното в тази долчинка между двата хълма. Лешояди с черни крила и плешиви глави, омазани в червено от

храната, която бяха погълнали, се гушеха на земята и предпазливо гледаха четирите чакала, които ги бяха прогонили от техния пир.

— Чакайте тука, докато ви дам сигнал — заповяда Харанидес и бавно се спусна с коня си в долчинката. Изброи пепелта от десет угасени огньовете.

Чакалите се отдръпнаха, подплашени от конника, озъбиха се, после отново грабнаха кости, върху които още имаше късове месо, и побягнаха с дълги скокове към храсталака. Лешоядите преместиха погледите на мънистените си очи от чакалите към Харанидес. Полуоглозган череп показваше, че мършата, която се валяше по земята, доскоро е била човешко същество, ала това никога нямаше да може да се докаже от разпръснатите наоколо кости, изпотрошени от яките челюсти на чакалите. Харанидес вдигна глава — Ахеранатес се спускаше по склона в галоп.

— Митра! Какво е това?

— Доказателство, че тук са лагерували бандити, лейтенант. Никой друг не би оставил мъртвец на милостта на дивите зверове и лешоядите.

— Ще доведе войниците да претърсят...

— Заповядай на десет войника да слязат от конете — търпеливо каза Харанидес — и ги доведи тук. — Можеше да си позволи да бъде търпелив сега. Сега вече бе сигурен. — Не е нужно да смачкаме под конските копита и малкото, което можем да открием. Лейтенант... отдели и двама души да погребат това тук. Лично ти си отговорен за това.

Ахеранатес избягваше да гледа окървавените кости. Лицето му изведнъж доби зеленикав оттенък.

— Аз? Но...

— Хайде, лейтенант. Червената каня и заедно с нея твоята слава се измъкват все по-далеч с всеки изминал миг.

Лейтенантът се облеци с отворена уста, след това преглътна и рязко обърна коня си. Капитанът слезе от седлото и внимателно поведе своя кон през мястото, където бяха лагерували бандитите. Около останките от огньовете още личаха следите от постелките на разбойниците. Около петдесет, прецени той. Встрани от огньовете видя дупки от малки колчета и от пръсти на шатра. Ала четири дупки, разположени в голям квадрат, го заинтригуваха повече.

Нисък кавалерист с криви крака дотича при него и докосна полегатото си чело с ръка.

— Извинявайте, капитане, но лейтенантът ми заповяда да ви съобщя, че е открил къде бандитите са държали конете си, вързани за колове. — Гласът на войника зазвуча уклончиво, разкривайки явното му нежелание да се обвързва с думите, които изричаше: — Лейтенантът заповяда да ви кажа, че може би имало към сто коня.

Харанидес погледна към хълма, където двама от хората му копаеха гроб за останките от тялото. Ахеранатес явно бе решил да разузнае наоколо, вместо да надзирава работата на войниците, както му бе заповядано.

— Бил си повече от двадесет години в кавалерията, Резаро — каза капитанът. — Колко коня според теб са били вързани на тези колове? Ако, разбира се, лейтенантът не беше казал сто.

— Не искам да противореча на лейтенанта, капитане, но бих казал, че конете са петдесет и три. Не бяха изчистили фъшкиите, държали са конете далече един от друг. Някои от тях, разбира се, са само товарни животни.

— Много добре, Резаро. Върни се при лейтенанта и му кажи, че искам... — Той прекъсна думите си при вида на напрежението, изписано върху лицето на Резаро. — Какво още имаш да ми кажеш?

Ниският набит мъж се размърда непохватно.

— Ами... лейтенантът каза, че сме сбъркали, но Каресус и аз, ами ние открихме пътя, по който са напуснали това място. Замели се следите си с клони, но недостатъчно. Насочили са се на изток, съвсем леко на север.

— Сигурен ли си в това? — остро запитва Харанидес.

— Да, капитане.

Капитанът бавно поклати глава. Към Кезанкианските планини, а не към маршрута на керваните през планините към Султанапур.

— Кажи на лейтенанта да дойде при мен, Резаро.

Кавалеристът докосна челото си и се оттегли. Харанидес изкачи източния хълм, за да вижда по-добре Кезанкианските планини, които се губеха от погледа му в безкрайността зад хоризонта.

Ахеранатес дойде. Държеше в ръце каменно бурканче от помада.

— Открих го на мястото, където е била палатката — каза той. — Изглежда, някой е водел със себе си своята любовница.

Харанидес взе бурканчето. Макар и празно, то все още пазеше аромата на парфюм от Офир.

— Изглежда много вероятно, че това е твоят първи сувенир от Червената каня.

Лейтенантът зяпна.

— Но откъде сте сигурен, че това е било тъкмо лагерът на онази уличница? Много вероятно е тук да е спрял... керван, който се е отклонил малко от своя маршрут. А онзи... мъртвецът... е бил изпратен да изпълни някаква поръчка и дивите зверове са го убили. А може и да не е свързан с хората, лагерували тук. Вероятно е дошъл покъсно и...

— Един човек е бил разпнат долу между четири кола — каза студено Харанидес. — Според мен той е мъртвецът. На второ място — тук не са идвали камили. Виждал ли си някога керван без камили, с изключение на керваните с роби? При това няма широко място със забити колове, където да са били отседнали робите. Трето — имало е само една палатка. Керван от толкова хора би трябвало да има десетина. И на последно място — защо изведнъж загуби ентусиазма си да преследваш Червената каня? Вероятно това се дължи на твоето предположение, че я следват сто души. Не се плаши. Те са по-малко от петдесет, макар че гарантирам — ако работата опре до бой, ще ти се сторят повече от сто.

— Нямате право! Менерксес, моят баща, е...

— Баща ти е много далеч, лейтенант. Аз съм твоят началник. Подготви хората за тръгване. Ще тръгнем по онази следа, която според теб била толкова фалшива, че не сметна за нужно да кажеш дори две думи за нея.

За миг останаха очи в очи един срещу друг Харанидес изпълнен със студено презрение, Ахеранатес — разтреперен от ярост. Лейтенантът рязко захвърли бурканчето от помада на земята.

— Слушам! — почти изхърка той, обърна се и тръгна да изпълни заповедта.

Харанидес се наведе и вдигна гладкото каменно бурканче. Ароматът на цветя събуди в съзнанието му смътна представа за жена — образ, който коренно се различаваше от грубата уличница с меча, каквато би трябвало да бъде Червената каня. Но защо тя яздеше към Кезанкианските планини? Отговорът на този въпрос беше от

жизненоважно значение за него. В случай на успех Ахаресус, върховният кралски съветник, щеше да се изкачи с лекота на върха в държавата. Провал — и съветникът нямаше да каже и дума в негова защита, когато кралят пожелаеше да набие главата му кол край Западната порта. Капитанът прибра бурканчето в кесията си и тръгна към своите войници.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато се изкачваха все по-високо в Кезанкианските планини, Конан спираше на всяко открито възвишение и поглеждаше назад. Зад ниските заоблени хълмове, в равнината, която бяха напуснали преди един ден, нещо се движеше. Конан преценяваше преднината, с която разполагаха разбойниците, и се питаше дали тя ще се окаже достатъчна.

— Какво зяпаш? — попита го Хордо, който яздеше край кимериеца.

Разбойниците се движеха в разпръснат строй през оскъдно покрит с дървета планински склон към проход с отвесни скали от черен гранит. Карела, както винаги, яздеше начело, обточената ѝ със злато смарагдовозелена пелерина плющеше на вятъра.

— Войници — отвърна Конан.

— Войници!? Къде?

Конан посочи. Групата облечени в черно мъже приличаше на змия и пълзеше към подножието на планината. Изглеждаше, сякаш се движи сред бляскавия въздух, а не по твърдата земя. Само войници можеха да поддържат такава дисциплина, докато проникваха към планината сред тази безводна пустош. Все още бяха далече, но докато двамата мъже ги наблюдаваха, черната змия се уголеми. В равнината войниците се движеха по-бързо, отколкото разбойниците по стръмния склон. Разстоянието между тях щеше да продължава да се топи.

— Няма страшно — измърмори едноокият. — Тук няма да ни хванат.

— Разделяте плячката помежду си, а? — Абериус скрива коня си в ребрата и животното се покатери до двамата ездаци. — Най-добре ще направите, ако изчакате, докато я спипаме. Може би няма да сте в числото на живите, за да... Какво е това? Гледайте! Конници!

Другите го чува и се обърнаха да погледнат назад.

— Планинци? — колебливо изрече един иранистанец с гърбав нос. Казваше се Реза.

— Невъзможно — отвърна съседът му, брадат мъж от Кот. Казваше се Талбор и върхът на носа му бе отрязан в някоя битка. — Планинците никога не нападат далеч от планините.

— При това са прекалено много за планинци — съгласи се Абериус. Свирепият му поглед бе насочен към Конан и Хордо. — Войници, нали? И войници ни стоварихте върху главите!

Развълнувано бърборене се разнесе сред мъжете, което се бяха събрали около тях.

— Войници! Армията е по петите ни! Отидоха ни главите върху коловете! Цял полк! От Доверените бойци на краля!

— Я си дръжте езиците! — изкрещя Хордо. — Като ги гледам, нямат повече от двеста, и при това са на цял ден път след нас.

— Това пак прави един наш срещу петима техни — каза Абериус. — Или почти толкова, което никак не променя положението.

— Не ни е мястото в тия планини — изкрещя Реза. — Тук сме като плъхове в капан.

— Като порове сред купчина дърва — изрази своя протест Хордо. — Ако това не е място, с което сме свикнали, те пък са свикнали с него още по-малко.

Останалите не му обърнаха никакво внимание.

— Гоним вятъра — изкрещя Талбор и се изправи върху стремената, за да го чуват по-добре бандитите, които се струпваха наоколо. — Яздим в тези проклетни планини подир някакви си духове. Цялата работа няма да спре, докато не ни изправят срещу някоя каменна стена с насочени заморански копия към гърлата ни.

Абериус изведнъж опна юздите и конят му застрашително подскочи над стръмно спускащия се склон.

— Значи поставяш под съмнение способността ми да откривам следите им, Талбор? Пътят, който следваме, е същият, по който са минали хората, които видях. — И той постави ръка върху дръжката на меч си.

— Заплашваш ли ме, Абериус? — изръмжа котианецът. Пръстите му се плъзнаха от седлото към извития ятаган, увиснал на масивното му бедро.

Карела изведнъж пришпори коня си и се намери в центъра на групата с гола сабя в ръка.

— Ще убия първия, който извади оръжие, та дори да е игла — обяви разгорещено тя. Котешките ѝ очи пребродиха поред лицата на мъжете. И двамата бързо отдръпнаха ръцете си от оръжията. — Я ми кажете какво ви кара да се зъбите така един срещу друг като танцьорки в харем?

— Войниците... — започна Абериус.

— Тези несъществуващи медальони — заговори в същия миг Талбор.

— Войници! — възкликна Карела. Главата ѝ трепна, тя погледна към долината и въздишка на облекчение се промъкна през устните ѝ, когато съзря отряда далече долу в равнината. — Нима се плашиш от войници, които са така далеч, Абериус? — подигравателно попита тя. — Ами от какво няма да те е страх, ако пристъпи близо до тебе? От бабичка с тояжка?

— Не обичам някой да ме преследва — навъсено отвърна Абериус. — Или си мислиш, че те не ни преследват?

— Хич не ме е грижа дали ни преследват, или не — кипна червенокосата. — Вие сте хората на Червената каня! Ако ме следвате, ще се плашите само от онова, от което аз ви казвам да се плашите, и от нищо друго. Сега всички се изкачваме още малко нагоре. Там има равна поляна, където ще направим лагер за през нощта.

— Но можем да пътуваме още половин ден — противопостави се Хордо.

Тя се обърна към него с бляскащи зелени очи.

— Не чу ли моята заповед? Казах, че ще лагеруваме! Ти, кимериецо, остани тук.

Едноокият ѝ помощник замърмори, ала обърна коня си към планината. Останалите го последваха, потънали в начумерена тишина, нарушавана само от скърцането на кожените седла и изчаткването на копитата върху някой камък.

Конан предпазливо наблюдаваше червенокосата. Тя повдигна сабята си, сякаш се двоумеше дали да не я забие в тялото му, след това я прибра в ножницата.

— Кое е онова момиче, Конан? Как се казва?

— Тя се нарича Велита — каза той. Беше ѝ разправял за Велита по-рано и много добре знаеше, че тя помни името на танцьорката. След известно време главатарката на разбойниците щеше да пристъпи

към въпроса, по който наистина желаше да разговаря с него. Той се обърна назад, за да погледне още веднъж колоната войници. — Те скъсяват разстоянието, което ни отделя, Карела. Би трябвало да продължим да се движим напред.

— Когато кажа. Да не си замислил пак някоя игричка, Конан?

Той отново се обърна с лице към нея. Зелените ѝ очи бяха замъглени от някакво чувство.

— Аз съм по-слаб в игричките от тебе, Карела.

Изсумтяването ѝ бе красноречиво.

— Казваш, че има откраднатото съкровище от кралския палат. Да не говорим за жената, на която си обещах, че ще я освободиш. Защо крадците, които са откъснали съкровището, ще бягат в тези планини — та тук живеят само кози и диваци, които съвсем малко превъзхождат по ум козите.

— Не зная — призна той. — Ала все повече се убеждавам, че именно те са хората, които търся. Честни поклонници не биха поели на пътешествие към Вендия, като пресекат самото сърце на Кезанкианските планини.

— Може би — каза червенокосата и премести погледа си върху войниците далеч долу в равнината. После със смях дръпна юздите и накара черния си жребец да се изправи на задните си крака и да затанцува над бездната. — Глупци. Няма да успеят да подстрижат крилата на Червената каня.

— Изглежда по-вероятно и те да търсят медальоните на крал Тиридатес като нас — каза младежът. — Много по-възможно е, отколкото да преследват теб.

Разбойническата главатарка го изглежда свирепо.

— Армията на Замора непрекъснато ме издирва, кимериецо. Разбира се, те никога няма да ме уловят. Когато преследването стане прекалено досадно, моите хора се пръскат и стават пазачи тъкмо по пътищата на керваните, които нападаме. Заплащането е много високо, понеже търговците се боят от Червената каня. — Внезапно избухналият ѝ смях бе изпълнен с ликуване.

Развеселен, той осъзна защо се бе обидила червенокосата — беше заради неговото предположение, че войниците преследват другиго, а не нея.

— Извинявай, Карела. Би трябвало да не забравям, че обирът на седем кервана за шест месеца е равностоен на кражба от двореца на Тиридатес.

— Аз нямам нищо общо с това — заяви тя презрително. — Нито едно живо същество от тези кервани — човек, кон или камила, не е било видяно повече на белия свят. Когато аз пленя керван, пускам на свобода онези, които са прекалено стари и грозни, за да донесат някоя пара на пазара за роби. Давам им храна и вода, с която могат да се доберат до най-близкия град, макар че са станали по-бедни, отколкото преди.

— Ако не си ти, тогава кой е свършил тази работа?

— Откъде да знам? Плених последния си керван преди цели осем месеца, ала плячката си струваше човек да се поизпоти. Когато се изморихме от пирове и напуснахме Арэнджун, цялата страна бе настръхнала и ни стана тясна заради онези изчезнали кервани. Разпуснах хората си да станат отново пазачи и цели четири месеца предсказвах бъдещето на разни пияни глави под носа на доверените войници на краля. — Сочните Й устни се изкривиха. — Още щях да се подвизавам там, ако рискът от повторното свикване на моята банда не изглеждаше по-малък от злобата на мъже, които щяха да ме предадат, веднага щом ме зърнеха! — Свирепият й поглед сякаш се канеше да помете всички мъже по света.

— Странни неща се случват в Кезанкианските планини — каза Конан замислено. — Може би онези, които преследваме, са замесени по някакъв начин в изчезването на керваните.

— Въобразяваш си — измърмори червенокосата и той осъзна, че тя го наблюдава със странен поглед в зелените си очи. — Ела в шатрата ми, кимериецо. Искам да разговарям с теб. — Жената пришпори коня си нагоре по стръмния склон, без да му даде време за отговор.

Конан тъкмо се готвеше да я последва, когато го обзе чувството, че е наблюдаван иззад назъбените планини на юг. Първата му мисъл беше, че го следят кезанкиански планинци, ала миг по-късно, когато косите му настръгнаха, той разбра, че го наблюдават същите невидими очи, които бе почувствал онази нощ с Карела. Имхеп-Атон го беше проследил.

Огромните му рамене се изправиха, той отметна глава и изкрещя:

— Не се боя от теб, магьоснико!

Студено, звънтящо ехо долетя обратно до него: „От теб, магьоснико!“. Младежът се навъси и пришпори коня си нагоре по планинския склон.

Шатрата на Карела, блеснала с червените си ивици, бе опната върху равно каменисто парче земя. Облечените в пъстроцветни дрехи разбойници вече бяха запалили огньовете, върху които щяха да приготвят вечерята си, и си подаваха каменните съдове с кил.

— За какво беше това крещене? — извика Абериус, когато Конан скочи от коня си.

— За нищо — каза Конан.

Мъжът с лице на невестулка предпазливо доведе групичка главорези пред него. Конан случайно постави ръката си върху обвитата с кожа дръжка на сабята си, но споменът за това как бе използвал това оръжие срещу Крато, накара брадатите, загрубели и нарязани с белези лица на мъжете да приемат почтително изражение.

— Някои от нас си мислят за онези войници — каза Абериус.

— По-точно ти — измърмори някой, но Абериус не му обърна внимание.

— И какво си помислихте? — попита Конан.

Абериус се поколеба и се огледа, като че търсеше подкрепа. Никой не му предложи подобно нещо, но той продължи:

— Никога по-рано не сме идвали в тези планини, освен да се скрием по проходите за един ден. Няма място къде да се разпръснем. Трябва да вървим там, където позволяват планинските канари, а не където желаем. При това пет пъти по-многобройна войска върви по петите ни. Пътят за отстъпление е затворен.

— Ако си загубил желание да вървиш — каза Конан, — напусни. Все ми е едно дали ще продължа сам, или с вас.

— Да, и ще сам ще вземеш медальоните — излая Абериус. — И ще прибереш всичко останало. Много ли ти се иска да те напуснем!

Сапфирените очи на Конан измериха с презрение лицата на разбойниците. Дори Абериус трепна под силата на този страшен поглед.

— Решавайте сами. Или ще се изплашите от войниците и ще избягате, или ще преследвате медальоните. Или едното, или другото. Не може да изберете и двете неща едновременно.

— Ако ни завлечеш до място, където войниците могат да ни пленят — започна Абериус, — няма да останеш жив...

Конан го прекъсна:

— Направете както намерите за добре. Утре сутринта аз ще продължа да преследвам медальоните. — Той си проби път сред групата им. Мъжете съпроводиха стъпките му с раздражено мърморене.

Кимериецът се зачуди как ли щеше да е по-добре за него — ако те си заминеха, или ако останеха. Неговото мнение беше, че те нямат никакви права над медальоните, но след като бяха навлезли в планината, той поне можеше да се възползва от способността на Абериус да открива следи. Този човек можеше да различи кога копито е оставило следа върху камъка и кога той просто се е търкулнал. Ала Конан можеше да разчита на тази способност само в случай, че бандитът с лице на невестулка не вземе решение да забие нож между ребрата му. Мускулестият млад кимериец въздъхна тежко. Онова, което бе започнало като проста, макар и зрелищна кражба, бе пораснало до размерите на огромно кълбо със змии в тъмна яма и той изпитваше нелекото чувство, че все още няма никаква представа за бъдещите изненади и превратности на съдбата.

Приближи червените райета на шатрата, на Карела. Половината от въжетата ѝ бяха привързани към малки кръгли камъни, понеже земята бе така корава, че колчетата не можеха да се забият в нея. Изведнъж пред него изскочи Хордо.

— Къде си мислиш, че отиваш, а? — попита едноокият бандит.

Търпението на Конан се бе изчерпало, защото знаеше, че Имхеп-Атон го следи, пък и срещата с Абериус бе казала своята дума.

— Отивам, където ми се ходи — изръмжа той и изблъска мъжа с белега от пътя си.

Разбойникът се препъна и политна назад, Конан мина край него, после веднага се обърна и измъкна широката си сабя от ножницата — разнесе се шепот на стомана, плъзнала се по кожа. Кривият ятаган на Хордо връхлетя срещу кимериеца. Конан отби извитото острие и използва същото движение да нанесе удар. Брататият мъж отстъпи с

пружиниращи, прилични на танц движения, с изненадваща за огромното му тяло ловкост. Белегът, който се подаваше изпод грубото парче кожа, скриващо окото му, беше станал синкав.

— Ти имаш мускули, кимериецо — изхриптя той, — ала нямаш мозък. Надценяваш се.

В краткия смях на Конан липсваше веселие.

— Мислиш си, че искам да те изместя от поста ти, така ли, Хордо? Аз съм крадец, а не човек, който напада кервани. Ала постъпи както смяташ, че е редно.

Широката тежка сабя запя, описвайки страшни осмици над главата му.

— Приберете оръжията! — долетя зад гърба му гласът на Карела.

Без да изпуска Хордо от погледа си, Конан отстъпи две крачки вляво и леко се завъртя, за да може да наблюдава едновременно и брататия, и червенокосата. Тя стоеше на входа на шатрата, плътно завита в смарагдовозелената си наметка, от врата до земята. Зеленият ѝ взор го наблюдаваше повелително.

— Той искаше да проникне в палатката ти — измърмори Хордо.

— Аз му заповядах! — отвърна главатарката студено. — Поне ти, Хордо, трябва да знаеш, че не позволявам на хората си да вадят оръжие едни срещу друг. Щях да убия Абериус и Талбор заради това. Вие двамата сте по-ценни от тях. Трябва ли да ви оставя с вързани ръце и крака да обмисляте този въпрос цяла нощ?

Хордо изглеждаше уплашен от нейния гняв и бързо прибра ятагана в ножницата.

— Само се опитвах да те защита — възрази той.

Мускулите на челюстта ѝ се стегнаха.

— Мислиш ли, че имам нужда от защита? Върви си, Хордо, преди да съм забравила за всичките години, през които си ми служил добре.

Едноокият се поколеба, хвърли остър поглед към Конан, след това се отдалечи към огньовете.

— Говориш повече като кралица, отколкото като разбойник — каза Конан и прибра сабята си в износената шагренова ножница. Тя се взря в него, ала Конан твърдо посрещна погледа ѝ.

— Мнозина свършват върху дръвника на палача, ала досега нито един от моите хора не е попадал в плен, Конан. Защото аз налагам дисциплина. О, не малоумното нещо, което войниците наричат дисциплина, но всяка команда, която давам, трябва веднага да бъде изпълнена. Каквато и да е моя команда. В тази банда думата на Червената каня е закон и онези, които не могат да приемат това положение, или се махат, или умират.

— Аз не мога да се подчинявам — каза тихо Конан.

— Влез вътре — каза червенокосата и изчезна през входа. Конан я последва.

Подът на шатрата бе застлан с разкошни, украсени с ресни турански килими. Легло с бляскави черни кожи, копринени възглавници и меки, оцветени на райета вълнени одеяла бе поставено до една от стените. Ниска, искрящо полирана масичка бе заобиколена с големи възглавници. Позлатени газени лампи осветяваха всичко.

— Затвори. — Устните ѝ се изкривиха и тя с видимо усилие добави: — Моля.

Конан отвърза парчето плат и го остави да се плъзне върху входа на шатрата. Трябваше да бъде предпазлив, след като Карела бе изпаднала в това ново настроение.

— Би трябвало да бъдеш по-внимателна с Хордо. Той е единственият от цялата тайфа, който е верен на теб, а не на твоя успех.

— Хордо е по-скоро вярна хрътка, отколкото човек — каза тя.

— Толкова по-глупава си ти, щом мислиш така. Той е най-добрият човек тук.

— За мен поне не е човек. Имам предвид — не и мъж.

Тя рязко отметна назад смарагдовозелената пелерина и я остави да падне върху килимите, а Конан не успя да потисне нажеженото възклицание, което заклокочи в гърлото му.

Карела се изправи пред него гола, меката ѝ кестенявочервеникава коса се разпиля по тялото ѝ. Единствено конец от злато с нанизани една до друга красиво подбрани по големина перли падаше ниско около извивката на бедрата ѝ и проблясваше върху светещата като слонова кост белота на нежно закръгления ѝ корем. Тежките ѝ кръгли гърди бяха украсени с руж; опияняващ мускусен аромат на парфюм долиташе от нея. Тя стоеше пред него, присвила леко едно коляно,

опнала раменете си назад, скрила ръце зад гърба си, в поза едновременно изкусителна и предизвикателна.

Той направи крачка към нея и изведнъж в ръката ѝ проблесна кама. Острието, не по-широко от пръст, беше достатъчно дълго да достигне сърцето му. Зелените очи нито за миг не се откъсваха от лицето му.

— Вървиш сред моите главорези като вълк сред глутница кучета, кимериецо. Дори Хордо изглежда само наполовина вълк до тебе. Но аз не позволявам на никой мъж да ме нарече „своя“, защото мъжете в края на краищата започват да вярват на думите. Ако жената трябва да бъде робиня на мъжа, тогава аз няма да бъда жена. Никога няма да вървя след някой мъж, никога не ще се умилквам, за да ми направи услуга, нито пък ще подскачам под негова команда. Аз съм Червената каня. Аз заповядвам. Аз!

Извънредно грижливо кимериецът измъкна камата от пръстите ѝ и я захвърли настрана.

— Ти си жена, Карела, независимо дали го признаваш, или не. Кой е казал, че някой от нас трябва да командва другия? Оpozнах какво значат робските окови, когато бях шестнадесетгодишен, и на никого не пожелавам окови. На никого! — Той я наведе към кожата.

— Ако ме предадеш — прошепна тя — ще набуча главата ти на копие пред моята шатра. Ще... о, Деркетто!

И само след миг звуците, които издаваше, престанаха да бъдат така заплашителни.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Личните стаи за магии на Аманар се намираха под покрива на най-високата централна кула на укреплението, разположени възможно най-далеч от стаята за жертвоприношения, и все пак оставаха в рамките на мрачната крепост. Той знаеше, че присъствието на Морат-Аминее по никакъв начин не е ограничено само в украсената с колони стая в сърцето на планината, но разстоянието му създаваше илюзия за сигурност.

Стените на кръглата каменна стая бяха покрити с книги, подвързани в кожи на девици, а светлината идваше от стъклените топки, които висяха от стенните свещници и пламтяха под действието на една по-малка магия. Нямаше никакви прозорци, нито някакъв друг отвор, освен една-единствена укрепена с тежки решетки стоманена врата. Аромат на тамян, който съскаше с разноцветни пламъци върху въглените на един бронзов мангал, се бореше за надмощие с миризмата на отвратителното вариво, от което се вдигаха мехури. То вреше в каменен съд, поставен над огън, непрекъснато подклаждан с човешки кости. Върху масите бяха наредени съсухрени мумии, които очакваха да бъдат стрити на прах за направата на любовни еликсири, сред тях, разпръснати небрежно, стояха кани със смъртоносна отрова и китки редки билки.

Самият магьосник наблюдаваше врящото вариво, изцяло погълнат от заниманието си. Тъмната течност започна да се надига, покрита с гъста пяна. Той се поколеба за миг и свали амулета от врата си. Мразовита тръпка се покатери по гърба му при тази кратка раздяла, ала тя бе необходима. Преди черната пяна да достигне ръба на съда, той спусна амулета, придържайки го за верижката, докато и змията, и орелът потънаха във варивото. Сребърната верижка стана по-студена и горчивият лед, покрил метала, парна неестествено дългите му пръсти. Пяната спадна, но черната течност продължи да пуска мехури още по-ожесточено. Камъкът, от който бе направен съдът, заблестя с червено сияние.

*— Отрязана от жив ръка вземи и изсуши,
сърце на млада дева и курвенски уши,
окото на мангуста и бивна на глиган,
кръвта на стар орел, с ръката ти заклан —
вземи ги, скрий ги, стрий ги, пусни ги да възврат,
разбъркай с амулета точно по обяд.*

С разтреперени от бързане ръце Аманар издърпа амулета от варивото. Искаше му се още същия миг да го изтрие и пак да го постави на врата си, ала този момент в магията беше критичен. С дълги бронзови клещи той повдигна каменния съд. Наблизо, поставено върху бял мраморен пиедестал, стоеше малко прозрачно кристално ковчеже, което изглеждаше крехко дори на фона на гладко полирания камък. Съвсем внимателно магьосникът наклони клещите и изсипа врящата течност над бляскавата кутия.

Думите, които мърмореше, бяха потайни, известни единствено нему сред смъртните. Парещата течност заля малкото ковчеже и кристалът изпука, сякаш щеше да се раздроби на десет хиляди парчета. Изглеждаше сякаш течността отново приема предишната си форма и се готви да отлети някъде като пара. Като че долетели от огромно разстояние, в стаята отекнаха писъци. Мангуста и глиган. Девица и курва. После изведнъж се възцари тишина. Отвратителната смес изчезна до капка. Зад кристалните стени на ковчежето имаше само сиви облаци, които се въртяха като подгонени от ураганен вятър.

Дишайки тежко, Аманар остави клещите и съда настрана. Самоувереността му започна да се възвръща. Убежището, колкото и временно да бе то, вече бе готово. Той изтри до блясък амулета и го прегледа най-щателно, преди отново да го окачи на врата си.

Някъде отдолу долетя печалният звук на бронзов гонг.

Усмихнат, магьосникът отвори залостената врата и взе кристалното ковчеже под мишница. Гонгът прозвуча отново.

Аманар се насочи към стаята за аудиенции, чиито стени бяха направени от алабастр, а сводестият ѝ таван бе поддържан от колони с дебелината на човешко тяло, издялани от слонова кост. Зад неговия трон се издигаше огромна златна змия. Страничните облегалки на трона бяха изработени във формата на качулати змии от Кот, краката

му приличаха на пепелянки от Вендия — целите златни. Докато наблюдаваше събраното пред очите си множество, магьосникът не позволи нито сянка от изненада да пропълзи по лицето му. Съществата С'тара, както очакваше, бяха коленичили с наведени глави, а пет млади жени, които въобще не бе предполагал да види тук, и петте облечени с нежни като паяжина коприни, с вързани зад гърбовете ръце, бяха проснати пред трона.

Аманар седна и внимателно притисна кристалното ковчеже в скута си.

— Донесохте ли онова, за което ви изпратих? — каза той.

Сита пристъпи напред.

— Да, донесоха го, господарю.

Съществата С'тара поднесоха пишно украсено ковчеже от майсторски изковано злато, чийто капак бе инкрустиран със скъпоценни камъни.

Магьосникът си наложи да го отвори бавно, ала въпреки това пръстите му трепереха. Един след друг четири камъка, поставени върху медальони от злато и сребро, подобни на които никой простосмъртен не бе виждал, бяха небрежно захвърлени върху украсения с мозайка под. Кървавочервен рубин с големината на два човешки палеца. Диамант, черен като крилото на гарван и голям колкото кокоше яйце. Златно сърце, подобно на кристал, извадено от земните недра тъкмо в тази форма. Сложна плетеница в бледосин цвят, която можеше да реже диамант. Всички тези неща нямаха никаква стойност за него. Ръката му обаче видимо се разтрепери, когато пое последния, най-важния медальон. Дълъг колкото показалец на мъж, отрязан до последната става, с наситено черен цвят на мрак в полунощ, изпълнен с червени петънца, които диво танцуваха в глъбините му... Дланта на Аманар покри камъка — това беше медальонът, който не трябваше да попада у Морат-Аминее.

Магьосникът блъсна златното ковчеже настрана.

— Изхвърли тези неща, Сита.

Телохранителят С'тара се поклони и събра медальоните.

С жест, граничещ с нежност, Аманар обви тъмния камък в коприна, постави го в кристалното ковчеже, затвори капака и въздъхна с облекчение. Най-сетне бе придобил сигурност. Дори Морат-Аминее нямаше да бъде способен да открие какво има в ковчезето, поне за

известно време. А преди да направеше опит да узнае, той щеше да намери ново убежище, далеч, ненаказано далеч, където богът-демон никога нямаше да се досети да го потърси.

Сграбчил здраво кристалната кутия, Аманар насочи вниманието си към жените, които лежаха пред него, притиснали лица към разноцветните плочки на пода. С лениво задоволство магьосникът отбеляза, че треперят.

— Откъде намерихте тези жени? — попита той.

Сураса, предводителят на набега, вдигна покритата си с люспи глава. Тъмното му лице бе напълно безизразно, а думите, които произнесе, прозвучаха като съскане:

— Преди да влезем в Шадизар, господарю, ние повторихме думите, което ти ни каза, и изядохме прахчетата, за да задейства магията и никой да не ни види, когато влизаме.

— Жените — каза нетърпеливо Аманар. — Не ми разправяй за всяко нещо, което се е случило. — Той въздъхна при вида на дълбокото съсредоточаване, което се появи в червените очи на С'тара. За тези същества беше много трудно да отделят същественото от цялото.

— Палатът, господарю — изсъска накрая Сураса. — Невидими влязохме в палата на Тиридатес, но когато отидохме до мястото, където трябваше да бъде нещото, за което ни изпрати, намерихме само ковчежето. Взехме го и след това претърсихме палата. Разпитахме няколко души и ги убихме, за да не вдигат шум, после открихме медальоните по вратовете на тези жени и погубихме мъжете, които бяха с тях. Напуснахме двореца и разбрахме, че както ни беше предупредил, магията вече не действа. Облякохме дрехите...

— Тишина — каза Аманар и думите на гущероподобното същество в миг секнаха. Знаеше, че техният ум е ограничен, затова беше заповядал да донесат ковчежето и всичките пет медальона. Опасяваше се, че могат да сгрешат и да донесат черния диамант вместо онова, от което се нуждаеше. И въпреки всичките му внимателни разпореждания те все пак бяха увеличили риска да бъдат заловени, като бяха пленили тези жени. Ярост заклокочи у него, ярост още по-непоносима, защото знаеше, че да наложи наказание върху тях е равносилно да наказва кучета. Те приемаха всичко, което правеше, без да имат и най-малката представа защо го извършва. Съществата

С'тара доловиха, че е обхванат от мрачно настроение и неловко се раздвижиха.

— Жените — заповяда магьосникът.

Петте жени светкавично бяха издърпани на колене и полупрозрачните копринени одежди, които покриваха телата им, бяха съдрани с един замах. С помътени от ужас очи голите жени видяха как Аманар се изправя от мястото си. Той замислено закрачи пред тях. Всяка една бе красива, пък и като група бяха прекрасни, но имаше и нещо, което бе не по-маловажно за него — ужасът им бе осезаем.

Той спря пред едно светлорусо момиче с мека като коприна кожа с млечния цвят на слонова кост.

— Как се казваш?

— Суза. — Магьосникът присви вежда и тя бързо добави: — Суза, господарю. Наричам се Суза, ако това е приятно за теб, господарю.

— Значи и петте сте танцьорки, които Илдиз е пратил на Тиридатес? — Сините ѝ очи, впримчени в неговия черен поглед, ставаха все по-ужасени, докато той я наблюдаваше.

— Да, господарю — с треперещ глас прошепна тя.

Той поглади брадичката си и кимна. Танцьорките на краля. Наистина подхождаха на човек, който щеше да управлява света. И когато магьосникът измъкнеше и последната трошица забавление от тях, немощните им души щяха да нахранят Морат-Аминее.

— Конан ще ни освободи! — изведнъж извика едно от момичетата. — Той ще те убие.

Аманар бавно тръгна пред редицата и спря срещу нея. Тя беше стройна и дългокрака, големите ѝ тъмни очи го гледаха предизвикателно, макар че гъвкавото и тяло трепереше.

— Как се казваш, момиче? — Думите бяха изречени меко, но тонът им предизвика дълбок, сподавен стон в гърлото ѝ.

— Велита — отговори накрая момичето.

Аманар забеляза, че бе стиснала зъби, за да не изрече думата „господарю“. Щеше да извлече много, удоволствие от нея.

— И кой е този Конан, който ще те спаси?

Велита само потрепери, ала Суза се впусна да обясни:

— Извини ме, господарю, но много се говореше за някакъв Конан в Шадизар. Крадец, бил опасен крадец.

— Крадец! — изсмя се Аманар. — Е, малка Велита. Какво да направя аз за твоето спасение? Сита, разпореди на патрулите, ако намерят този Конан, да ми донесат кожата му. Не него. Само кожата. — Велита изпищя, грохна напред и опря ридаещи очи върху коленете си. Аманар отново се изсмя. Другите жени гледаха, неми от ужас. Но това не бе достатъчно. — Всяка вечер ще танцувате за мен, и петте. Онази, която най-много ми хареса, ще сподели леглото ми през нощта. Другите три ще бъдат бити с камшик и ще прекарат нощните часове оковани във верига. Онази, която най-малко ми хареса... — той прекъсна думите си, като с удоволствие усещаше как напрегнатостта на момичетата расте — ... ще бъде дадена на Сита. Той е груб, ала все пак знае какво се прави с жена.

Коленичилите жени хвърлиха ужасен поглед към влечугоподобното същество, което бе започнало жадно да се взира към тях, и се проснаха в краката на магьосника, като се опитваха да го умилостивят с подмилкване, писъци и горещи молби. Аманар изпитваше върховно опиянение да усеща техния ужас. Вероятно подобно чувство изпитваше богът-демон, когато поглъщаше човешка душа. Магьосникът помилва кристалното ковчеже. Слухът му се къпеше в блаженство от писъците на момичетата. После Аманар се обърна и излезе.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Конан хвърли бърз поглед към билото вляво от тясната долина, която пресичаха. Горест някой се бе придвижил напред. Съвсем неуловимо движение, но острият очи на младежа го засякоха. После долови още признаци на движение в далечината.

Пришпори коня си, понесе се напред по криволичещата пътека и настигна Хордо. Карела както винаги яздеше начело, притиснала юмрук върху покритото си с червения ботуш бедро. Тя оглеждаше планинската местност, сякаш водеше след себе си армия, а не пъстра шайка от четиридесет разбойници, които се влачеха неохотно зад гърба ѝ.

— Наблюдават ни — каза Конан, щом се изравни с едноокия бандит.

Хордо плю.

— Да не си мислиш, че вече не съм забелязал?

— Планинци?

— Разбира се. — Единственото му око се сви. — Кой друг би могъл да бъде?

— Не зная — каза Конан. — Но този, когото успях да зърна, беше с боен шлем, а не с тюрбан.

— Войниците са все още зад нас — каза замислено Хордо. — Талбор и Танадес ще ни уведомят, ако започнат да ни приближават.

На двамата разбойници беше заповядано да изостанат от общия строй и да наблюдават заморанския кавалерийски отряд. Конан се въздържа да изрече гласно предположението си, че изостанали сами, далеч от бандата, двамата са се уплашили и са избягали, нито пък отбеляза, че Карела се отнася с прекалено презрение към войниците.

— Които и да са те, нека се надяваме, че няма да ни нападнат тук.

Хордо погледна стръмните, покрити с храсталак склонове, които се издигаха от двете страни на колоната, и се намръщи.

— Митра! Дано не са достатъчно силни, макар че дузина добри бойци... — Той млъкна, защото срещу колоната се зададе Абериус, който здраво шибаше своя кон. Беше изпратен като съгледвач.

— Това не е на добро — каза Конан. Хордо само изсумтя и двамата забързаха да достигнат Карела. Бандитът с лице на невестулка спря до нея тъкмо когато я настигнаха.

— Планинци! — задъхано рече Абериус. Мазна пот се стичаше по лицето му. — Сто и двадесет души, може би сто и четиридесет. Лагеруваха точно на пътеката. Тъкмо започнаха да вдигат лагера.

Не бе необходимо да се обсъжда опасността. Кезанкианските планинци бяха непреклонни, не признаваха властта на ничия корона, макар че и Туран, и Замора много пъти бяха опитвали да ги покорят. Свирепите закони на планинските племена спрямо чужденците бяха прости, къси и винаги завършваха със смърт. Ако човек не принадлежеше на племето, дори да беше планинец, той се смяташе за враг, а враговете трябваше да се убиват.

— Насам ли идват? — тихо каза Карела. И когато Абериус тревожно кимна, тихо изруга.

— А войниците са зад гърба ни — изръмжа Хордо.

Зелените очи на Карела гневно проблеснаха срещу брадатия мъж.

— Да не би да ставаш страхлив с възрастта, Хордо?

— Нямам никакво желание да стоя между чука и наковалнята — отвърна Хордо. — Това няма нищо общо с възрастта.

— Внимавай да не станеш стара баба — подигра го тя. — Ще се махнем от пътеката и ще оставим планинците и войската взаимно да изцедят силите си. Може дори да си осигурим добра гледка, ако се покатерим на онова било там.

Конан се засмя, ала мускулите му веднага се стегнаха, защото червенокосата се обърна към него, стиснала сабята си в ръка. Ако се видеше принуден да я обезоръжи — той не смяташе, че би могъл да я убие, дори ако от това зависеше собственият му живот — със сигурност трябваше да се бие и срещу Хордо. И по всяка вероятност с останалите разбойници, които вече се събираха около тях.

— Добре си го измислила да ги оставим да се бият едни срещу други — каза той. — Но ако опитаме да изведем конете нагоре по склона, ще ни трябва цяла седмица, докато стигнем билото.

— Може би имаш по-добър план, кимериецо? — Гласът ѝ беше остър, ала тя бе охлабила хватката си върху украсената със скъпоценни камъни извита сабя.

— Да, имам. Повечето хора от бандата да се върнат назад, а след това да се отклонят в някоя от страничните клисури, край които минахме.

— Назад към войниците? — възрази Хордо.

— Планинците също имат добри следотърсачи — остро викна Абериус. — Щом открият следите ни, което неминуемо ще стане, ще трябва да се бием с тях, а не с проклетата войска от Замора!

— Надявах се, че планът ти е по-хитър — меко каза Карела. — Ако в края на краищата се окаже, че си глупак... — Думите ѝ секнаха, ала в полегатите ѝ очи блесна опасно пламъче. Конан знаеше, че тя никога не би простила срама, че е приела глупак в леглото си.

— Казах по-голямата част от бандата — спокойно продължи кимериецът. — Аз ще поведе неколцина мъже напред, където са се разположили планинците.

Смехът на Абериус беше презрителен, ала и уплашен.

— И ще победиш сто и четиридесет мъже? А може би си мислиш, че милото лице и сладкият ти глас ще ги накарат да приберат сабите?

— Млъкни! — заповяда Карела, после докосна сочните си устни с език и продължи: — Може би си глупак, Конан, но си смел мъж. Продължавай!

— Ще се покажа на планинците — каза Конан. — Ала щом ме видят, веднага ще побягна, ще ги отклоня от мястото, където са те скрили нашите хора, и ще ги изправя точно срещу войниците. Докато двете страни се бият, аз и хората, които дойдат с мен, ще се измъкнем и ще те присъединим към бандата.

— Или едните, или другите ще ти измъкнат червата и ще направят от тях подпруги на конете си — изсумтя Абериус.

— Значи ще измъкнат и твоите черва — каза Карела. — И моите също. Понеже ти и аз ще придружим Конан. — Изпитото лице на мъжа се изопна, но той не каза нищо. Конан отвори уста да възрази, ала червенокосата го прекъсна: — Аз водя тези хора, кимериецо, и никога няма да ги изпратя на смъртна опасност, а аз да се скрия на сигурно

място. Приеми това или ще заповядам да те вържат върху седлото и ще можеш да правиш компания на останалите.

Смях заклокочи в огромния гръден кош на Конан.

— От всички саби на света бих избрал единствено твоята да бъде край мене. Просто си помислих, че без теб твоите главорези няма да ни изчакаат и ще се измъкнат от планината.

След миг тя се присъедини към неговия смях.

— Не е така, Конан. Те знаят, че ще ги преследвам чак до огньовете на Гехана, ако извършат такава глупост. Освен това Хордо ще държи хрътките ми под око. Какво става с теб, брадатко?

Хордо мрачно се взря в нея.

— Където Червената каня размахва сабята си — каза той решително, — там ще бъда и аз.

Конан изчака за ново избухване от страна на огнената главатарка, но вместо да се разгневи, тя се изправи на коня си и загледа Хордо, сякаш никога по-рано не го бе виждала. Накрая каза:

— Много добре, макар че може да загубиш и другото си око, ако не ме слушаш. Но първо поведи останалите да се скрият.

Едноокият оголи зъбите си в свирепа усмивка и обърна коня си.

— Добър човек — бързо каза Конан.

Карела го изгледа кръвнишки.

— Не ме укорявай, кимериецо.

Бандата разбойници затопурка надолу по следата и скоро се изгуби зад завоя. След малко Хордо се върна.

— Мислиш ли, че сега съгледвачите ще се намесят, Конан? — попита брадатият разбойник.

— Какви съгледвачи? — поиска да узнае Карела. Абериус изстена.

Конан поклати глава.

— Едни мъже по билото, но не мисля, че са опасни. Ако броят им беше достатъчен да се намесят, досега щяхме да сме узнали намеренията им.

— Хордо, ти си знаел за това и не си ми казал? — сърдито възкликна Карела.

— Сега ще си приказваме ли — попита Конан, — или ще намерим планинците, преди да са ни открили те?

В отговор Карела пришпори коня си и пое в галоп напред.

— Ако умът ѝ не беше зает с тебе, кимериецо — изръмжа Хордо, — нямаше да е необходимо някой да ѝ казва за това! — И той се спусна след Червената каня.

Разбойникът с лице на невестулка с ръмжене оголи зъбите си и неохотно потегли след другите двама. Конан пое близо след него и го принуди да усили до галоп.

Когато настигнаха другите, Конан извади сабята си и я постави върху мускулестите си бедра. Със замислени погледи Карела и Хордо сториха същото. По тази тясна пътека, която внезапно променяше посоката си и често бе скрита от отвесни скали, щяха да се изправят срещу планинците внезапно, без никакво предупреждение. Ако първо планинците не се изпречеха пред тях по същия начин. Абериус изостана, без да престава да хапе долната си устна.

След един остър завой се озоваха в самия лагер на планинците. Нямаше никакви палатки. Мъже с гърбави носове, с тюрбани и мръсни пъстри дрехи се бяха навели да завързват постелите си, друга затрупваха с пръст въглените на своите огньовете. Дебел кривокрак мъж, привързал ятагана си с ремък през гърдите, ги видя пръв и страхотен гръмлив вик се откъсна от гърлото му. За миг всички в лагера замръзнаха, след това писък — „Убийте ги!“ — накара всички да се втурнат към конете си.

Конан обърна жребеца си веднага, щом екна викът. Не беше необходимо да направи нещо повече, за да привлече преследвачите.

— Назад — каза той и избута с коня си конете на Карела и Хордо. Абериус, изглежда, вече бе търтил да бяга. — Назад, който желае да остане жив!

Карела опъна юздите, обърна жребеца си и копитата на конете им задумкаха по пътя, по който бяха дошли. От време на време Конан поглеждаше назад. Извивките на пътеката не позволяваха да се види много, ала онова, което зърваше, му показва, че планинците се движат по-бързо, отколкото се бе надявал. Ездачът, който ги водеше, плещест мъж с раздвоена, завита като рога брада, ту се показваше, ту изчезваше зад отвесните каменни стени на лъкатушещата пътека. Когато стигнеха до войниците, тримата трябваше да бъдат достатъчно далеч, за да се различават от свирепите планинци, и същевременно не чак толкова отдалечени, че присъствието им да предизвика прекалено много въпроси.

Конан се взря напред. Карела изцеждаше силите на черния си жребец и галопираше, доколкото ѝ позволяваха криволиците на пътеката, Хордо яздеше близо след нея и използваше плетения си камшик, за да изтръгне по-голяма бързина от нейния кон. Ако Конан можеше да спечели за тях само няколко минути при някоя от тези теснини... Кимериецът профуча между два огромни кръгли камъка и изведнъж закова на място и обърна коня си. С бърз поглед се увери, че нито Карела, нито Хордо са забелязали постъпката му. Няколко мига и щеше отново да ги догони.

Мъжът, чиято брада приличаше на завити рога, влетя с галоп между камъните, нададе колеблив боен вик, ала оръжието на Конан отсече главата с тюрбана от раменете ѝ. Още докато мъжът падаше от седлото, десетки войни с тюрбани си запробиваха път да влязат в теснината. Сабята на Конан се вдигаше и падаше в убийствен ритъм, острието почервеня, кръв се стичаше по ръцете на кимериеца и мокреше гърдите му.

Изведнъж той зърна Карела, която с проблясваща сабя се опитваше да си пробие път до него. Червената ѝ коса се люшкаше около главата ѝ като грива, войнствена светлина искреше в зелените ѝ очи. Зад гърба си Конан чуваше как Хордо я вика да се върне. Кривата ѝ сабя пререза гърлото на един планинец, но ударът на друг скъса едната юзда на коня ѝ. Жребецът ѝ се вдигна на задните си крака, изпръхтя, подскочи и изтръгна и другата юзда от ръцете ѝ.

— Хордо, вземи я! — изкрещя Конан. С плоската страна на сабята си той удари задницата на едрия черен жребец и поради това изтърва за миг планинеца от вниманието си и допусна удар, който разсече с кървава бразда гърдите му. — Изведи я на сигурно място, Хордо!

Огромният едноок разбойник сграбчи увисналите юзди на черния жребец и бързо се понесе надолу на пътеката, като увлече главатарката след себе си. Конан чуваше заглъхващите ѝ викове:

— Спри, Хордо! Деркетто да изсуши окото и езика ти! Веднага спри, Хордо! Заповядам ти! Хордо!

Конан нямаше време да ги гледа, тъй като нападателите го притискаха. Планинците се опитваха да си пробият път, като се възползват от своята многочисленост, ала само двама едновременно можеха да се проврат през теснината и когато опитваха да го сторят,

веднага попадаха на вихрено съскащата сабя на Конан. Вече шест човека бяха пометени под подскачащите копита, след това седем. Осем. Един кон се препъна в тяло на мъртвец и се изправи на задните си крака. Свирепият удар, който Конан бе предназначил за ездача, попадна върху неговия кон и преряза врата му. Животното се свлече и зарита, попаднало под копитата на следващия кон, който също се сгромоляса на земята, а ездачът му изскочи от седлото, за да загуби увенчаната си с тюрбан глава под могъщата сабя на кимериеца.

Останалата част от мургавите ездачи се отдръпнаха от този кървав проход, задръстен с мъртви тела до височината на човешки ръст. Ала въпреки това планинците не се отказаха да размахват кривите си ятагани, нито престанаха да крещят заплахи какво ще направят с Конан, когато го уловят. Той дръпна коня си назад. След като младежът изчезна, те щяха да разчистят труповете на хората и конете край пътеката и щяха да се впуснат в преследване, за да отмъстят за накърнената си чест. Ала той бе спечелил времето, от което се нуждаеше.

Кимериецът обърна коня си и го пришпори в галоп. Зад гърба му се разнесоха смразяващи кръвта свирепи викове.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Конан се присъедини към другите, Карела непохватно насочваше коня си само с една юзда, а Хордо усърдно се стараяше да избегне вбесения ѝ поглед.

— Къде е Абериус? — попита Конан. През целия път дотук не бе видял никаква следа от този човек.

Капела му хвърли убийствен поглед, ала не ѝ остана време да каже дори една дума, защото още докато Конан приказваше, направиха голям завой и изведнъж се озоваха лице срещу лице с кавалерийската колона на заморанската войска. Офицерът, който я предвождаше, вдигна ръка, за да предаде команда за спиране, когато тримата се показаха пред войниците. Някои от облечените с ризници кавалеристи залепиха погледи към окървавената сабя на Конан и охлабиха собствените си оръжия в ножниците.

— Моите почитания, генерале — каза Конан и се поклони пред набития, обгорял от слънце офицер.

Неговите доспехи бяха доста протрити за генералски, но ласкателството никога не бе донасяло вреда, ако с него се боравеше внимателно, без да се прекалява. Макар то с положителност би минало много по-леко при офицера, който се присъедини към тях — строен и красив дори под мръсния слой прах.

— Капитан — каза набитият офицер. — Не съм генерал. Капитан Харанидес. — Конан изведнъж силно си пожела планинците да се покажат по-бързо. Тъмните очи, които го наблюдаваха изпод шлема с червеникавокафявия гребен, бяха проникателни. — А ти кой си? И какво правите ти и хората с тебе в Кезанкианските планини?

— Името ми е Крато, благородни капитане — каза Конан. — Бях пазач на керван, който трябваше да пристигне в Султанапур. Този човек с мен се казва Клаудо и също е бивш пазач. Имахме нещастieto да се натъкнем на планинци. Името на дамата е Вания, дъщеря на Андiaz, търговец от Туран, тя пътуваше с нашия керван. Боя се, че

само ние тримата оцеляхме. Планинците са по петите ни. Преди малко мъничко изостанах и дори се опитах да ги забавя.

— Дъщеря на търговец! — злорадо рече младият офицер. — С тези нагли очи? Ако тази блудница тук е дъщеря на търговец, аз съм кралят на Туран! — Устните на капитана се изопнаха, но той не каза нищо. Конан разбра, че следи как ще реагират. — Какво ще кажеш, Крато? Каква е цената за един час време с тази уличница?

Конан се напрегна в очакване червенокосата да измъкне сабята си, но тя само се изправи надменно.

— Капитан Харанидес — студено каза жената. — Ще позволите ли на този мъж да продължи да приказва така? Моят баща наистина е мъртъв, но аз все още имам роднини, чиято дума намира благосклонен прием при Илдиз. А през последните месеци често съм чувала, че вашият Тиридатес желае да запази приятелството си с крал Илдиз.

Капитанът не каза нищо.

— Моля за вашето извинение, благородни капитане — започна Конан, — но планинците... — *Къде се бяха дянали тези планинци!*

— Не виждам никакви планинци — остро заяви младият офицер. — И не съм чувал за никакви кервани, откакто изчезнаха последните седем. Много по-вероятно е вие самите да сте разбойници, изоставени от бандата. Може би като ви подложим на разпит, езиците ви ще се развържат. Един бой с пръчка по петите...

— Спокойно, Ахеранатес — каза капитанът. Изведнъж лицето му проблесна в топла усмивка, предназначена за тримата. — Говори по-човешки. Сигурен съм, че тези клетници ще ни кажат всичко, което знаят, само ако... — Усмивката замръзна върху лицето му, след това мигновено се стопи. — Шеол! — изрева той. — Доведохте ги точно при нас!

Конан погледна през рамо и насмалко щеше да се развика от радост. Планинците, възседнали конете си, се трупаха в неспокойна група не по-далеч от двеста крачки от кавалерийския отряд. Ала изненадата от срещата с войската вече бе преодоляна и те започнаха да размахват извитите ятагани над увенчаните си с тюрбани глави. Предизвикателен вой се понесе към войнишкия отряд.

— Ще отстъпим ли? — нервно попита Ахеранатес.

— Глупак! — Капитанът с гърбавия нос плю. — Ако им обърнем гръб, те ще се спуснат върху нас като лешояди върху труп! Предай

заповедта — но тихо! — че аз няма да давам сигнал, но когато тръгна напред, всеки човек трябва да нападне с такава мощ, сякаш някой го преследва с копие в гърба. Бързо, лейтенант! — Стройният офицер облиза устните си и се спусна към конната колона. Харанидес прониза Конан с острия си като свредел поглед, докато освобождаваше меча си от ножницата. — Надявам се, че можеш да използваш оръжието, силни човече, но за всеки случай стой близо до мене. Ако останем живи, когато всичко свърши, искам да ти задам няколко въпроса.

— Разбира се, благородни капитане — каза Конан, ала Харанидес вече бе пришпорил коня си и се бе устремил в атака. Кавалерийската колона с вой се изсипа след него по тясната пътека. Планинците им отвърнаха с крясъци и на свой ред нападнаха. Само след миг двете огромни маси хора бяха увлечени във водовъртеж от кръв и бляскава стомана.

Карела и Хордо се изплъзнаха встрани от битката и насочиха конете си към едно тясно дефиле встрани от пътеката. Конан се поколеба, впил поглед в ожесточената битка. Харанидес вероятно щеше да опита да го убие, ако знаеше кой всъщност е той, но това, че кимериецът бе пратил капитана в смъртна битка, започна неприятно да измъчва душата му.

— Конан — извика Хордо през рамо. — Какво чакаш? Тръгвай, преди някой да е забелязал, че бягаме.

Брадятият главорез подкрепи думите си с дела и последва коня на своята червенокоса главатарка.

Конан неохотно полетя в галоп след него. Докато те се оттегляха между отвесните гранитни стени, звуците на смъртоносната битка кънтяха в ушите им.

Яздиха дълго, потънали в мълчание. Шумът на схватката отдавна бе заглъхнал. И Конан, и Карела яздеха, без да приказват, всеки зает със своите невесели мисли. Хордо, навъсен, поглеждаше ту единия, ту другия. Накрая заговори с фалшива веселост:

— Много убедително лъжеш, Конан. Езикът ти работи добре. Да, почти ме накара да повярвам, че името ми е Клаудо. Така искрено гледаше с тия сини очи, докато разправяше лъжите си.

— Крадецът трябва да умее да приказва убедително — изсумтя Конан. — Бандитът също. Щом заговорихме за убедителни приказки

— какво стана с онази змия Абериус? Не съм го виждал, откакто срещнахме планинците.

Хордо се изсмя насила и хвърли тревожен поглед към Карела, чието лице приличаше на градоносен облак, увиснал на хоризонта.

— Ние срещнахме мерзавеца, беше се изтеглил много надолу по пътеката. Каза, че охранявал да не ни нападне някой в гръб, пък и искал да е сигурен, че пътят ни за отстъпление е чист.

Конан изръмжа.

— Би трябвало да прережеш гърлото на този страхливец.

— Не. Той е прекалено полезен. Изпратих го да намери останалата част от бандата и да им предаде да направят лагер. Само да можех да се оправя в тази плетеница от дерета, скоро щяхме да бъдем отново при тях. А това е моята банда, Конан! — изведнъж се озъби Карела. — Аз командвам тук! Червената каня!

— Щом мислиш, че Абериус трябва да се измъкне, без да плати за страхливостта си — рязко отвърна Конан, — позволи му. Аз няма да променя мнението си по този въпрос.

Тя се опита да обърне коня си срещу коня на Конан и да го погледне в лицето, но единствената ѝ юзда накара големия черен жребец да направи плавна стъпка встрани. Червенокосата издаде звук, който при всяка друга жена Конан би нарекъл хлипане от безсилие. Но естествено с нея това просто не бе възможно.

— Ти, глупав варварино! — изкрещя тя. — Какво право имаш да изпращаш мен — мен! — на сигурно място? Защо даде юздите ми на този едноок клоун? Ти удари коня ми, като че ли съм робиня-любимка на някого и трябва да ме пазят!

— Затова ли си толкова сърдита? — каза Конан невярващо. — Ами, останала с една юзда, ти щеше да бъдеш лесна мишена за ятагана на първия срещнат планинец.

— Но ти взе решението, нали? Не е твоя работа да решаваш. Аз избирам кога и къде ще се бия и какъв риск ще поема. Аз!

— Не отчиташ, че животът ти е бил спасен. Ти си най-неблагодарният човек, когото съм срещал — измърмори Конан.

Карела размаха юмрук срещу него и гласът ѝ заприлича на яростен вой:

— Нямам нужда ти да спасяваш живота ми! Не искам ти да спасяваш живота ми! Измежду всички мъже най-малко ти! Закълни се

пред мен, че никога няма да вдигнеш ръка, за да спасяваш моя живот или свободата ми. Закълни се, кимериецо.

— Кълна се! — разгорещено отговори той. — В името на Кром, заклевам се!

Карела кратко кимна, безжалостно срита коня си и здраво опъна единствената юзда. Пътят им минаваше през голи кафяви скали, в които можеха да се видят различни пластове от избелели други цветове; мрачната картина превъзходно отговаряше на настроението на Конан. Хордо изостана и се изравни с мускулестия младеж.

— По едно време никак не те харесвах, Конан — тихо каза едноокият, като внимаваше думите му да не достигнат до Карела. — Сега ми се нравиш, но пак ти го казвам — тръгни си и ни остави.

Конан му хвърли недоволен поглед.

— Ако някой трябва да си тръгне, тръгни си ти. И тя, заедно с цялата ви банда. Не помниш ли, че аз търся нещо тук?

— Тя няма да се откаже въпреки планинците, войниците или самите демони. В това е цялата неприятност, или поне в това е смисълът на цялата работа. В това, в тази клетва сега и в още двадесет неща. Сега чувствата управляват главата ѝ, а преди винаги е било обратното. Страх ме е дори да помисля докъде можем да стигнем така.

— Не аз я накарах да се кълне — отвърна Конан. — Ако мислиш, че тя прекалено често се гневи, разговаряй с нея, не с мене.

Ръката на брадатия бандит така стисна юздите, че кокалчетата на пръстите му побеляха:

— Харесвам те, Конан, но само ако ѝ навредиш с нещо, ще те одялам с меча, както майсторите от Кет дялат камъка. — Той срита коня си с пети, спусна се напред и тримата отново продължиха да яздят в пълно мълчание.

Дълги сенки бяха започнали да се протягат над планинските долини, когато намериха лагера на бандитите. Бе разположен сред огромни кръгли камъни под една отвесна скала. Макар че въздухът беше леденостуден, огньовете бяха малки и пръснати сред скалите, така че да не се виждат отникъде, шатрата на Карела с нейните червени райета бе издигната почти под отвесната каменна стена.

— Ела в палатката ми, Конан — каза червенокосата и без да чака неговия отговор, препусна към шатрата, предаде коня си на един разбойник и изчезна вътре.

Конан слезе от жребеца си. Бандитите се струпаха около него и Хордо. Абериус беше сред тях, макар че не стоеше начело както друг път.

— Здравей, Абериус — каза Конан. — Радвам се, че си добре. Мислех си, че можа да са те ранили, докато си вардел пътя за нашето отстъпление.

Някои от мъжете със загубели лица започнаха да те кикотят. Абериус оголи зъбите си в подобие на усмивка, но очите му гледаха подплашено като на плъх в капан. Той не каза нищо.

— Значи те погрижихте за планинците? — каза един едноух котианец. — И за войниците?

— Режат си гърлата един другиму — засмя те Хордо. — Вече не ни заплашват нито едните, нито другите. Поне не на този свят.

— Мен пък не ме е грижа за отвъдния — изкикоти се котианецът. Повечето от мъжете също те разсмяха, но Конан забеляза, че Абериус остана сериозен.

— Утре сутринта, Абериус — каза Конан, — отново ще ни поведеш по следата и след ден-два ще сме намерили съкровището.

Разбойникът трепна, облиза устните си и чак тогава отговори:

— Невъзможно. Следата се изгуби. — Той се разтрепери, когато другите бандити се възряха в него. — Загуби се, казвам ви.

— Но само за момента — каза Конан. — Така ли е? Ще се върнем отново в долината, където беше лагерът на планинците, и ще я откриеш отново.

— Казвам ти, не е така просто. — Абериус размърда рамене и нервно подръпна нагънатия си нагръдник. — Докато съм по следата, аз мога да различа кога върху камъка е стъпвал кон и кога не. Но когато се връщам обратно, нищо не мога да различа.

— Глупак! — изръмжа някой. — Заради теб ще загубим съкровището.

— Бихме толкова път за нищо! — изкрещя друг.

— Прережи му гърлото!

— Клъцни му гръкляна!

Пот ороси тясното лице на разбойника. Хордо бързо пристъпи напред.

— Спрете! Чувате ли! Спрете! Вие можете ли да откриете следите на тези мъже? Талбор? Алвар? Кой може? — Всички неохотно

поклатиха глави. — Тогава не дрънкайте срещу Абериус. Затворете си устите!

— Аз пък ви казвам, че го е страх — измърмори Талбор. — Затова не може отново да открие следите.

— Не ме е страх от никакъв човек — разгорещено каза Абериус и пак облиза устните си. — От никакъв човек! — Той наблегна върху последната дума.

— От какво те е страх тогава? — попита Конан. За миг той си помисли, че Абериус няма да даде никакъв отговор, но след малко мъжът трескаво заговори:

— След като ние четиримата тръгнахме с конете по планинския склон аз... аз видях... едно същество. — Гласът му трепереше от необясним страх. — Приличаше на змия, но същевременно изглеждаше като човек. Носеше доспехи, имаше меч, а от устата му на два пъти изскочи пламък, два пъти по-дълъг от острие на сабя. Докато го гледах, създанието сигнализира на още такива като него да се приближат. Ако не бях яздил като луд — едва не убих коня си — тази твар щеше да ме убие.

— Щом е имало пламък в устата си — измърмори Конан, — за какво му е притрябвал тогава мечът?

Някои от останалите започнаха страхливо да мърморят, макар че и по лицата на онези, които мълчаха, бе изписан смут.

— Защо не каза нищо за това по-рано? — попита Хордо.

— Не беше необходимо — отвърна Абериус. — Знаех, че скоро ще си тръгнем, понеже следата се беше загубила. Наистина трябва да се махнем оттук. Освен това си мислех, че никой няма да ми повярва.

— Какви ли не странни неща има под небето — каза Конан. — Самият аз съм виждал някои от тях. Но досега още не съм видял нещо, което да не може да бъде убито с хладна стомана. — „Или поне съвсем малко на брой“, мислено се поправи той. — Колко от тези същества наистина видя, Абериус?

— Само това, за което ви казах — с явна неохота призна Абериус. — Но то повика още, видях как се движат зад скалите. Може да са били сто, дори хиляда.

— И все пак, всичко на всичко — каза Хордо, — ти си видял само едно. Не е възможно да са чак толкова много, иначе щяхме да чуем за тях по-рано. За такива неща винаги се приказва.

— Но... — започна Абериус.

— Но нищо — излая Хордо. — Ще бъдем предпазливи, ще си отваряме очите на четири заради тези твои същества, но утре сутринта ще видим дали можеш да различиш следите на коне от конски фъшкии.

— Но нали ти казах...

— Освен ако всички вие не поискате да се откажете от съкровището — продължи едноокият бандит, сякаш мъжът с лице на невестулка не беше казал нищо. От всички страни се разнесоха шумни протести. — Тогава ще говоря с Червената каня и при изгрев-слънце тръгваме. Хайде сега отивайте да почивате и да си натъпчете търбусите.

Един след друг разбойниците се разотидоха при огньовете. Абериус остана последен и хвърли мрачен поглед към Конан, преди да си тръгне.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хордо закуцука към шатрата на червени райета. Конан откри едно усамотено местенце, седна и опря гръб в една масивна кръгла скала, така че никой да не може да го приближи, без да бъде забелязан. Погледът на Абериус със сигурност предвещаваеше нож, забит в гърба. Той извади точилото и широката си сабя и започна да отстранява вдлъбнатините, останали върху острието след ударите по плетените ризници на планинците. Небето стана лилаво, дълги алени снопове светлина изпълниха назъбения хоризонт на запад. Младежът нанасяше последните, завършващи оглаждания върху оръжието, когато едноокият бандит изхвърча от палатката на Карела.

Брадатият се приближи на няколко крачки от Конан, очевидно дълбоко разтревожен, потърка големия си, подобен на патладжан нос и неясно измърмори нещо.

— Имаш прекрасен навик — каза накрая той. — Виждал съм не един свестен мъж да умира, защото небрежно оставена рязка върху острието е отклонила хубаво замислен удар.

Конан сложи широката сабя на коленете си.

— Не си дошъл да приказваме за оръжия, нали? Какво казва тя за утре?

— Въобще не пожела да ме изслуша. — Хордо поклати брадатата си глава. — Мен, който съм с нея от първия й ден като главатарка. Не поиска да чуе и една моя дума.

— Нищо. Утре сутринта вие ще тръгнете обратно, а аз ще продължа. Вероятно е права да не рискува с тия мъже-змии, появили се като капак на всичките неприятности.

— Митра! Ти нищичко не разбираш. Въобще не съм започвал да приказвам за онези същества, нито за отказа на Абериус да намери следите. Тя крачеше като лъвица в клетка и не ми позволи да кажа и две думи. — Едноокият заскуба брадата си с две ръце. — Прекалено дълго съм бил с нея — измърмори той, — за да ми възлага такава поръчка.

— Зандру, човече, всичко е защото ти не отиде, когато ти заповяда. Сега е готова да отхапе главата на всеки, който ѝ се мерне пред очите. И настроението ѝ става по-лошо с всяка минута, докато ти седиш тука.

Конан се усмихна за миг.

— Аз ѝ казах веднъж, че не мога да се подчинявам.

— Митра, Зандру и всички богове, чиито имена не мога да си спомня в тоя миг! — Хордо въздъхна и клекна, опрял ръце в коленете си. — Друг път не бих имал нищо против да се обзалагам кой от вас двамата ще победи, но не и когато могат да ме скъсят с една глава, само защото стоя между вас.

— Не става въпрос кой ще победи или загуби. Аз не съм започвал битка срещу нея.

Тъгълчето от устата на едноокия, което не бе изтеглено във вечно подигравателната гримаса, се сви.

— Ти си мъж, а тя е жена. Това е достатъчно основание за битка. Е, станало, каквото станало. Но ти запомни предупреждението ми: ако ѝ сториш нещо лошо, ще останеш без глава.

— Щом ми е сърдита, иди и я уговори да се върнете. Така ще постигнеш каквото искаш и тя ще бъде далеч от мене. — Кимериецът не добави, че така и той ще постигне желанието си; освен това отпаднаше и необходимостта да краде медальоните от бандитите.

— Тя е в такова настроение... По-вероятно е отново да нареди да те разпънат на коловете. И ще започнем от положението, в което се намирахме в самото начало.

Конан докосна сабята си и металносините му очи внезапно станаха студени.

— Този път, преди да умра, ще я накарам да плати на лодкаря, който ще ме пренесе отвъд, Хордо.

— Не говори сега за лодкаря — измърмори разбойникът. — Ако тя реши така... ще те измъкна през нощта. Ба! Този разговор за това какво няма да се случи и какво би могло да се случи, е равносилен на това да строиш пясъчни кули срещу вятъра.

— Тогава да разговаряме за друга неща — каза Конан със смях, който не докосна очите му. Той вярваше, че едноокият бандит наистина го харесва, но не би заложил живота си в ръцете на брадатия, поне що се отнася до случаите, когато се налагаше да се престъпят заповедите

на Карела. — Мислиш ли, че Абериус е измислил тези змиеподобни същества, за да прикрие желанието си за връщане?

— Дори когато казва истината, лицето му гледа да те излъже, и все пак този път си мисля, че наистина е видял нещо. Това не означава, че е видял точно каквото казва. О, не зная, Конан. Змии, които ходят като хора... — Брадатият бандит потрепери. — Започвам да остарявам. Да преследвам кралско съкровище е извън силите ми. Ще си избира някой добър керван и ще стана пазач, комуто не се ще да умира.

— Тогава я уговорй да се върнете обратно. Вече е почти съвсем тъмно. Аз ще напусна лагера довечера, а утре сутринта, без мене, всичко ще се уреди.

— Хич не я познаваш — изсумтя Хордо. — В това настроение, дето я е сграбчило сега, тя ще заповяда да те преследваме и ще убие всеки, който откаже да изпълни заповедта й.

Входът на шарената шатра се отвори и се появи Карела. Лицето й бе почти изцяло скрито от качулката на алена пелерина, която я покриваше до земята. Тя решително се приближи към двамата мъже в сгъстяващия се лилав полумрак. Огньовете, върху които разбойниците приготвяха вечерята си, хвърляха малки светлинки между облите камъни.

Хордо се изправи и нервно отупа ръце.

— Аз... трябва да се погрижа за конете. Късмет, Конан! — И той бързо се отдалечи, без да поглежда към приближаващата жена.

Конан отново вдигна сабята си и се наведе да прегледа острието. То наистина трябваше да бъде остро, но не прекалено, защото подострено като бръснач оръжие, с каквото се хвалеха някои мъже, се чупеше при удар върху плетена ризница и в ръката оставаше само ненужна метална тояга. С крайчеца на окото си той забеляза долния ръб на алената пелерина на Карела, но не вдигна глава.

— Защо не дойде в палатката ми? — рязко попита тя.

— Трябваше да се погрижа за сабята си.

След като за последен път прегледа острието, той се изправи и прибра оръжието в ножницата. Полегатите й зелени очи го гледаха свирепо изпод качулката. Сапфиреният му поглед спокойно посрещна зеления им пламък.

— Заповядах ти да дойдеш при мен? Имаме да обсъдим много неща.

— Няма да търпя да ме командваш, Карела. Аз не съм една от твоите верни хрътки.

Тя шумно изпусна дъха от гърдите си.

— Значи ме предизвикваш? Би трябвало веднага да се досетя, че искаш да ме изместиш. Не си мисли, че само защото споделяш леглото ми...

— Не бъди глупава, Карела. — Кимериецът се насили да обуздае гнева си. — Не желая да отнема бандата ти. Командвай своите главорези, но не правй опити да командваш мен.

— Докато яздиш след Червената каня...

— Аз яздя с тебе, до тебе, както ти яздиш със и до мене. Нищо повече от това.

— Не ме прекъсвай, мускулесто изчадие! — Викът ѝ прозвуча над лагера и отекна в големите обли камъни и огромната скала. Бандитите, които приготвиха вечеря около огньовете или разчесваха с чесала конете, се възряха в нея. Дори в сумрака Конан виждаше, че лицето ѝ е поаленяло. Тя сниши гласа си, ала тонът ѝ бе разяждащ като киселина: — Помислих си, че ти си човекът, когото търся — мъжът, достатъчно силен да бъде съпруг на Червената каня. Деркетто да поразии душата ти! Ти си само един уличен крадец!

Той хвана ръката ѝ, тъкмо когато замахваше да го удари по бузата, и я задържа с лекота, въпреки нейните усилия да я изтръгне. Алената ѝ пелерина се отвори и кимериецът видя, че червенокосата не е облякла нищо под нея.

— Още веднъж нарушаваш клетвата си, Карела. Толкова ли е голямо презрението ти към тази богиня, за да вярваш, че тя не ще накаже престъпената от теб клетва?

Изведнъж червенокосата осъзна какво представление нравят пред очите на всичките нейни разбойници и загърна отворената пелерина със свободната си ръка.

— Пусни ме — хладно рече жената. — Дано се скапе душата ти. Аз няма да кажа „моля“.

Конан охлаби хватката си, ала не защото тя бе пожелала така. В момента, в който тя измъкна китката си, космите по врата му настръхнаха по познат начин. Той се възря към изцяло почернялото небе и към планините около тях. Звездите бяха бляскащи светли

точичи, луната още не бе изгряла. Планините бяха безформени бездни, в които плуваха сенките на нощта.

— Имхеп-Атон все още ме преследва.

— Аз мога да ти позволя някои волности насаме — почна Карела, докато разтриваше китката си, — но пред хората ти никога не трябва да... Имхеп-Атон? Това е името, което спомена обладаният от демон мъж онази нощ в лагера. Името на магьосника.

Конан кимна.

— Той пръв ми заговори за медальоните. Ако не беше изпратил онзи убиец, щях да му ги занеса и да поискам цената, за която се уговорихме. Но сега вече не му дължа нищо, нито пък той има право да претендира за медальоните.

— Откъде си толкова сигурен, че е той, а не някой планинец? Или просто ти действа нощта в тези планини?

— Зная — просто каза той.

— Но...

Изведнъж тя се взря край него, зелените ѝ очи се разшириха от изумление, устата ѝ зейна.

Конан се завъртя, широката му сабя изсвистя и отби встрани промушващия удар на копие, сграбчено в ръцете на същество, което приличаше на демон. Червени очи проблясваха срещу кимериеца от тъмно, покрито с люспи лице, изпод украсен с гребен шлем. Пронизителен съсък заклокочи дълбоко в устата, пълна с животински зъби. Кимериецът не си позволи да губи време в изненада. Ответният му удар разсече съществото от чатала до врата. То се свлече на земята и черната му кръв заизтича на черни мехури.

Съскацията боен вик се разнасяше навсякъде из лагера. Мъжете наскачаха около огньовете, готови да се предадат на паниката — десетки люспести войни се изсипаха срещу тях, сякаш родени в черните недра на нощта.

Алвар зяпна и изкрещя, когато вражеско копие прониза гърдите му. Мургав иранистанец се обърна да побегне, ала в гърба му се заби тежка бойна брадва, стисната в ръка с нокти на див звяр. Разбойниците се пръснаха като плъхове, отчаяно дирещи спасение.

— Бийте се, Кром да ви порази! — изкрещя Конан. — Те също умират!

Той се затича към страшната касапница в лагера, като търсеше с поглед Карела. Почти веднага я зърна в разгара на битката. Тя бе грабнала нечий ятаган — не нейното украсено със скъпоценни камъни оръжие. Пелерината ѝ висеше от лявата ѝ ръка и червенокосата я използваше като примка, с която да улавя мечовете на враговете си. Танцуваше гола сред ужасяващото клане, червеникавите ѝ коси се развяваха като поток след нея. Приличаше на фурия от черния мрак. Кривият ѝ ятаган пиеше абаносовочерна кръв.

— На оръжие, мои хрътки! — изкрещя тя. — Бийте се за живота си!

С див рев Хордо се хвърли зад нея и спря с бедрото си копието, насочено да пронизе гърба ѝ. Острието на едноокия разбойник потърси сърцето на нападателя-влечуго и още докато змиеподобното същество се свличаше на земята, той изтръгна копието от крака си и се хвърли в схватката, целият в кръв.

Пред Конан се изпречи друг от покритите с люспи мъже — беше с гръб към кимериеца, с вдигнато копие, и тъкмо се канеше да го забие в Абериус, който лежеше на земята с облещени очи, отворил уста в неистов писък, така че се виждаха изгнилите му зъби. Конан промуши гърба на змиеподобната твар, така че сабята му се подаде цяла педя откъм гърдите ѝ. Докато влечугоподобното не беше паднало и надаваше предсмъртния си вик, кимериецът заби крак в сгърчения му гръб и измъкна оръжието си.

Влечугото, разтърсвано от конвулсии, се свлече върху Абериус, който изкрещя отново и се измъкна изпод тялото му, като хвърли кръвожаден поглед към Конан, сякаш желаше смъртта да бе намерила кимериеца, а не чудовището. Бандитът с лице на невестулка сграбчи копието на издъхващото влечуго и за един кратък миг двамата мъже останаха взрени един в друг. После Абериус се хвърли в битката, крещейки:

— Червената каня! Червената каня!

— Кром! — изрева Конан и се гмурна във водовъртежа на клането. — Кром и стомана!

Битката се превърна в кошмарен калейдоскоп. Мъже, които се биеха срещу люспестите чудовища, се мяркаха пред погледа му и изчезваха, изцяло отдадени на смъртната схватка. Ожесточеният бой замъгли ума му, освободи яростта на неговата дива северна родина и

дори люспестите змиеподобни твари, които се изправяха лице в лице с него, узнаваха какво е страх, страх от войнствената светлина, която пламтеше в сините му очи, страх от мрачния, див смях, който се откъсваше от неговите устни, дори когато дланта му сееше смърт. Той прегазваше телата им, а широката му сабя свистеше с убийствена ярост.

— Кром! — Ако тези люспести демони трябваше да плащат на лодкаря, който трябваше да пренесе Конан в отвъдния свят, кимериецът щеше да им поиска висока цена. — Кром и стомана!

След малко край обвитите в нощни сенки обли скали на крака останаха само бойците от човешкия род. Широкият гръден кош на Конан бе оплискан с мастиленочерна кръв, която се смесваше с неговата собствена от не една дълбока рана. Той уморено се огледа. Яростната битка бе стихнала.

Тела на влечуги лежах навсякъде, някои от тях все още конвулсивно трепереха. Ала сред тях имаше и не малко трупове на разбойници. Хордо куцукаше от един ранен разбойник до друг, бедрото му беше превързано с кърваво парче плат: едноокият се опитваше да помогне на хората, които все още можеха да се възползват от неговата помощ. Абериус седеше прегърбен край един огън и се подпираше на копието си. Оцелелите разбойници, все още зашеметени от битката, започнаха да изплуват един след друг от тъмнината.

Карела закричи по превърнатата в костница земя към кимериеца. Беше захвърлила пелерината, ала все още здраво стискаше кривия ятаган. Конан с облекчение забеляза, че кръвта, размазана върху облите ѝ гърди, не е нейна, а на враговете, с които се бе разправила.

— Изглежда, че Абериус в края на краищата нищо не е видял — каза тя, когато се изправи срещу него. — Сега поне знаем какво те е наблюдавало. Щеше да е хубаво, ако бе получил предупреждението мъничко по-рано.

Конан поклати глава. Нямахше нужда да ѝ обяснява, че не тези същества го бяха наблюдавали — той бе убеден в това.

— Бих искал да зная откъде са се взели...

Той прекъсна думите си с рязка ругатня и се наведе да разгледа ботушите на едно от мъртвите същества. Те бяха украсени с щампована змия, навита на кръг, с нещо като лъчи около главата.

Младежът бързо отиде до второ тяло, до трето. Всичките змиеподобни същества носеха такива ботуши.

— Какво правиш, Конан? — попита Карела. — Дори ако се нуждаеш от ботуши, със сигурност не би могъл да вземеш нещо, принадлежало на тези гущери.

— Не — отвърна той. — Но онези, които са откраднали медальоните от палата на Тиридатес, са носели ботуши с щамповани змии. — Той изу един ботуш и го хвърли към нея.

Тя отстъпи встрани с гримаса на отвращение.

— Вече се наситих и пренаситих на такива неща. Конан, нима вярваш, че тези... тези... каквито и да са те, са успели да влязат в Шадизар и да го напуснат невредими? Градските пазачи се правят на слепи, признавам, но не са чак толкова слепи, че да не ги забележат.

— Те са носили дрехи с качулки, които са ги прикривали от главата до петите. И са напуснали града нощем, когато в най-добрия случай пазачите са полузаспали. Възможно е да са влезли предната нощ и да са останали скрити, докато дойде време да свършат работата си в двореца.

— Може да е станало както казваш — неохотно призна Карела. — Но не виждам какво може да ни помогне това.

Хордо дойде, куцукайки, и свирепо погледна Конан.

— Четиридесет и четирима души, кимериецо. Толкова доведох в тези проклетни планини, за да търсим глупавото ти съкровище. Петнадесет от тях станаха храна за червеите тази нощ и още двама едва ли ще доживеят до сутринта. Благодарни на каквито и чудати богове да се молиш, че хванахме две от влечугите живи. Само развлечението, че ще ги подложим на разпит, може да те спаси от повторно разпъване на коловете вместо тях. И ще ти кажа, въпреки че си ми симпатичен, ако опитат да те разпнат, едва ли ще мога да ги спра.

— Пленници? — остро каза Карела. — Хич не ги обичам тези същества, нито мъртви, нито живи. Предай ги на мъжете. Щом се съмне, ще махнем от тези планини.

— Значи ще изоставим съкровището? — Гласът на едноокия прозвуча по-скоро облекчено, отколкото изненадано. — Е, тогава сбогом, Конан. Изглежда, това ще бъде последната нощ, през която ще си правим компания.

Карела бавно се обърна и се взря в Конан с неразгадаем поглед.

— Значи се разделяме?

Конан неохотно кимна и унило погледна Хордо. Не беше искал червенокосата да научи за това толкова скоро. Всъщност неговият план беше да си тръгне през нощта, като вземе един от пленниците за водач, и се надяваше, че Карела ще открие отсъствието му едва на сутринта.

— Ще продължа подир медальоните — каза кимериецът.

— И подир онова момиче — хладно каза Карела.

— Мъжете — измърмори Хордо, преди Конан да успее да отговори.

Към тях се приближаваха бандитите — поне онези, които все още имаха сили да вървят. Всеки имаше най-малко една окървавена превръзка по тялото и всички стискаха оръжия. Абериус ги водеше, подпирайки се на копието като на тояга. Останалите го следваха с решителни и строги лица, ала на неговите устни потрепваше злобна усмивка. Спряха на десет стъпки от мястото, където стояха Конан, Карела и Хордо.

Хордо гневно се спусна напред, но Карела постави ръка на рамото му. Той спря, но разяреният му поглед обещаваще разчистване на сметки в бъдеще. Карела спокойно се изправи пред скупчените мъже, поставила едната си ръка върху бедрото. Върхът на ятагана ѝ бе опрян в земята.

— Не си ранен много тежко, а, Абериус? — каза тя с внезапна усмивка. Мъжът с лице на невестулка изглеждаше объркан. Върху бузата му се виждаше дълга драскотина, а лявата му ръка бе омотана с мръсен парцал. — И ти, Талбор — продължи тя, без да дава време на мъжете да ѝ отговорят. — Тази нощ не е била така тежка за тебе, както някои друга по-рано. Помниш ли, когато превзехме кервана с роби от Замбула? Бяха удвоили броя на пазачите, страхуваха се от робите, които бяха взели от каменните кариери и трябваше да довлекат до Кета. Помниш ли? Аз те измъкнах от робския керван и те носих върху седлото си, а ти беше пронизан от стрела и...

— Това сега нищо не значи — грубо я прекъсна Абериус.

Хордо изръмжа и политна напред, ала Карела го възпря с жест. Абериус видимо се отпусна и усмивката му стана по-самоуверена.

— Това сега няма значение — повтори той самодоволно.

— А какво има значение сега? — попита червенокосата.

Абериус примигна.

— Да не би Червената каня внезапно да е загубила зрението си? — Неколцина мъже зад него се разсмяха, другите мрачно гледаха пред себе си. — Една трета, че и повече от нас са избити и нито монета още не е влязла в кесиите ни, та поне до известна степен да оправдае жертвите. Гласим се да крадем медальони от някакви си поклонници. Проследихме ги до тези проклети планини и може да ги последваме чак до Вендия, без да имаме доказателство, че ще спечелим нещо. Планинци. Войници. Сега се появиха и демони. Време е да се върнем в равнините, където познаваме добре всичко.

— Аз решавам кога ще се върнем! — Гласът ѝ изведнъж се превърна в камшик, който шибна лицата им. — Взех ви от калта. Обирахте медни петачета от нещастни пътници, а аз ви превърнах в мъже, от които треперят всички кервани, напускащи Шадизар, Замбула или самия Аграпур! Намерих ви боклукчии, а ви направих мъже! Сложих злато в кесиите ви и направих походката ви горда. Затова мъжете се пазят от вас, а жените се притискат до гърдите ви! Аз съм Червената каня и казвам, че ще продължим и ще се доберем до съкровището, откраднато от краля!

— Ти ни води достатъчно дълго, Карела — каза Абериус.

Фамилиарното обръщение секна дъха на червенокосата. Хордо изръмжа. Изведнъж тя се оказа просто жена. Една гола жена. Абериус облиза устни. Похотливи пламъчета светнаха в очите на бандитите зад гърба му.

Карела отстъпи крачка назад. Конан можеше да прочете всяко чувство, което прелиташе по лицето ѝ. Ярост. Срам. Безсилие. И накрая — решимост скъпо да продаде живота си. Ръката ѝ сграбчи поздраво кривия ятаган. Без много да привлеча вниманието на околните, Хордо бе измъкнал сабята си от ножницата.

Само да пожелаеше, каза си Конан, той можеше да се измъкне тъкмо сега. В края на краищата не ѝ дължеше нищо. Освен това се бе закълел да не спасява живота ѝ. Още преди разбойниците да усетят какво става, той можеше да изчезне в нощта заедно с един от пленниците, който щеше да го заведе при медальоните. И при Велита. Кимериецът въздъхна и пристъпи напред.

— Не нарушавам клетвата си — тихо каза той, за да го чуе единствено Карела. — Спасявам собствения си живот.

Той се спусна няколко крачки по склона и се изправи очи в очи с Абериус и останалите. Върху лицето му засия приятелска усмивка, макар че небрежният начин, по който бе опрял ръка върху дръжката на сабята, криеше измамно спокойствие.

— Дори не опитвай да се присъединиш към нас — каза Абериус. Самодоволната му усмивка бе станала още по-широка. — Ти си от тях.

— Мислех, че всички вървим заедно — отвърна кимериецът. — Помните причината, заради която дойдохме, нали? Съкровището? Кралското съкровище?

Разбойникът плю и за малко не изцапа ботуша на Конан.

— Сега е немислимо да се доберем до него. Аз вече няма да мога да открия следата.

Конан се усмихна лъчезарно.

— Не е и нужно. Съществата, които убихте тази вечер, носят същите ботуши като онези, които са задигнали медальоните и всичко останало от палата на Тиридатес. Може да бъдете сигурни, че те служат на един и същи господар.

— Демони — недоверчиво каза Абериус. — Този човек иска да ни накара да се бием срещу демони заради това съкровище. — Ропот, изразяващ съгласие, се разнесе сред останалите, ала Конан веднага се хвана за думата на Абериус:

— Какви демони? Виждам само създания с кожи на змии, няма никакви демони. — Тук-там се чува несмели протести, но Конан не им позволи да се разраснат. — Както и да изглеждат те, тази вечер вие ги убихте. — Той срещна погледа на всеки мъж поотделно. — Убихте ги. Със стомана и смелост. Умират ли демоните от стомана? Вързали сте двама от тях. Те направиха ли някакви магии, за да изчезнат? Нима успяха да отлетят в простора, когато ги омотахте с въжета? — Той погледна към Абериус и широко се ухили: — И нима наистина издишаха пламъци срещу вас?

Смях разлюля разбойниците. Абериус почервеня.

— Това няма значение! Няма значение, казвам ви. Аз тъй или иначе не мога да намеря следата и не съм чул нито една дума от тези чудовища, която човек може да разбере.

— Казах, че не е нужно отново да намираш следата — повтори Конан. — Утре на разсъмване ще измислим как ще позволим на тези двамата да избягат. Тях лесно може да проследиш.

— Те и двамата са ранени — отчаяно възрази Абериус. — Най-вероятно няма да издържат повече от час.

— Това все пак е шанс. — Конан си позволи да заговори по-силно. — Шанс да вземем кралско съкровище от злато и скъпоценни камъни. Кой е за златото? Кой е за Червената каня? — Той рискува, измъкна сабята си от ножницата и я вдигна високо над главата си. — Злато! Червената каня!

И в миг всички мъже, с изключение на Абериус, размахаха своите оръжията си във въздуха.

— Злато! — ревяха те. — Злато! Червената каня! Злато!

Абериус недоволно изкриви тънките си устни, после също вдигна копие си и кресна:

— Злато! Червената каня! — Мънистените му очи свирепо гледаха Конан и му обещаваха смъртна разправа.

— Добре тогава! — надвика Конан крясъците на разбойниците. — Отивайте да почивате и да пиете! До зазоряване!

— До зазоряване! — изкрещяха те. — Злато!

Конан почака, докато всички се отдалечат към огньовете, а след това се върна при Карела. Тя се взря в него, сякаш бе поразена от гръм. Младежът протегна длан да я докосне, ала червенокосата рязко се отдръпна и закрачи към шатрата си, без да промълви нито дума. Конан я изпрати с втрещен поглед.

— Вече ти казах, че говориш много убедително и езикът ти го бива — каза Хордо и прибра меча си в ножницата. — Но ти можеш повече от това, Конан от Кимерия. Вероятно някой ден ще станеш генерал. Може би дори и крал. Ако останеш жив, докато се измъкнем от тези планини. Ако тогава поне един от всички нас все още диша.

— Какво й стана? — попита Конан. — Нали й казах, че правя това за себе си, не заради нея. Не съм нарушил клетвата, която тя ме накара да дам.

— Мисли, че се опитваш да я изместиш — бавно отвърна Хордо. — Като главатар на бандата.

— Това е глупаво!

Изглежда, Хордо не чу думите му.

— Надявам се, че тя все още не е осъзнала истината — че онова, което се случи току-що, е безвъзвратно. Дано Митра й даде повече време, докато й се наложи да го проумее.

— Какво си мрънкаш под носа, стар едноок обеснико? — каза Конан. — Да не би някой от снощните удари да е помътил разсъдъка ти?

— Ти също не го разбираш. — Гласът на брадатия беше тъжен. — Онова, което се разпадне на парчета, може да се залепи, но пукнатините остават завинаги и винаги отново ще се разпукват, докато стане невъзможно да поправиш нещата.

— Щом в кесиите им има злато, те отново ще са й верни, както винаги. На сутринта, Хордо, трябва да погребем мъртвите същества, а също така и нашите мъртъвци. Не трябва да се трупат лешояди във въздуха и да предупредят някого, който може би ги е пуснал тъкмо с тази цел.

— Разбира се — въздъхна Хордо. — Отдъхнй добре, кимериецо, и се моли дано оцелеем да почиваме още ноци в бъдеще.

— Отдъхнй си добре и ти, Хордо.

Едноокият бандит изчезна към лагерните огньове, а Конан погледна към шатрата на Карела, разположена под огромната отвесна скала. Сянката й се движеше по нашарената с райета стена. Червенокосата се миеше. После лампите угаснаха.

Конан измърмори няколко ругатни под нос, намери наметка, зави се с нея и легна, заслонен от високата скала. Добре щеше да си отдъхне, няма що. *Жени!*

Имхеп-Атон напусна мястото си върху планинския склон над бандитския лагер и тръгна в тъмнината. Когато стигна до мрачната ивица земя, където сенките край скалите като че ставаха по-тъмни, той продължи, премина през плътна сенчеста пелена и влезе в добре осветена пещера. Жребецът му и конят, с който пренасяше товара, бяха привързани с въжета в дъното й. Одеята му бяха постлани край огъня, над който се печеше заек на шиш. Съвсем близо беше и сандъкът, в който Имхеп-Атон носеше всичките необходими за магиите неща.

Магьосникът разтърка очи, протегна се и разтри кръста си. Една магия бе необходима, за да придобие зрение на орел, втора — за да може да вижда в нощта като на дневна светлина, трета — за да може да чува думите на хората в разбойническия лагер. Беше направил и трите

едновременно, затова острата болка бе стигнала от главата му чак до кръста.

И все пак си струваше да я изтърпи. Глупците смятаха, че земята под копитата на техните коне им принадлежи и могат да постъпват с нея както желаят. Той се зачуди какво ли биха си помислили, ако знаеха, че са само кучета, които прогонват мечката от бърлогата и умират, за да отвлекат нейното внимание, докато той, ловецът, пристига да прибере цялата плячка.

Магьосникът се усмихна и се наведе над своята вечеря.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разположен върху златния си змийски трон, Аманар наблюдаваше четирите танцьорки, които извиваха гъвкавите си тела върху украсения с мозайка под, за да го развличат. Бяха съвсем голи, ако не се брояха златните звънчета, привързани към глезените и китките им. Те се въртяха и гърчеха в див унес, изпотени от страх да не го разочароват. Подрънкването на звънчетата отмерваше ритъма на флейтите, а четиримата музиканти, мъже от човешката раса, свиреха, забили погледи в земята. В централната кула на крепостта биваха допускани само неколцина слуги човеци и на никого от тях не бе разрешено да вдига поглед от пода.

Аманар изпитваше опиянение от страха, който излъчваха телата на четирите жени. Насладата, която ужасът им му доставяше, бе дори по-голяма от онази, с която го даряваше безсрамно изложената на показ сочна плът. Петото момиче, Ясмийн със златистите очи, беше първата, която сред ужасни писъци бе дадена на Сита — заплахите създаваха по-силен страх, след като момичетата предварително знаеха съдбата си. Ясмийн някак бе успяла да пререже гърлото си с меч на съществото С'тара.

Магьосникът опита всичко, за да я задържи жива и годна да бъде принесена в жертва на Морат-Аминее, ала извлече твърде малко удоволствие от нея поради бързината, с която настъпи смъртта ѝ. Е, вече беше взел предпазни мерки, за да е сигурен, че подобно нещо няма да се повтори. Аманар наблюдаваше с премрежени очи как робините танцуват в негова чест.

— Господарю?

— Да, Сита? — каза магьосникът, без да отмества поглед от момичетата. Съществото С'тара — телохраниелят с огромни мускули — стоеше приведено от едната страна на трона. Алените му очи жадно следяха танцьорките.

— Картата, господарю. Тя проблясва.

Аманар стана от трона и излезе от стаята, следван по петите от Сита. Девоиците продължиха да танцуват. Той не беше дал заповед да престанат и те не смееха да спрат, без да им е изрично наредено.

Близо до тронната зала имаше малка стая, в която бяха оставени само два предмета. Първият бе сребърно огледало, окачено върху сивата каменна стена. Вторият бе по-интересен. Поставен в полирана дървена рамка, подпряна на отсрещната стена, сияеше прозрачен лист кристал, върху който беше гравирана картата на планините, заобикалящи централната Кула на крепостта. В кристала проблясваше червена светлина, която бавно се движеше през една долина, където Аманар бе поставил свои стражи. Животните не предизвикваха тревога, нито неговите подчинени същества С'тара. Само хората караха картата да излъчва проблясващата червена светлина.

Аманар се обърна към огледалото, произнесе няколко тайнствени думи и направи заклинателни жестове, които оставиха слаба светеща следа във въздуха. Когато блясъкът на следата изчезна, сребърното огледало стана прозрачно като прозорец — прозорец, който от височината на орлов полет разкриваше как трупа мъже язди бавно сред планинска долина.

Един от мъжете направи жест, като че искаше да посочи нещо на земята. Очевидно диреха следи. Аманар изрече още непонятни думи и картината, която разкриваше огледалото, забърза напред, търсейки нов обект. Като сокол, усетил присъствието на плячка, образът в огледалото спря и след това стана уголемен и ясен, като че се бе спуснал по-ниско. Виждаше се ранен С'тара, който се препъваше, падаше, изправяше се, за да продължи с мъка напред. Аманар върна огледалото обратно върху групата ездаци, които следяха неговия слуга.

Около тридесетина добре въоръжени мъже и една жена.

Магьосникът не беше сигурен кой точно — дали жената, или един младеж с огромни мускули и свирепи сини очи — дава командите на групата. Аманар замислено потри брадичката си с прекомерно издължената си ръка.

— Момичето на име Велита, Сита — каза той. — Веднага я доведи тук.

Телохранителят излезе с поклон от стаята, като остави Аманар да изучава внимателно образа в огледалото. Съществата С'тара използваша своите ранени — онези, чиито рани бяха прекалено тежки,

за да заздравеят — като месо за ядене. На ранения със сигурност нямаше да му бъде позволено да напусне своя патрул — следователно патрулът вече не съществуваше. Щом като тези мъже го преследваха, по всяка вероятност те бяха унищожили патрула, а това не бе малко постижение. И очевидно преследваха С'тара с някаква цел.

— Момичето, господарю. — Сита се появи на вратата, сграбчил Велита за косата, така че тъмнооката девойка насила трябваше да върви на пръсти. Ала ръцете ѝ висяха безсилно от двете страни на тялото ѝ и тя трепереше, изпаднала в ужас и от съществуването, което я влачеше, и от човека, срещу чието лице бе изправена.

— Пусни я — нетърпеливо заповяда Аманар. — Момиче, ела тук и погледни това огледало. По-бързо, момиче!

Тя се препъна, залитна напред — макар че с грацията, която притежаваше, движението ѝ приличаше по-скоро на танцова стъпка — и ахна, когато видя образите на хората, които се движеха пред нея. За момент магьосникът си помисли, че девойката ще каже нещо, ала тя стисна челюсти и затвори очи.

— Веднъж спомена едно име, момиче — каза Аманар. — На мъжа, който щял да те спаси. Конан. Виждаш ли този човек сред мъжете долу? — Тя не произнесе никакъв звук. По лицето ѝ не потрепна нито едно мускулче. — Няма да сторя нищо лошо на този човек. Посочи ми кой е той, или ще накарам Сита да те нашиба с камшик.

Нисък стон се откъсна от гърлото ѝ, тя за миг отвори очи, погледна ужасено огромния С'тара зад гърба си и прошепна:

— Не мога.

Тялото ѝ трепереше, сълзи окъпаха лицето ѝ, глухи ридания я разтърсиха, ала тя не каза нищо повече.

Аманар раздражено изхъхри:

— Глупаво момиче. Всичко, което ще постигнеш, е, че ще ме забавиш няколко мига. Изведи я. Сита. Двадесет удара.

Устата на С'тара зейна и се ухили, разкривайки извити животински зъби. Масивният слуга отново сграбчи косите ѝ в юмрука си и я помъкна навън. Сълзи обливаха лицето на момичето, ала риданията ѝ бяха беззвучни.

Магьосникът продължи да изучава образите в огледалото. В действителност тя бе дала отговор на въпроса му, поне отчасти, но

вероятно мислеше, че е защитила мъжа. Беше споменала, че Конан е крадец, а крадците не яздят с повече от двадесет въоръжени мъже зад гърба си.

Изпод черната си, украсена с бродерия на змии дреха магьосникът измъкна няколко предмета, от които се нуждаеше, за да изпълни своята проста задача. С червено парче варовик очерта петолъчна звезда върху каменния под. След това изсипа от кесията си купчинка прах върху всеки един от върховете ѝ. Лявата му ръка се протегна напред, от края на петте му пръста изскочиха пет искри и запалиха купчинките прах, които лумнаха в ослепителни пламъци. Пет тънки стълбчета парлив червен пламък се вдигнаха към високия таван.

Аманар замърмори думи от някакъв мъртъв език и направи жест с лявата си ръка. Внезапно пушекът отново се всмука във фигурата, завихри се, сякаш подгонен от ураганен вятър, ала не можеше да избяга от очертанията на петолъчната звезда. Магьосникът каза още една дума и с остро проникване всичият дим изчезна. На негово място се появи плешиво сиво същество, чийто ръст не надминаваше коляното на магьосника. Смътно наподобяващо маймуна по своята форма, с остро, издадено напред полегатото чело, съществото имаше криле, покрити с изопната сива кожа. Кокалчетата на предните му крайници почти докосваха каменния под.

Съществото затрака с челюсти, оголи кривите си зъби, които, изглежда, заемаха почти цялото му лице на човекоподобна маймуна, след това скочи срещу магьосника, но щом достигна границата на начертаната фигура, внезапно изпищя и сред дъжд от искри рухна в центъра на звездата. После несигурно се надигна и ядосано загриза камъка. Крилете му, подобни на криле на прилеп, затрептяха, като че ли се готвеше да полети.

— Пусни! — остро излая то.

Устните на Аманар се изкривиха от отвращение и гняв. Положението му на магьосник беше прекалено високо, за да се занимава лично с тези низши същества в йерархията на демоните. Момичето го бе принудило да понесе това унижение и щеше да заплати това с огромно страдание.

— Пусни! — повтори демонът.

— Млъкни, Зат! — заповяда магьосникът. Сивото телце се сгърчи и по-тънките устни на Аманар пропълзя едва видима усмивка.

— Да, аз знам твоето име. Зат! И ако не направиш онова, което ти заповядам, ще използвам могъществото, което държа в ръцете си, срещу теб. И други като тебе от време на време са ми досаждали и аз ги затварям в обикновени материални тела. Е, от чисто злато. — Аманар отметна глава и се разсмя.

Маймуноподобиото същество потрепери. Мъртвешки белите му очи злобно наблюдаваха магьосника изпод костеливите сводове на веждите.

— Какво да направи Зат? — попита то.

— Тези двамата — каза Аманар и докосна образите на Конан и Карела. — Разбери как се казват и с каква цел преследват С'тара.

— Как? — изпищя пронизително демонът.

— Не си играй с мен! — озъби се Аманар. — Да не мислиш, че не зная? Щом се намираш достатъчно близо до обикновения простосмъртен и го чуваш какво приказва, значи чуваш и неговите мисли. По-добре престани да ме поставяш на разни изпитания. Знаеш, че с мен няма да успееш.

Демонът гневно изтрака с кривите си животински зъби.

— Зат тръгва! — И със страхотен гръмотевичен трясък съществото мигновено изчезна. Вятър разлюля одеждите на Аманар, когато в петолъчната звезда вихрено се втурна въздушен поток.

Магьосникът изтри ръце, сякаш бе докоснал унизителна вещ, и отново обърна поглед към огледалото. Известно време образите в него продължаваха да яздят, после изведнъж един от мъжете посочи нещо високо в облаците. За миг лицата им останаха вцепенени от ужас. Мнозина вдигнаха арбалетите си и стреляха към небето.

В стаята се чу изщракване; маймуноподобният демон се появи и сви криле. Държеше една стрела от арбалет.

— Опитаха убият Зат — изкиска се той и презрително добави: — Със стомана. — Демонът продължи да се забавлява, като промуши стрелата през кокалестата си ръка. Тя не остави никаква рана след себе си.

— Какво стана с онова, за което те изпратих? — запита Аманар.

Демонът го изгледа свирепо, после отговори:

— Голям мъж се казва Конан. Жената е Карела, викат ѝ Червена каня. Идват за медальони и за едно момиче. Пусни Зат!

Аманар се усмихна на образите в огледалото, които се бяха съвзели след срещата си със Зат и продължаваха да яздят. Любимият крадец на Келт, а и прославената главатарка Червената каня наведнъж! Какъв улов! При това тя беше със своята банда. Имаше много начини, по които можеше да използва тези човешки същества.

— Пред тези хора — каза той на демона, без да сменя поглед от огледалото, — върви един от моите слуги С'тара. Той е ранен, но е все още жив. Можеш да се нахраниш с него. Хайде, върви. — Усмивката на магьосника съвсем не беше приятна.

Склоновете на лъкатушешото дефиле ставаха по-стръмни и по-пустинни, колкото по-навътре навлизаха. Тръните, които се срещаха все по-нарядко, бяха недорасли и превити, сякаш нещо във въздуха или в почвата бе изкривило тъмните им клони.

— Местността си я бива — измърмори Хордо така, че да го чуе само Конан. Единственото му око наблюдаваше предпазливо Карела, която яздеше начело на колоната. — Отначало се изтърсиха мъжете-змии, а после онова летящо чудовище, само Митра знае какво бе то.

— То не нарани никого — спокойно каза Конан. — И си отиде.

Не искаше да споменава и най-дребното нещо, с което да разубеди останалите да поемат обратния път, ала същевременно не успяваше да разпръсне собственото си чувство на несигурност.

— Уцелихме го — продължи едноокият. — Поне две стрели се забиха в него, но то дори не трепна. Истински късмет е, че хората не подвиха опашки и не побягнаха.

— Може би наистина трябва да се върнете, Хордо. — Младежът се обърна и погледна назад към изтъняващата върволица на бандитите по неравната криволичеца пътека. Алчността ги караше да продължават напред, но откакто зърнаха странното същество да лети над тях, като че ли ги преследва, всички гледаха сивото небе и стръмните склонове навъсено и с подозрение. От време на време някой докосваше превързаните си рани и замислено се обръщаше назад към пътя, по който бяха дошли.

Конан тръсна черната си грива и се обърна към брадатия разбойник.

— Ако тя каже, че е решила да се върне, те ще я последват с благодарност. Ако продължи напред, ще започнат да изчезват един след друг.

— Измежду всички мъже ти трябва най-добре да знаеш, че главатарката няма да се откаже. Не и докато ти не се откажеш.

Не му се наложи да отговаря, понеже изведнъж прозвуча острият вик на Абериус. Бандитът с лице на невестулка яздеше пред колоната, за да открива следите на раненото змиеподобно същество. Сега бе спрял до един остър скалист зъбер и размахваше ръка над главата си.

Карела се спусна в галоп натам, без да каже нито дума.

— Дано да е загубил следата — измърмори Хордо.

Конан смуши коня с пети и забърза напред. Почти веднага и едноокият тръгна след него. Червенокосата отби коня си, за да направи място на Конан. Кимериецът погледна онова, което ѝ показваше Абериус. Подобното на влечуго създание, което бяха преследвали, лежеше проснато по гръб, мъртво, в сянката на скалистия зъбер. Плетената му ризница беше раздрана, гръдният му кош зееше грозно разкъсан.

— Дивите зверове вече са го посетили — измърмори Хордо. — Жалко, че другото същество умря в оная дупка и не може да го замести. — Ала начинът, по който звучеше гласът му, даваше да се разбере, че според него не е чак толкова жалко.

— По небето не се виждат лешояди — замислено каза Конан. — А и никога не съм чувал, че чакалите изяждат само сърцето и не посягат към останалото.

Абериус дръпна юздите на коня си и той изцвили.

— В името на Митра! Кимериецът е прав — каза бандитът. — Кой знае какво го е убило! Може би онова отвратително нещо, което прелетя над нас и въобще не се уплаши от стрелите на арбалетите. — Мънистените очи на разбойника диво се замигаха, като че очакваше видението да изплува отново иззад някоя скала.

— Млъкни, глупако! — озъби се Карела. — То е умряло от раните, които получи нощес, и котата ти си се приближил, сигурно си уплашил някое животно, което тъкмо го е разкъсвало.

— Това няма значение — лукаво каза Абериус. — Аз вече не мога да проследявам тази купчина мърша.

Зелените очи на жената проблеснаха развеселено, ала в тях се четеше и презрение.

— Е, значи нямам нужда повече от тебе. Обзалагам се, че и сама мога да разбера накъде е било тръгнало това същество.

— Време с да се махнем от тези проклети планини. — Абериус хвърли поглед към другите разбойници, който чакаха на почтително разстояние. Все още достатъчно се страхуваха от Червената каня, за да се осмелят да нарушат бойното ѝ съвещание.

Карела не благоволит да се вслуша в думите му.

— Съществото се е придържало към определена посока. Дори извивките на терена да са го карали да се отклонява, после винаги се е връщало в същата посока. Ние ще поддържаме същия курс.

— Но... — Абериус спря, защото Хордо приближи с коня си към него, Карела тръгна отново напред, без да им обръща внимание.

— Ако чуя някакви приказки — изсъска едноокият, — които се различават от това, че си подплашил някаква промъкнала се до трупа гадина, ще станеш следващата купчина мърша тук. — Конан срещна погледа му, когато се обърна да последва Карела, и за момент брадатият бандит му се стори уплашен. — Тя има нужда поне една от нейните хрътки да ѝ остане вярна, кимериецо — каза Хордо. — Хайде, Абериус. Напред, жалки мошеници! — изрева той. Отново погледна Конан, след това пришпори коня си в галоп.

За известно време Конан остана да наблюдава лицата на минаващите край трупа бандити. Щом зърнеха кървавия люспест труп, всички се отдръпваха ужасени и мърмореха молитви или ругатни. Ала алчността в очите им не беше намаляла.

Конан също изруга и пришпори жребеца си след Карела и Хордо.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Харанидес уморено вдигна ръка, за да даде сигнал за спиране на раздърпаната колона след тебе си. Мястото сред големите обли камъни край огромната канара очевидно беше било лагер. Бяха направили опит да скрият този факт, ала тънка струйка дим все още се издигаше от пепелта, недостатъчно покрита с пръст.

— Почивка, Ахеранатес — заповяда капитанът и потреперя, докато се смъкваше от седлото. Копието на един планинец бе разкъсало опасно мускулите на ребрата му и раната едва ли скоро щеше да зарасне. — Вземи десет души и виж дали ще можете да намерите накъде са тръгнали, без да тъпчете следите.

Стройният лейтенант — Харанидес не можеше да се начуди как се бе измъкнал в битката без драскотина — сковано козирува и каза:

— Слушам, господин капитан. — После дръпна юздите, обърна коня и отиде да изпълнява заповедта.

Харанидес въздъхна. Лейтенантът не го харесваше, което означаваше, че и бащата на лейтенанта нямаше да го погледне с добро око. А това от своя страна означаваше... Лошо. Той докосна с пръсти полираното каменно бурканче в кесията си. Парфюмът ѝ му се бе сторил познат, но допреди да отбие удара от ятагана на един планинец, не можеше да си спомни къде по-рано бе срещал този аромат. Сега вече знаеше, че червенокосата жена, която беше дошла „да го предупреди“ за хората от планинското племе, беше всъщност Червената каня.

Проблемът беше, че Ахеранатес също знаеше как капитанът бе изтървал разбойническата главатарка от ръцете си. И как щом битката свърши и мъжете се погрижиха за раните си, той бе заповядал кавалерийският отряд отново да поеме по следите на тримата.

— Капитане? — Харанидес вдиша глава от бурканчето. Беше Резаро. — Какво да правим с пленника, господин капитан?

Когато клането приключи, бяха намерили един планинец, който бе само зашеметен от силен удар по главата. Сега Харанидес

изпитваше остро желание да узнае какво бе събрало толкова много планинци на едно място. Обикновено те правеха много по-малки банди за разбойническите си набези. Трябваше да разбере дали отново ще се изправи пред други подобни групи със същата численост. Той сви устни.

— Разпитай го, Резаро.

— Слушам, капитане. Ако ме извините, че си позволявам да го кажа, свършихме добра работа. А онези тримата, дето не ги направихме на храна за кучета и не ги съсякохме, вероятно още са пред нас, нали?

— Разпитай пленника — въздъхна Харанидес. Резаро козирува и изчезна.

Да, войникът можеше да сметне, че са свършили добра работа, помисли капитанът, и при обикновено стечение на обстоятелствата онова, което бяха постигнали, наистина можеше да бъде оценено така, ала те не бяха обикновен патрул. Капитанът бе извел двеста добре обучени кавалеристи през Портата на Трите меча. След като погребяха мъртвите, отделиха тежко ранените, които не можеха да продължат, и оставиха достатъчно здрави мъже да отбият евентуалните нападения срещу ранените при оттеглянето от планината, Харанидес разполагаше с осемдесет и трима души. А не беше пленил нито Червената каня, нито бе намерил дрънкулките на Тиридатес. В очите на краля и неговия съветник Харанидес се бе провалил и следователно бе обречен.

Глух писък се разнесе от мястото, където Резаро разпитваше планинеца.

— Митра да порази и Тиридатес, и Червената каня — изръмжа капитанът под нос, закрачи из напуснатия разбойнически лагер и заоглежда земята между големите обли скали не толкова с надеждата, че ще открие нещо важно, колкото воден от желанието да се отдалечи от стонове на пленника.

Ахеранатес го завари да стои на мястото, където беше била шатрата на Карела.

— Ще ми се да можех да видя онова, което тя е виждала оттук — каза Харанидес, без да поглежда стройния офицер. — Имам чувството, че тук се крие нещо нечисто. Какво е станало на това място?

— Битка... господин капитан. — Надменна усмивка изкриви устните на лейтенанта. Ето че веднъж бе успял да се ориентира побързо от Харанидес. — Или поне схватка, ала трябва да е била доста сериозна. Планинците са нападнали бандитите в лагера и зле са ги ударили. Вече не е необходимо да се тревожим за Червената каня. Ако е оцеляла в битката, вероятно сега се пече на кладата за мъчения.

— Много пълна картина — бавно каза капитанът. — Какви са основанията ти да мислиш така?

— Гробовете. Един общ гроб, който побира четиридесет или повече души, и седемнадесет отделни гроба. Нагоре по склона, на север оттук.

— Гробове — замислено повтори Харанидес. Планинските племена никога не действаха съгласувано. В техните диалекти думата за „враг“ и за „чужденец“ беше една и съща. Но ако са били изправени пред някаква непреодолима причина... — И кой е победил, лейтенант?

— Какво?

Капитанът с гърбавия нос поклати глава.

— Първо научи нещо за онези, които преследваш. Планинските племена никога не погребват своите жертви, но пък отнасят собствените си мъртъвци в селата си, та душите им да не бродят сред непознати. От друга страна, ако са победили бандитите, защо ще погребват убитите планинци?

— Бандитите никога не биха погребали труповете на планинците — призна Ахеранатес.

— Точно така. Затова вземи няколко души и провери какво има в тези гробове. — Харанидес не можа да сдържи усмивката си, като видя смаяното лице на лейтенанта.

Докато стройният юноша с пяна на уста протестираше, че не е осквернител на гробове, един кривокрак кавалерист дотича и запъхтян спря пред капитана. Изпод шлема му се показваше крайт на окървавена превръзка.

— Капитане — каза нервно той. — Има нещо, което трябва да видите. То е... — Мъжът конвулсивно преглътна. — Най-добре елате да го видите.

Харанидес се намръщи. Какво ли бе накарало един от суровите му войници да пелтечи по този начин?

— Води ме, Нарсес.

Войникът отново преглътна и пое по пътя, откъдето бе пристигнал, с явна неохота. Докато го следваше, Харанидес забеляза, че Ахеранатес върви плътно по петите му.

Може би лейтенантът предполагаше, че онова, което бе накарало закоравелия в бойните походи войн да позелене, е за предпочитане пред разкопаването на гробове, направени само преди един ден.

Близо до бодлив храст, израснал в цепнатината между два обли камъка, стояха двама войници и полагаха всички усилия да не поглеждат към тесния отвор. Приличаха по всичко на Нарсес — имаха същите ризници, шлемове, гърбави носове и криви крака, и също като него присвиваха очи, а устните им бяха побелели, почти зеленикави.

Нарсес спря до двамата и посочи цепнатината.

— Тука е, капитане. Видях следа от... нещо като кръв. Водеше вътре, затова погледнах и... — Думите му пресекнаха и той безпомощно вдигна рамене.

Кървавата следа ясно се виждаше — изсъхнали черни петна върху камъка и върху каменистата почва под храста.

— Махнете този храст — раздразнено заповяда Харанидес. По всяка вероятност или бандитите, или планинците бяха измъчвали някого, а после бяха изхвърлили тялото му на гарваните. Той мразеше да наблюдава резултатите от мъченията дори повече, отколкото ненавиждаше да слуша стонове на жертвите, и ако лицата на войниците можеха да служат за ориентир, това мъчение трябва да беше ужасно. — Хайде, почвайте — добави той, когато мъжете заопипваха сабите си, без да знаят какво да сторят.

— Слушам, капитане — каза Нарсес с нещастен глас.

Войниците размахаха саби, сякаш въртяха косери, и придружавайки работата си с ругатни, когато бодлите намираха пролуки в плетените ризници и се забиваха в плътта им, отсякоха храста до корен и разчистиха пътечка до цепнатината. Харанидес стъпи на един камък до корените на храста и се надигна на пръсти, за да погледне вътре. Дъхът му замръзна в гърлото.

Взираше се в лишени от поглед нечовешки очи върху покрито с люспи лице. Устата с криви животински зъби зееше широко отворена и сякаш му се подиграваше. Неестествено дълга кокалеста ръка, от чиято китка бе увиснало срязано въже, беше протегнала кривите си нокти към дълбока рана под разкъсаната ризница, цялата оцапана с

изсъхнала черна кръв. Всичките рани на съществото, изглежда, бяха от мечове, отбеляза той, или поне от оръжия, с каквито си служат хората.

— Ами да, кой уважаващ себе си лешояд ще докосне такова нещо — измърмори той.

— Какво има там? — попита Ахеранатес.

Харанидес слезе, за да освободи мястото си на лейтенанта.

— Забелязахте ли нещо друго, докато се изкачвахте насам? — запита той войниците.

Писък заклокочи в устата на Ахеранатес и стройният млад офицер едва се задържа да не падне на земята. Той диво се облеци срещу капитана и войниците и затисна уста с опакото на ръката си.

— В името на мъчениците на Митра! — прошепна той. — Какво е това?

— Не е планинец — сухо каза Харанидес. Лейтенантът се олюля, отстъпи няколко крачки, изхлипа и започна да повръща. Харанидес поклати глава и отново се обърна към войниците: — Намерихте ли нещо друго?

— Да, капитане — каза Нарсес. Очевидно му се говореше за всичко друго, само не и за съществото в цепнатината. — Следи от коне. Може би двадесет, или повече. Излезли са от лагера, хей там, долу, и са минали точно... точно оттука. После са тръгнали натам. — Той посочи на юг.

— Ще ги проследим ли? — изрече гласно мислите си капитанът.

— Трябва да се върнем обратно — задъхано заговори Ахеранатес. — Не можем да се бием срещу демони.

— Това е първият демон, умъртвен от меч, когото съм виждал — спокойно каза Харанидес и с облекчение видя, че моментната паника, проблеснала в очите на войниците, се стопи. — Измъкнете това нещо отгук — продължи той и видя как погледите им се замъглиха от отвращение. — Ще видим дали нашият приятел, планинецът, знае какво е то.

Мърморейки под нос, кривокраките кавалеристи тромаво се провряха в пукнатината и изтеглиха вкочаненото тяло. Харанидес се отдръпна отстранен, докато го смъкнаха на земята.

Планинецът бе проснат с разперени ръце и разчекнати крака между колчета, забити в земята. Беше заобиколен от кавалеристи, които се обзалагаха помежду си дали ще проговори при следващото

мъчение. От въглените на малък огън се подаваха дръжките на половин дузина жезла. Миризмата на опърлена плът, пришките върху стъпалата и тъмните, лишени от косми гърди на планинеца показваха кои от нажежените уреди за мъчения бяха влезли в употреба досега.

Резаро, който бе клекнал край хълбока на планинеца, внимателно постави едно желязо обратно в огъня.

— Не каза много досега, сър.

— Кучета? — задавено изхъхри планинецът. Черните му очи свирепо изгледаха Харанидес. Имаше дълги тънки мустаци, тъмни като очите му. — Синове на мъртви камили! Майките ви се съешават с кочове! Бащите ви...

Резаро небрежно го удари по устата с опакото на ръката си.

— Капитане, ако някой от нас попаднеше в неговото село, щяха да го измъчват много по-жестоко. Той мисли, че имаме нещо лично срещу него, щом не го убиваме направо, а го караме да говори.

— Никога няма да проговоря! — изръмжа планинецът. — Отрежете ми ръцете! Няма да говоря! Избодете ми очите! Няма да кажа нито дума! Отсечете...

— Всичко това звучи доста интересно — прекъсна го Харанидес. — Но аз мога да измисля нещо по-добро. — Черните очи на пленника тревожно го наблюдаваха. — Обзалагам се с голяма вероятност да спечеля, че някъде тук наблизо, точно в тази минута някой ни наблюдава. Някой от твоето племе, или от някое друго. Няма значение. Какво си мислиш, че ще стане, ако този човек види как те освобождаваме с усмивки и потупване по гърба?

— Убийте ме! — просъска планинецът. — Няма да проговоря.

Харанидес леко се засмя.

— О, твоите хора ще свършат това вместо нас. И подозирам, че ще го направят много по-бавно, отколкото моите войници. Но най-лошото е — усмивката на капитана се стопи, — че ще прокълнат душата ти, защото си предател. Духът ти вечно ще броди, затворен в капан между този и онзи свят. Съвсем сам. С изключение на компанията на други предатели. Или демони. — Планинецът млъкна, ала смущение обагри лицето му. „Вече е готов“, помисли си Харанидес. — Нарсес, донеси *онова нещо* и го покажи на нашия гост.

Войниците, скупчили се около пленника, ахнаха и замърмориха заклинания, когато Нарсес и още един войник довякоха вкочанения

труп сред кръга. Харанидес не откъсваше поглед от лицето на планинеца. Тъмните му очи се плъзнаха встрани от влечугоподобното същество, след това отново се върнаха върху него, изведнъж изпълнени с такава злоба, че изглеждаха страшни.

— Знаеш ли какво е това? — каза тихо капитанът.

Планинецът неохотно кимна. Очите му все още изгаряха Харанидес с убийствения си огън.

— Нарича се С'тара. — Устата му се изкриви, докато произнасяше тази дума и той плю, за да довърши по-изразително мисълта си. — Много от тези трижди прокълнати чудовища, които ядат тор, служат на Злия. Той живее в мрачната крепост на юг. Много мъже, даже жени и деца, изчезват зад каменните стени, където не прониква слънчева светлина. Който влезе там, не излиза. Даже не изнасят телата им да ги погребем както подобава. Такава мерзост не може да се търпи. Затова се събрахме и... — Тънките устни изведнъж се затвориха. Планинецът отново замаята злобни погледи наоколо.

— Лъжеш — подигра го Харанидес. — Ти не знаеш каква е истината, както твоята майка не знае кой е баща ти. Вие, планинските кучета, не нападате крепости. Гърчите се от страх пред собствените си жени и бихте продала децата си за медно петаче.

Тъмното лице изглеждаше побесняло от ярост, докато Харанидес приказваше.

— Пусни ме! — изръмжа планинецът. — Пусни ме, ти, дето пиеш пикнята на чакалите! Ще те скопя! Тогава ще видиш, че съм мъж!

Капитанът презрително се разсмя.

— Бяхте толкова малко, че не бихте могли да превземете и колиба от кал, отбранявана от бабичка и нейната внучка.

— Нашата сила бе силата на хиляди, готови да умрат за правото дело! — изръмжа тъмноокият мъж. — Всеки от нас щеше да убие двадесет от изчадията на демона!

Харанидес, който внимателно бе наблюдавал пламналите от ярост очи на пленника, замислено кимна. По всяка вероятност предположението му, че наоколо няма повече планинци, щеше да се потвърди.

— Казваш, че вземат в плен хора — рече накрая той. — Привличат ли ги скъпоценности? Злато? Скъпоценни камъни?

— Не! — избухна Ахаранатес. Харанидес гневно се обърна към него, ала стройният младеж продължи да бръщолеви: — Ние не можем да преследваме тези... тези чудовища! Митра! Изпратиха ни за Червената каня и ако тези същества я убият, това ще е добре дошло!

— Ерлик да те порази, Ахеранатес — ядосано го прекъсна капитанът.

Планинецът се намеси:

— Аз ще ви водя. Елате да убиете тази люспеста паплач. — Той плю. — Ще ви заведе до крепостта им, ще ви бъда верен. — Гневът бе изчезнал от лицето му под напора на друго чувство, ала какво бе то, никой не можеше да каже.

— В името на черния трон на Ерлик! — изръмжа Харанидес, сграбчи ръката на Ахеранатес и издърпа младия лейтенант зад една огромна обла скала, далеч от любопитните очи на войниците. Капитанът се огледа, за да се увери, че никой не ги е последвал, втренчи се в очите на лейтенанта и каза заплашително: — Примирявах се с твоето нахалство, с глупостта, коварството и дребнавостта ти, които стигат за десет момичета в харема на някоя богатска къща. Но с твоята страхливост няма да се примиря. Особено пред войниците.

— Страхливост! — Стройното тяло на Ахеранатес се разтрепери. — Моят баща се казва Манерксес и е приятел на...

— Не ме е грижа дори ако твоят баща е самият Митра! Кълна се в чреслата на Хануман, човече! Страхът ти е толкова силен, че може да се подуши от десет крачки! Изпратиха ни да заловим Червената каня, а не да се върнем със слуха, че по всяка вероятност тя лежи мъртва някъде из планините.

— Значи искаш да продължим?

Харанидес изскърца със зъби. Този глупак можеше да му създаде неприятности, когато се завърнеха в Шадизар.

— Засега, лейтенант. Може да настигнем бандитите. А ако те са пленени от тези С'тара — е, планинците смятат убежището на влечугите за крепост, но са мислели, че могат да го превземат със стотина мъже. Значи е възможно осемдесет истински войници да се справят с тази задача. Във всеки случай аз никога няма да се върна, докато не съм съвсем сигурен, че е невъзможно да се добера до Червената каня и играчките на краля.

— Ти си полудял! — Гласът на Ахеранатес беше студен и спокоен, очите му — изцъклени, с помътен поглед. — В такъв случай нямам друг избор. Няма да ти позволя да ни избиеш всичките.

Изненаданият Харанидес едва успя да отскочи, падна и с мъка избегна яростния удар на лейтенанта. Очите на Ахеранатес бяха вторачени неумоливо в него, дишането му беше задъхано. Харанидес се претърколи встрани, сабята на противника му потъна в земята, където допреди миг беше главата на капитана. Харанидес успя да извади меча си, нанесе удар отдолу нагоре и прободде младия мъж в ребрата. Острието на оръжието се показа под рамото на лейтенанта.

Ахеранатес се взря невярващо в стоманата, която го бе пронизала.

— Баща ми е Манерксес — прошепна мъжът. — Той... — Кървав мехур се показва върху устните му, спуска се и лейтенантът се свлече на земята.

Харанидес се изправи, изруга едва чуто и изтегли меча си от безжизненото тяло. Зад гърба му се чуха тихи стъпки и капитанът трепна и се обърна.

— Този глупак... — започна Харанидес, ала Резаро го прекъсна.

— Извинете, че се намесих, капитане, но виждам колко сте объркан заради смъртта на лейтенанта и не бих искал да кажете нещо под напора на болката, така да се каже. Нещо, което не би трябвало да чуя.

— Какво говориш? — бавно запита капитанът с гърбавия нос.

Очите на Резаро спокойно срещнаха неговите.

— Лейтенантът беше смел мъж, капитане. Криеше ужасните рани, които получи по време на битката с планинците, докато стана прекалено късно и нищо повече не можеше да се направи. Но аз си мисля, че той спаси живота на всички ни. Неговият баща ще се гордее с него. — Той измъкна един парцал изпод ризницата си. — Най-добре ще бъде да изтриете меча си, капитане. При такъв напрегнат поход човек просто няма време да се погрижи за оръжието си.

Харанидес се поколеба, после взе парцала.

— Обади ми се, когато се върнем в Шадизар. Ще имам нужда от добър сержант. А сега намери кон за планинеца и ще видим къде можем да открием Червената каня.

— Слушам, капитане. Благодаря ви.

Резаро козирува и изчезна, а Харанидес остана, загледан в трупа на лейтенанта. Нищожният му шанс да оцелее, ако се завърне в двореца без Червената каня и дрънкулките на Тиридатес, бе изгубен безвъзвратно със смъртта на този млад, суетен идиот. Харанидес измърмори някаква ругатня и тръгна към войниците си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Острите очи на Конан следяха планинските била, докато колоната на разбойниците се точеше по тясната лъкатушна долина. Хордо яздеше до него и си мърмореше нещо под носа, Карела както винаги бе начело. Смарагдовозелената ѝ пелерина бе отметната назад и тя яздеше, наперено поставила юмрук върху бедрото си. След като необходимостта да открива следите бе отпаднала, Абериус бе изостанал чак в края на колоната.

— Перчи се, като че яздим на парад — изръмжа Хордо.

— Може би наистина е така — отвърна Конан и небрежно разхлаби сабята в шагреновата си ножница. Погледът му все още обхождаше планинските била, като не се застояваше дълго на едно място.

— Отново ни наблюдават. Попе си имаме съгледвачи. Хордо се напрегна, ала вече бе натрупал дълги години и разбойническият занаят, за да се огледа явно. После също разхлаби оръжието в ножницата си.

— Къде са? — тихо попита едноокият.

— От двете страни на долината. Не зная колко са.

— Сигурно не са много на място като това — измърмори Хордо и хвърли поглед към стръмните склонове. — Ще я предупредя.

— Ще отидем заедно — бързо каза Конан. — Полека, като че отиваме напред просто да си побъбрим. — Брадатият кимна, двамата смушиха конете си с пети и препуснаха по-бързо.

Карела ги изгледа изненадано, а после се ядоса и гневно отвори уста.

— Следят ни — каза Хордо, без да ѝ позволи да започне. — На билата са.

Тя погледна Конан, после отново се обърна към Хордо.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм — каза Конан. Гърбът ѝ настръхна и тя впери поглед напред, без да приказва. Той продължи: — Преди половин час забелязах раздвижване по източното било. Помислих си, че е животното,

но сега забелязах трима на изток и двама на запад. Движат се заедно с нас.

— Кълна се в чреслата на Хануман — измърмори тя, все още без да го поглежда, дръпна юздите на коня за поредния завой и изведнъж изненадано възкликна.

Насред пътеката, само на двадесет крачки от тях, стояха осем подобни на влечуги същества в плетени ризници и шлемове с гребени, също като онези, които бяха избили. Носеха върху раменете си красива носилка, върху който бе поставен висок трон от слонова кост, украсен със сложна резба. На трона седеше мъж, облечен в алени одежди. Приличен на змийче бял кичур се виеше в черната му коса. Мъжът държеше дълъг златен жезъл пред гърдите си. Гледаше ги втренчено.

— Казвам се Аманар — прогърмя гласът му сред почти отвесните планински склонове. — Добре дошли, пътници.

Конан усети, че неволно е сграбчил сабята си, и с крайчеца на окото си забеляза, че Карела и Хордо също стискат оръжията си. Аманар ги гледаше с усмивка, макар че тя не достигаше странните му черни очи, в които проблясваха червени петънца. Кимериецът чувстваше злото съвсем близо до себе си — зло, което се излъчваше от люспестите създания, които служеха на мъжа. Инстинктът му, жив в кръвта и костите, му подсказваше това и той безотказно му вярваше.

— Не се плашете — напевно произнесе Аманар.

Шум на плъзгащи се камъни и чакъл откъсна погледа на Конан от очите на мъжа върху носилката — младежът изумен осъзна, че непознатият бе приковал зора му против неговата воля. От двата склона към пътеката се спускаха стотици змиеподобни мъже, въоръжени с копия и арбалети. Клисурата буквално завря от безбройните им тела. Бандитите започнаха да крещят, разбрали, че са обградени отвсякъде.

— Като плъхове в делва — изръмжа Хордо. — Разлюлей ада вместо мен, Конан, ако стигнеш в Гехана пръв.

— Какво искаш да кажеш? — високо попита Карела. — Ако мислиш, че ще продадем живота си евтино...

— Не ме разбирате — ласкаво я прекъсна мъжът на трона. Конан помисли, че той просто се забавлява. — С'тара са мои слуги. Аз се радвам на малцината чужденци, които минават по тези места, както се радвам и на вас сега, но понякога странниците се безскрупулни хора,

които не се свенят да използват насилие срещу мен въпреки моето приятелско отношение. Ето защо е най-добре да отстраня това изкушение, като взема със себе си достатъчен брой от своите подчинени. Не че се съмнявам във вас, разбира се.

Конан беше убеден, че в последните думи звучи подигравка.

— Що за човек е този, който приема слугите му да бъдат такива люспести твари? — Младежът подозираше какъв ще бъде отговорът, дори и да не го получише — човекът, когото бяха срещнали, беше магьосник.

Вместо отговор от Аманар прозвучаха сърдитите думи на Карела:

— Забравяш кой командва тук, кимериецо! — Свирепият поглед в зелените ѝ очи се впи в мъжа в алените одежди. — И все пак, Аманар, въпросът беше уместен. Магьосник ли си, щом позволяваш такива чудовища да бъдат твои слуги?

Бандитите запъшкаха, мърморенето им се усили. Конан потрепери, понеже знаеше колко е опасно да предизвикаш магьосник така открито. Ала Аманар се усмихна, като че ли пред него стояха непослушни деца.

— С'тара не са чудовища — каза той. — Те са останки от раса, която е живяла преди нас, характерът им е мек, въпреки техния външен вид. Преди да дойда тук, планинците са ги преследвали като животни и са ги подлагали на кланета. Не, няма защо да се страхувате от тях, нито от мен, макар че някои банди С'тара, които не са мои слуги, с нищо не се различават от планинците, които ги ненавиждат, нито са по-различни от обикновените хора.

— Ние срещнахме такава банда — каза Карела.

Конан погледна червенокосата главатарка, но не можа да отгатне дали тя е повярвала на магьосника, или играе някаква хитра игра.

— Хвала на всички богове, че сте оцелели — благочестиво каза Аманар. — Позволете ми да ви предложа подслон в своята крепост. Вашите подчинени могат да направят лагер пред стените на крепостта, където ще се чувстват в пълна сигурност. Моля ви, съгласете се да бъдете мои гости. Аз рядко се радвам на посетители и искам да поговоря с вас за нещо, което по мое мнение, може да ви донесе полза.

Конан погледна бойните редици на С'тара и се запита колцина ли бяха дръзнали да откажат любезната покана на Аманар.

Карела не се поколеба нито миг.

— Приемам с благодарност — каза тя.

Аманар се усмихна — и този път усмивката не докосна очите му — поклони ѝ се леко и плесна с ръце. Осемте С'тара, които носеха трона от слонова кост, внимателно се обърнаха и започнаха да се изкачват по пътеката. Пъргави като гущери, войниците С'тара продължиха да се движат по склоновете на тясната долина успоредно с бандитите. „Почетен караул? — зачуди се Конан. — Или просто караул?“.

— Колко от онова, което ни каза, е истина? — тихо попита Хордо.

Конан хвърли поглед към трона пред тях — от опит познаваше остротата на слуха у магьосниците. Аманар не им обръщаше никакво внимание.

— Не вярвам на нито една негова дума — отвърна той. — Онзи, по чиито следи вървахме — С'тара ли го нарече той? — идваше право насам.

Едноокият се намръщи.

— Ако побегнем изненадващо, тези твари ще могат да успеят да изстрелят само няколко стрели подир нас.

— Защо да бягаме? — тихо се засмя Конан. — Нали сме тръгнали за медальоните и всичко останало, което успеем да намерим. Той ни води в собствената си крепост, тъкмо при тях.

— Не се бях сетил за това — каза Хордо и тихият му смях забълбука в унисон със смеха на кимериеца.

Карела погледна през рамо. Зелените ѝ полегати очи бяха непроницаеми.

— Остави аз да мисля, старче — решително каза тя. — Тази брада изсмуква мозъка ти.

Възцари се неприятна тишина.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тясната лъкатушна клисура, по която се движеха, прерасна в широка долина и те видяха крепостта на Аманар. Черни като абанос кули се издигаха към небето, закръглените им стени като че ли поглъщаха цялата сила на следобедното слънце. Черни отбранителни валове и назъбени малки кулички сякаш израстваха от планинските канари. Стръмен път водеше до мостовата кула, увенчана с каменен улей, от който да се изсипва вряща мазнина върху хората, дръзнали непредпазливо да се приближат към укреплението. Дори тръни не растяха върху каменистата почва около входа.

Аманар посочи широката необятна равнина, разстлала се пред крепостта.

— Нека вашите войници си направят лагер където пожелаят. А вие елате в крепостта да си поговорим.

С'тара бързо понесоха носилката по стръмния път, а разбойниците останаха стълпени в подножието.

— Намерй място за моите хрътки, Хордо — каза Карела, скочи от жребца си и подаде юздите на брадатия разбойник.

Конан също слезе от седлото. Зелените очи на Карела опасно проблясваха.

— Какво си въобразяваш, че правиш, кимериецо? — попита тя.

— Аз не съм една от твоите хрътки — отвърна ѝ той спокойно, после се заизкачва към крепостта, като пътьом отбелязваше разположението на стражите върху стената. В това укрепление мъчно можеше да се промъкне крадец. Кимериецът се напрегна, когато я чу да тича зад него, но не се обърна. Карела го настигна и тръгна до него. Тежкото ѝ дишане бе по-скоро знак, че е ядосана, а не запъхтяна.

— Конан, ти не знаеш какво правиш. Крепостта не е лъжица за твоите уста.

— Трябва да видя какво има вътре, Карела. Тези стени могат да устоят срещу цяла армия. И все пак може да ми се наложи да се покатеря по тях някоя нощ, ако искаме да приберем медальоните.

Освен ако Аманар и неговите люспести оръженосци са те уплашили толкова, че си се отказала.

— Не съм казвала такова нещо, нали? И няма да търпя да ме обвиняваш в страхливост!

Спряха пред спуснатата решетка на крепостната врата. Един часовой С'тара надникна към тях зад тежките стоманени пръти, червените му очи сякаш леко светеха в сянката на входа. Още двама излязоха от сводестата врата на мостовата кула, стиснали къси копия в ръце.

— Аманар ни очаква — каза Конан.

— Аманар очаква мен — каза Карела.

С'тара направи знак и сред дрънчене на вериги решетката започна да се вдига нагоре.

— Да — просъска часовоят. — Господарят каза и двамата да дойдете. Следвайте ме. — Змиеподобният войник се обърна на пети и с подтичане потъна в мрачните глъбини на Крепостта.

— Как е разбрал, че трябва да отидем и двамата? — каза Карела, докато вървяха по петите на съществото.

— Изглежда, че тази крепост не е лъжица и за още нечии уста освен моите — отвърна Конан.

Подвижната решетка на крепостната врата със скърцане се затвори зад тях. Мускулестият кимериец искаше да се надява, че излизането от тези стени ще се окаже така лесно, както и влизането.

Вървяха по коридор, чиито стени бяха облицовани с мрамор, а подът бе украсен с мозаични арабески във всички цветове на дъгата. Сребърни свещници поддържаха лампи от злато във формата на дракони. Тяхната светлина изпълваше с меко сияние дори и сводестия таван, върху който бяха изобразени крилати коне и еднорози. Конан поклати глава със задоволство. Щом Аманар осветяваше входния коридор с такива лампи, значи имаше повече от достатъчно богатство за нуждите на един крадец. Оставаше Велита. Кимериецът не беше забравил клетвата си да я освободи.

С'тара спря пред висока врата от излъскан до блясък пиринч, почука и се наведе, като че ли да чуе нещо, след това — макар че до слуха на Конан не достигна никакъв звук — тласна тежката врата и я отвори. Съществото с поклон ги покани да влязат. Отвътре долитаха звуци на флейти и арфи.

Конан пръв прекрачи прага. Карела се спусна напред, за да не изглежда, че върви след него. Той ѝ се усмихна, а тя се озъби.

— Добре дошли — каза Аманар. — Моля, седнете. — Той се бе разположил на богато украсен с дърворезба стол край ниска абаносова масичка и милваше златния си жезъл. Два стола, които по нищо не се различаваха от неговия, бяха поставени на отсрещната сграда на масата.

Четиримата музиканти, всичките от човешкия род, седяха с кръстосани крака върху възглавнички до стената. Свиреха тихо, без да се спогледват, без да откъсват очи от пода. Иззад една завеса се появи жена. Носеше сребърен поднос с вино. Докато го поставяше на масата, погледът ѝ също остана прикован към скъпите килими, които покриваха пода; после жената се поклони на Аманар и мълчаливо заприпка към изхода. Аманар сякаш изобщо не я забелят. Очите му наблюдаваха Карела.

— Не знаех, че имаш и хора-слуги — каза Конан и седна на ръба на стола така, че да може лесно да измъкне сабята си и да скочи.

Аманар премести погледа си върху кимериеца и Конан усети, че трябва да положи голямо усилие да не отклони очи встрани. Алените петънца в ирисите на домакина се опитаха да го всмучат в мастиленочерните гълбини. Конан стисна зъби и издържа черния поглед.

— Да — каза Аманар. — Имам няколко такива слуги. За нищо не стават, напълно безполезни същества, когато не ги държа под око. Понякога съм си мислил дали няма да е по-добре, ако ги предам на планинците. — Говореше високо, без да го е грижа дали музикантите го чуват, или не, ала те продължаваха да свирят, без да нарушават такта на мелодията.

— Защо тогава не използваш само слуги С'тара? — попита Конан.

— И те си имат своите слабости. Да, определени слабости. — Мъжът със странния бял кичур в косите потри ръце. — Но хайде. Да прием. — Никой не протегна ръка към кристалните чаши. — Нима нямате доверие в мен? — В гласа му звучеше едва доловима подигравка. — Тогава изберете която и да е чаша и аз ще пия от нея.

— Но това е нелепо — изведнъж избухна Карела и протегна ръка към виното.

Конан сграбчи китката ѝ с желязна хватка.

— Първо сръбни по глътка от трите чаши поред — каза тихо той. Аманар сви рамене.

— Пусни ме — тихо каза Карела, ала гласът ѝ трепереше от сподавена ярост. Конан охлаби хватката си. Тя издърпа ръката си и я разтри. — Придобил си лошия навик да се отнасяш грубо с мен — каза червенокосата и отново протегна ръка към чашата.

Аманар я изпревари и я грабна изпод пръстите ѝ.

— Щом твоят приятел все още няма доверие в мен... — той бързо отпи по глътка от всичките три бокала. — Ето, видяхте, че не умрях. Защо ми е притрябвало да ви довеждам тук? Нима не можех да ви убия, когато се срещнахме в долината? Можех да заповядам на С'тара да ви избият ѝ да ви погребат под скалите.

Карела изгледа гневно Конан, грабна чашата, отпи и гордо вдигна глава. Конан бавно вдигна втората чаша — ала не преди Аманар да посегне към своята — и отпи. Беше едно от онези силни, упоителни вина на Аквилония, достигащи баснословни цени далеч от тази западна страна.

— Освен това — тихо каза Аманар, — защо би ми хрумвало да сторя зло на Конан, крадеца от Кимерия, и на Карела — Червената каля?

Карела нададе страшен писък. Конан скочи с див рев и изтегли сабята си. Кристалната чаша падна на килима. Аманар въобще не трепна, само се обърна към Карела, която стискаше украсената си със скъпоценни камъни сабя и диво въртеше глава, като че търсеше нападатели, които трябват да се появят всеки момент. Очите на мургавия мъж бяха полузатворени, скрити под тежките му клепачи. Той дълбоко пое въздух, сякаш се опитваше да вдиша нейния аромат. Музикантите продължаваха да свирят, без да обръщат внимание на случилото се, без да вдигат очи от пода.

— Да — измърмори Аманар и се облегна на стола, изглеждаше изненадан, че вижда сабята на Конан. — Нима имаш нужда от това? Тук съм само аз и едва ли мога да се бия срещу теб с моя жезъл. — Той протегна жезъла и потупа с него оръжието на Конан. — Махни това и седни. Не си застрашен от нищо.

— Ще остана прав — мрачно каза Конан, — докато не ми отговориш на няколко въпроса.

— Конан имаше право — прошепна Карела. — Ти си магьосник. Аманар разпери ръце.

— Да, аз наистина съм онова, което някои хора наричат „магьосник“. Но предпочитам да мисля за себе си като за човек, който търси истината, който иска да даде на света по-добър начин на живот. — Той изглеждаше удовлетворен от думите си. — Да, по-добър начин на живот.

— А какво искаш от нас? — каза тя и здраво стисна сабята си. — Защо ни доведе тук?

— Искам да ви направя едно предложение. — Магьосникът попипа златния си жезъл и се усмихна. Карела се поколеба, след това рязко прибра сабята си и седна.

— Преди да сложа оръжието в ножницата — каза Конан, — искам да ми кажеш следното: ти знаеш нашите имена. Какво още знаеш?

Аманар, изглежда, се замисли, преди да отговори.

— Съвсем случайно, докато издирвах имената ви, разбрах, че търсите пет танцьорки и пет медальона. След като поразрових още малко, узнах, че всички те са откраднати от палата на Тиридатес, краля на Замора. Защо ги търсите, по-точно защо именно в Кезанкианските планини сте дошли да ги търсите, е нещо, което не успях да узная. — Усмивката му беше блага и Конан долови, че върху лицето на Карела се появява съмнение.

Толкова много от истината вече не беше никаква тайна, че кимериецът реши, че не би си навредил, ако разкрие още мъничко от нея.

— Дойдохме, защото жените и скъпоценните камъни са били откънати от същества С'тара... — Конан се наежи, когато в стаята вместо отговор блисна смехът на Аманар.

— Извини ме, Конан от Кимерия, но самата мисъл, че С'тара биха могли да влязат в Шадизар, е нелепа. Градските стражи щяха да ги убият още щом ги зърнат, преди тези твари да са достигнали портата. Освен това, мой мускулести приятелю, С'тара никога не напускат планините. Никога.

— Онези, които са проникнали в палата на Тиридатес, са носели ботуши, каквито носят С'тара — хладно отговори Конан. — Ботуши с щамповани змии.

Смехът на Аманар рязко секна и тежките клепачи отново замрежиха очите му. У Конан изведнъж се породи чувството, че го наблюдава пепелянка.

— Планинците — каза накрая магьосникът — често взимат ботушите на С'тара, които са убили. Възможно е от своя страна и пазач на керван да е убил някой планинец по време на нападение, да е намерил чифт добри ботуши и да ги е прибрал. Кой може да каже докъде биха могли да стигнат такива ботуши, пък и колко такива чифта се носят извън тези планини? — Доводът на Аманар звучеше напълно разумно, макар гласът му да бе студен и черните му очи да караха Конан да отхвърли такова обяснение — ако събереше достатъчно смелост, разбира се. Единствените звуци в стаята долитаха откъм музикантите.

Карела рязко наруши безизходното положение, в което са попаднали.

— Кълна се в чреслата на Хануман, Конан! Първо, нима щеше да спомене нещо за скъпоценните камъни, ако настина бяха у него?

Младият кимериец осъзна колко глупаво изглежда: музикантите свиреха, Карела бе вдигнала чашата си от килима и си бе наляла още вино, Аманар седеше спокойно, а дългите му пръсти небрежно милваха златния жезъл. Сред тази мирна обстановка Конан стоеше прав, със сабя ръка, готов всеки момент да се впусне в схватка.

— Кром! — измърмори той и с трясък прибра сабята в ножницата. Седна отново на стола и с подчертана небрежност се отпусна назад, върху облегалката.

— Ти спомена нещо за предложение, Аманар — каза той рязко.

Магьосникът кимна.

— Предлагам на двама ви... убежище. Когато градските стражи затърсят прекалено старателно Конан крадеца и когато войската прекалено упорито тръгне по петите на Червената каня, нека те двамата дойдат тук, където планинците не допускат никаква армия, а моята крепост осигурява непоклатима сигурност срещу планинците.

— И правиш това от добро сърце? — изсумтя Конан.

Карела остро го погледна:

— Какво желаеш в замяна, Аманар? Ние нямаме нито знания, нито умения, които биха могли да бъдат от полза на един магьосник.

— Напротив — отвърна тъмният маг. — Славата на Червената каня се носи от море Вилайет до Карпашките планини, дори отвъд тях. Разправят, че тя ще отведе своята банда дори до Гехана, ако е дала думата си да го стори, а нейните главорези ще я последват навсякъде. Конан пък е много умел крадец, сигурен съм в това. От време на време ще ви моля да изпълнявате някои... мои поръчки. — Той се усмихна. — Разбира се, за тях ще заплащам в злато и по никакъв начин няма да се намесвам във вашите... хм... професии.

Карела се ухили хищно.

— Маршрутът на керваните до Султанапур минава на по-малко от половин ден път на юг оттук, нали?

— Да, минава — тихо се засмя Аманар. — И аз няма да имам нищо против, ако си вършиш работата там. Дори мога да те помоля да направиш нещо и за мене. Ала не бързайте да решавате сега. Отдъхнете, наяжте се, пийнете. Утре ще имате достатъчно време... или вдругиден. — Той се изправи и кимна с жест на щедър домакин. — Елате да ви покажа своята крепост.

Карела пъргаво стана.

— Да. Ще я разгледам с голямо удоволствие.

Конни остана на мястото си.

— Можеш да задържиш оръжието си — подигравателно каза магьосникът. — Ако все още смяташ, че ти е необходима защита.

Конан гневно скочи.

— Води, магьоснико.

Аманар го погледна изпитателно и кимериецът изведнъж си помисли, че двамата с Карела са сложени върху двете блюда на кантара на търговец. Накрая магьосникът кимна и като се подпираше върху златния си жезъл, сякаш той бе тояга, ги изведе от стаята. Музикантите продължиха да свирят.

Отначало магьосникът с алените одежди ги заведе до най-високите точки на външната стена, която свързваше укрепленията. Отвесното ѝ каменно лице се издигаше на петдесет стъпки над планинския склон. Часовои С'тара, облечени в плетени ризници и с копия в ръце, падаха на колене при приближаването на Аманар, но той не удостояваше с внимание поклоните им. Отидоха и до черния като абанос парапет на вътрешния крепостен вал, откъдето войници С'тара с арбалети, скрити в малки кули, можеха да покосят всеки, успял по

някакъв начин да премине външната стена. Върху банкетите бяха наредени катапулти, които можеха да мятат тежки камъни. Върху кулите на вътрешната стена имаше баллисти, чиито стрели с дължината на човешки ръст можеха да пронизват едновременно и коня, и неговия ездач още далеч в долината. Масивни блокове от катраненочерен камък бяха използвани за построяването на казармите, в които живееха стотици С'тара. Люспестите войници коленичеха пред магьосника и изпровождаха Конан и Карела с гладни рубиненочервени очи.

В главната кула на крепостта Аманар ги поведе от етаж на етаж. Многобройните стаи бяха украсени с колони, стените — с килими със златни нишки и скъпи гоблени. Рядко красиви килими покриваха мозаичните подове и поемаха тежестта на мебели и украшения, инкрустирани с нежен седеф и наситено син лазурит. Красиво изваяни съдове от яспис и кехлибар, донесени от далечен Китай, огромни златни вази от Вендия, обсипани с блестящи рубини и сапфири, сребърни орнаменти, украсени със златист хризоберил и ален халцедон — и всичко това разпръснато в такова изобилие, сякаш скъпоценностите бяха евтини дрънкулки.

Хората слуги бяха малко на брой и нито един от онези, които Конан видя, не повдигна поглед от пода, докато бързаше да изпълни поставената му задача. Аманар им обръщаше дори по-малко внимание, отколкото на тварите С'тара.

В приземния етаж на главната кула, тъкмо когато Аманар ги поведе към изхода, Конан забеляза сводеста арка, чиято груба каменна зидария контрастираше с пищната украса навсякъде другаде, където бяха ходили. Проходът зад арката, изглежда, се спускаше стръмно надолу и водеше към планината.

Конан кимна нататък.

— А това към тъмницата ли води?

— Не! — остро каза Аманар, после с видимо усилие възвърна усмивката си. — Проходът води към стаите, където извършвам своите... изследвания. Никой освен мен не може да влиза тук. — Усмивката се запази, ала очите със странните червени точки станаха студени и опасни. — Поставил съм стражи, които ще бъдат безпощадни към всеки, който се опита да проникне насам.

Карела притеснено се засмя.

— Що се отнася до мен, въобще не ме интересува как изглеждат стаите на магьосник.

Аманар премести тъмния си поглед върху червенокосата.

— Може би някой ден ще те заведе да разгледаш този проход. Но мисля, че още не е дошло времето за това. Сита ще ви покаже пътя за излизане.

Кован едва се пребори с желанието да посегне към сабята си, когато един С'тара, едър колкото самия кимериец, се показа от някакъв страничен коридор. Чудно дали магьосникът разполагаше с някакво средство, чрез което общуваше без думи със своите слуги. Това можеше да се окаже много опасно за един крадец.

Огромният С'тара вдигна дългата си, завършваща с животински нокти ръка, и изсъска:

— Оттук.

В отношението му към тях нямаше никакво раболепие, в странните червени очи по-скоро се долавяше някаква наглост.

Конан чувстваше погледа на магьосника върху гърба си, докато следваше слугата на тъмноокия мъж. При крепостната врата Сита, без да приказва, направи знак да вдигнат подвижната решетка. От мостовата кула се чу скрибуцане и звънтящите вериги повдигнаха решетката на височина до гърдите на Карела. Сита изведнъж повторно направи знак и поскърцването престана. Пълната с криви зъби уста на С'тара се изви в подигравателна усмивка, когато съществото с жест им нареди да излязат навън.

— Не разбираш ли, че сме гости на твоя господар? — разгорещено попита Карела. — Аз ще...

Конан сграбчи ръката ѝ в огромната си длан и я повлече под решетката, а тя се задърпа и се развика още по-силно. Едва успяха да се дръпнат встрани от стоманените пръти, които с трясък се спуснаха в гнездата си.

— Нека бъдем благодарни, че се измъкнахме — каза Конан и тръгна по стръмния път, който извеждате от крепостта. Видя, че Хордо ги чака в самото му подножие.

Карела гневно крачеше до него и разтриваше ръката си.

— Ти, омотано в мускули изчадие! Повече няма да търпя такива неща от теб. Със сигурност ще се погрижа Аманар да накаже този грамаден гуцер. С'тара трябва да се научат да проявяват подобаващо

уважение към нас, в противен случай моите хрътки ще бъдат постоянно предизвикани да се бият с тях. Аз самата може да понасека този Сита.

Конан изненадано я погледна.

— Значи възнамеряваш да приемеш предложението? Нервната каня ще си нахлузи нашияника на този магьосник и ще клекне под неговите заповеди?

— Нямах ли очи, Конан? Под негова заповед се намират петстотин от люспестите твари, дори повече. Моите хрътки никога не ще могат да превземат крепостта му, дори да бяха десет пъти повече на брой. Пък и аз никога не бих ги хвърлила да загубят живота си срещу тези стени. От друга страна, дори ако всичкото злато, което ти, аз и цялата ми банда сме виждали през живота си, се струпа една купчина, то няма да се изравни дори с една стотна от богатството, което видяхме в крепостта.

— Аз съм виждал много злато — изсумтя Конан. — Колко като него са докоснали пръстите ми и колко от златото на магьосника ще докоснат, е съвсем друга работа. Този Аманар плещи за по-добър живот на човечеството, но сега никога не съм срещал магьосник, който не е поел по черните пътища на злато. Помисли си какво ще те накара да направиш заради това, че ти плаща.

— Ще ми даде сигурно убежище — отсечено отвърна тя — близо до пътя на керваните. Вече няма да е необходимо разпускам хората си, нито пък те ще се крият като пазачи на разни кервани, когато войската започне да ни настига. Вече няма да ми се налага да се преструвам, че съм гадателка, докато чакам отново да се съберем. Тези неща са много важни за мене.

Кимериецът гърлено изръмжа.

— За мен пък те нищо не означават. Пустинята ми е достатъчно убежище. Дойдох да открадна пет медальона, а не да слугувам на човек, който се занимава с черна магия.

Стигнаха края на стръмния път, който извеждаше от крепостта. Хордо огледа първо Конан, а след това и главатарката си.

— Пак ли се карате? — изръмжа едноокият. — И какво толкова ви каза този Аманар?

Двамата не му обърнаха внимание, увлечени да изложат по-убедително доводите си.

Карела се бореше за думите си, сякаш ги късаше от собствената си плът:

— Тези медальони не са у него. Спомни си, той пръв спомена за тях. При това видях не повече от шепа жени сред неговите прислужници и нито една от тях не приличаше на твоята танцьорка.

— Значи приказвахте с него за медальоните? — невярващо каза Хордо.

Конан дори не погледна към брадатия бандит, а възрази на Карела:

— И вярваш на този човек? На един магьосник? Той ни накара да мислим, че планините са пълни с племена на С'тара, че съществуват цели народи от тях, но раненият С'тара, който преследвахме, идваше тук. Магьосникът знае за медальоните, защото неговите подчинени са ги откраднали.

— Магьосник? — ахна Хордо. — Значи той е магьосник?

Зелените очи на Карела блеснаха към едноокия и пламъкът им бе толкова свиреп, че той отстъпи крачка назад.

— Покажи ми къде си направил лагер за моите хрътки — отсечено каза тя. — Ще прегледам дали имат добри постели за през нощта. — И тя се отдалечи, без да дочака отговора му.

Хордо примигна и погледна Конан.

— Най-добре ще е да тръгна след нея. Тя греши. Ще говорим по-късно. — И брадатият се спусна след червенокосата главатарка.

Конан се обърна и погледна към крепостта. Смътно различаваше зад прътите на подвижната решетка тялото на един С'тара, който го наблюдаваше. Макар че не можеше да види нищо повече, освен че влечугоподобното същество стои там, кимериецът знаеше, че това е Сита. Като се опитваше точно да си спомни разположението на стаите и коридорите в крепостта, за да го запамети, Конан се запъти да намери останалите разбойници.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Кръглата луна бавно пълзеше над доляната, в която бе разположена крепостта на Аманар. Виолетовият полумрак бе отстъпил мястото си на непрогледната тъмнина на истинската нощ. Тъмната наистина бе непроницаема, ако не се брояха огньовете, край които се гушеха разбойниците, понеже дори бледата лунна светлина, изглежда, не проникваше в зловещата долина.

— Никога не съм виждал нощ като тази — измърмори Хордо и надигна каменния съд с кил.

Конан бе клекнал от отсрещната страна на огъня и гледаше едноокия бандит. Той не би разпалил такива високи пламъци — истинска клада, ала Хордо, както и останалите, се опитваше да държи нощта на почетно разстояние.

— Мястото и магьосникът ни влияят по този начин — каза кимериецът. — Не нощта.

Очите му проследиха за миг как Карела се движи сред другите огньовете, как спира да размени с всеки по няколко думи, да поеме глътка кил. Дочуваше смях, който често звучеше принудено от страна на мъжете. Тя бе облякла най-хубавия си златен нагръдник, смарагдов колан, алена пелерина от коприна и бе обула ботушите, високи до бедрата ѝ. Конан се питаше дали е избрала тези одежди заради другите разбойници, или тя също като тях чувства бремето на мрака, който притискаше огньовете им.

Хордо изтри уста с opakото на ръката си и хвърли още една купчина тор върху огъня.

— Магьосник. Само като си помисля, че ще трябва да служим и на такъв. Да знаеш, тя няма да ми позволи да им кажа. Имам предвид това, че онзи Аманар е магьосник. — Той разбута огъня с една главня.

Конан се отдръпна от топлината.

— Рано или късно ще узнаят. — Той определи посоката, където щеше да се отдръпне луната, и тихо се засмя. Тази долина никога нямаше да се озари от лунна светлина, а и небето сигурно почти

винаги бе забулено от облаци. Е, това поне бе добре дошло за крадците.

— Още малко кил, кимериецо? Не щеш? Е, остава за мене тогава. — Едноокият надигна каменния съд и не го остави, докато не изпи всичко до капка.

— Бих пресушил цяла бъчва, за да успокоя костите си тази нощ. Магьосник! Абериус мята очи насам-натам като пор. Той ще изчезне при първия възможен случай, казвам ти. А Талбор заявява открито, че ще си тръгне веднага, щом успее да открадне отнякъде две медни петачета.

— Защо трябва да чака за медните петачета? — попита Конан. — На теб тази работа ти харесва не повече, отколкото на Абериус и Талбор. Защо не тръгнете сутринта? — В ума му се въртеше мисълта, че на разсъмване Аманар може да не е така приятелски настроен към разбойниците. — Ти си в състояние да я убедиш — ако въобще съществува човек на този свят, който може да я убеди в нещо, — а и освен това нощ като тази ще свърши наполовина работата по убеждаването.

— Не я познаваш — измърмори Хордо, избягвайки синия поглед на кимериеца. — След като нещо ѝ влезе в главата, тя го прави. За нея не съществува път за връщане назад. А пък каквото прави тя, правя го и аз. — Гласът му не прозвуча особено щастливо, докато произнасяше последните думи.

— Смятам да се поразходя — каза Конан и стана.

Единственото око на Хордо го зяпна недоверчиво.

— Да се поразходиш! Човече, та наоколо е тъмно като в сърцето на Ахриман.

— Но при тебе е горещо като пред портите на Гехана — засмя се Конан. — Ако още малко засилиш този огън, направо ще се стопиш. — И той потъна в нощта, преди едноокият да успее да каже още нещо.

Щом се отдалечи от светлината на огньовете — само на няколко крачки в тази странна, злокобна нощ, — той поспря, за да позволи на очите си да привикнат с мрака, доколкото това бе възможно. Младежът опипа карпашката кама върху лявата си ръка и праметна сабята зад гърба си. Нямаше нито въже, нито абордажна кука, ала не смяташе, че ще му потрябват.

След известно време почувства, че може да вижда, макар и недобре. Пълната луна, която излъчваше синьо-зелен блясък в небето, би трябвало хубаво да осветява околността. Тънката размита светлина, която обаче проникваше до него, неестествено потрепваше. Предметите можеха да бъдат открити единствено по разликите в наслагването на черния цвят, а в мрачно разпилялата се слаба светлина сякаш всичко трепереше още по-силно.

Кимериецът бързо се насочи към крепостта, като задържаеше със стиснати зъби ругатните, когато камъните се обръщаха под краката му и започваха да се търкалят по склона или когато на пътя му се изпречеха големи обли скали. Протегна ръце напред, за да не се блъска в тях. Скоро стигна стената на крепостта и му се стори, че непрогледният мрак на нощта се е сгъстил и е добил материална форма.

Грамадните камъни на стената на пръв поглед оформиха гладка отвесна плоскост, ала все пак можеха да се намерят опорни точки за пръстите на ръцете и краката, особено ако човек знаеше къде да ги търси. Конан се катереше по стръмната стена, без да мисли за безкрайната тъмнина под себе си, нито за скалите, върху които щеше да загуби по ужасен начин живота си, в случай че се подхлъзнеше или хватката му се охлабеше някъде.

Спря малко преди да стигне ръба на стената. Бе прилепнал към нея като насекомо, масивното му тяло бе плътно притиснато към камъка с цвят на абанос. Ботушите на някой часовой С'тара проскърцаха съвсем наблизко над него, после отминаха. За миг той се промъкна през амбразурата, прескочи парапета и се прехвърли през вътрешния ръб на стената. Спускането към двора на крепостта беше по-лесно, понеже тази страна на крепостната стена не бе правена така, че да възпира човека, пожелал да се покатери по нея.

Краката му докоснаха камъните на настилката и той клекна до стената, за да се ориентира. Разпръснати лампи с формата на змии от пиринч, с фитили, които горяха в отворените им усти, хвърляха тук-там оскъдна светлина. Тежките, обковани с желязо порти, които водеха към вътрешния двор, бяха отворени и очевидно оставени без пазач. Ала можеше да се окаже опасно, ако се довереше на това предположение. Той избра място, откъдето можеше да се покатери

върху вътрешния крепостен вал, когато погледът му бе привлечен от нечие движение.

От сянката вляво от него, долу край стената, изскочи мъж и затича през двора. Пресече слабата светлина на една пиринчена лампазмия и Конан го разпозна — беше Талбор. Значи бе решил да не чака и бе тръгнал да открадне своите две медни петачета. Кимериецът единствено се надяваше, че разбойникът няма да стане причина да бъде вдигната тревога, което щеше да направи неговата задача много по-трудна. Талбор затича направо към отворените порти, които водеха към вътрешния двор, и влезе вътре.

Конан си наложи да изчака. Ако хванеха Талбор, нямаше да му остане време да се покатери дори до половината на вътрешната стена. Тревога не бе вдигната. Той продължи да чака. Не се чуваше никакъв звук.

Конан се размърда, изправи се и тръгна през двора, като внимателно избягваше осветените от змиевидните лампи места. Ако някой го зърнеше, щеше да си помисли, че вижда просто още една от движещите се сенки. Нощем само светкавичните движения привличат погледа. Кимериецът съвсем бавно стигна до входа и внимателно го огледа. Кулата на стражите беше празна.

Мина през портата все така бавно и пресече, вътрешния двор. Зад стените чуваше шума от ботушите на часовете, които не бяха променили ритъма на равномерния си обход.

Доближи се до огромния куб на централния корпус в укреплението и избра мястото, откъдето щеше да проникне в него. Най-добре беше да влезе през единствената черна кула, която се издигаше на ъгъла — понеже тя беше най-високата част на крепостта, — ала на дневна светлина кимериецът бе забелязал, че зидарят, построил кулата, наистина е бил майстор. Не беше открил дори най-нищожна пукнатина между плътно прилепналите един до друг камъни. Постройката неприятно му напомняше за Кулата на Слоновете и за магьосника Яра, макар че едната искреше ослепително дори през нощта, докато кулата тук се сливаше с мрака.

Ала стените на централния корпус не представляваха подобна трудност и той бързо се провря, напрегнал всеки свой мускул, през един отвор, оставен за стрелба с арбалет. Щом стигна на най-високия

етаж, младежът бързо извади сабята си. Само една лампа върху стената беше запалена и той започна да изучава мястото, където бе попаднал.

Не можа да се досети какво е предназначението на тази стая. Единствените предмети в нея, с изключение на гоблените върху стените, изглежда, бяха един стол с висока облегалка от резбована слонова кост, поставен пред дъска, за някаква игра — сто квадратчета, оцветени в различни, редуващи се цветове, бяха подредени на пода. Различни фигурки с формата на странни животни, всяко от които бе високо до коляното му, лежаха разпилени върху дъската. Кимериецът вдигна една от фигурите и изсумтя от изненада. Той смяташе, че фигурката просто е позлатена, но ако се съдеше по теглото ѝ, тя бе цялата от злато. Ако можеше да се измъкне само с една от тях, нямаше да има нужда от медальоните. Дори една от фигурките щеше да му бъде достатъчна.

Изпълнен със съжаление, той отново остави фигурката върху дъската — озъбено, крилато, подобно на маймуна същество. Оставаше му да намери Велита, но да стори това, натоварен с такава тежест, би било равнозначно на лудост. Изострил до крайност вниманието си, младежът откряна вратата. Коридорът с мраморни стени бе ярко осветен от сребърни лампи. Беше съвсем празен. Конан тихичко се измъкна от стаята.

Претърси още два етажа и изобилието, което видя, засенчи блясъка на златните фигури, сякаш те бяха нещо съвсем незначително. Сребърна статуя на жена със сапфири вместо очи, рубини вместо зърна на гърдите и перли вместо нокти на ръцете. Маса, така пищно инкрустирана с диаманти и смарагди, че отразяваше светлината на сребърните лампи със стократно увеличение. Златен трон, върху който бе поставена цяла купчина черни опали.

След това надникна в стая, която в сравнение с другите изглеждаше бедна. Стените ѝ бяха облицовани с кехлибар и слонова кост. Изведнъж Конан зърна чифт закръглени женски бедра. Тяхната собственичка, коленичила с гръб към вратата, гола, притискаше лицето си към пода. Мускулестият младеж се усмихна при тази гледка, но строго си наложи да мисли върху задачата, заради която бе дошъл. Това беше първото живо същество, което виждаше тук, при това бе човек, а не С'тара.

Енергична стъпка го отведе до наведеното тяло на жената. Ръката му притисна устата ѝ, после той я вдигна от пода. И ето че младежът се намери лице в лице с Велита, взрян в големите ѝ чисти очи.

— Ей, момиче — каза той и охлаби хватката си. — Бях започнал да мисля, че никога няма да те намеря.

Тя обви ръце около него, притискайки меките си гърди към широкия му гръден кош.

— Конан! Ти наистина дойде. Не вярвах, че това ще стане, макар че се надявах и се молах. Но вече е прекалено късно. Трябва да си отидеш, преди да се върне Аманар. — Водопад от тръпки разтърси стройното ѝ тяло, когато произнесе името на магьосника.

— Нали се заклех, че ще те освободя? — рязко каза той. — Защо си коленичила така? Не видях никой друг наоколо, нито С'тара, нито човек.

— Не е разрешено С'тара да влизат в централната кула на крепостта, когато Аманар не е тук, а хората стоят заключени в стаите си, освен ако той не пожелае присъствието им. — Тя вдиша глава и гласът ѝ спадна до шепот: — Аз не те предадох, Конан. Дори когато Сита ме наби с камшик. За нищо на света не бих казала на Аманар кой си ти.

— Всичко свърши, Велита — каза кимериецът.

Тя, изглежда, не чу думите му. Сълзи потрепваха върху дългите ѝ мигли.

— Той се разяри. За да ме накаже, без никакво предварително предупреждение ми заповядва по няколко пъти на ден да идвам в тази стая и да стоя на колене, докато не ми нареди да си отида. Когато чуя стъпки, никога не зная дали е дошъл слуга, който ще ме изпрати обратно на моята рогозка, или е Аманар. Понякога просто стои и слуша как плача. Ненавиждам го, че ме принуждава толкова да се боя от него, ненавиждам себе си, че ридая, ала съм безсилна срещу това. Понякога ме бие, докато стоя коленичила, и ако помръдна, наказанието започва отново.

— Ще го убия — мрачно каза Конан. — Заклевам се в живота си. Ела, ще намерим медальоните и тази нощ ще те изведе оттук.

Гъвкавото голо момиче твърдо поклати малката си глава.

— Не мога да дойда, Конан. Аз се намирам в плен на магия.

— В плен на магия!

— Да. Веднъж опитах да избягам, ала краката ми сами ме заведоха до Аманар. Против волята си му разказах какво бях решила да направя. Друг път опитах да се самоубия, но когато върхът на камата докосна гърдите ми, ръцете ми натежаха като желязо. Не можех да ги движа, дори не успях да хвърля оръжието. Когато ме намериха, Аманар ме накара да прося милостта му, преди да ме освободи.

— Все пак трябва да има някакъв начин. Мога да те изнеса оттук.

Ала младежът видя, че отново не бе намерил верния начин, защото тя тъжно се засмя.

— Нима ще остана прикована тук до края на дните си от страх да не ме върнат в стаята му? Вече не зная защо опитах да сложа край на живота си. — Тя тежко въздъхна. — Сигурна съм, Аманар скоро ще ме убие. Останахме само аз и Суза. Другите изчезнаха.

Кимериецът кимна.

— Трудно е да убиеш магьосник — това зная със сигурност, — но след като магьосникът умре, неговите магии умират с него. Смъртта на Аманар ще те освободи!

— Най-добре е да вземеш медальоните и да си отидеш. Аз ще ти кажа къде са. Четирите са в ковчежето със скъпоценни камъни, а петият, този, който носех аз, е в стаята, където той прави своите магии. — Момичето се намръщи и поклати глава. — Аманар захвърли другите четири, сякаш бяха смет. А медальона, който носех аз, зави в коприна и го постави в кристално ковчеже.

Споменът за камъка се върна в съзнанието на Конан. Черен овал, с дължината на неговия показалец до последната става. И червени точици, които танцуваха вътре в камъка. Кимериецът изведнъж сграбчи ръцете на Велита така силно, че тя извика.

— Очите му — каза настойчиво той. — Този камък е като неговите очи и е свързан по някакъв начин с него. Аманар ще се съгласи да те освободи, ако иска да запази този камък. Ще слезем долу в стаите, където той прави магиите си, и...

— Долу? Неговата стая е на самия връх на кулата. Над нас. Моля те, пусни ме, Конан. Боли ме.

Младежът бързо охлаби хватката си.

— Тогава какво има в края на онзи проход, който, изглежда, води към планината?

— Не зная нищо друго — отвърна тя, — освен че на всички е забранено да влизат там. Стаята му е където вече ти казах. Водили са ме там при него. По-добре боговете и него да бяха направили като Тиридатес — добави с горчивина тя, — любител на момчета.

— Тогава ще отидем горе в стаята му — каза Конан. Момичето още веднъж поклати глава. — Какво има сега? — попита той.

— Направил е магия върху стълбището на укреплението. Тя започва да действа, когато магьосникът се намира извън централната кула. Този човек наистина не се доверява на никого, Конан. Един от слугите човеци се изкачи по стълбището, докато Аманар излезе да ви посрещне... — Велита се разтрепери и зарови лице в гърдите на младежа. — Оттогава не е спирал да пици и никой не може да го доближи, за да сложи край на страданията му.

Конан непохватно помилва косите ѝ с голямата си ръка.

— Значи трябва да вляза в голямата кула, когато той е тука. Но сега Аманар го няма. Къде е той, Велита?

— Във вашия лагер. При бандитите. Чух го да казва, че нощта можела да ги изплаши, затова им занесе редки вина и скъпи меса. Да направят пир.

Конан безпомощно вдигна ръка. Изглежда, че боговете се бяха наговорили да бъдат против него във всичко.

— Велита, трябва да се върна обратно в лагера. Ако заподозре, че съм тук...

— Зная — тихо каза тя. — От самото начало знаех, че не можеш да ме вземеш със себе си.

— Аз стоя тук, при теб. Нима това не доказва, че клетвата ми е истинска? Ще убия Аманар и ще те освободя.

— Не! — изплака момичето. — Аманар е прекалено могъщ. Само ще загубиш живота си. Ще го хвърлиш на вятъра. Освобождавам те от клетвата ти, Конан. Напусни тези планини и забравй, че съществувам.

— Не можеш да ме освободиш от клетва, дадена пред богове — каза спокойно младежът. — Аз пък няма да освободя себе си от обет, който съм дал по собствено желание.

— Тогава ще умреш. И все пак аз горещо се моля да откриеш някакъв начин. Моля те, върви си сега, Конан. Аз трябва да чакам

завръщането на Аманар и не искам да ме види... — Главата на
стройното момиче клюмна, раменете му се разтърсиха от ридания.

— Кълна се! — сурово изрече Конан.

Изгарян от желание едва ли не в същия миг да се изправи лице
срещу лице с магьосника, кимериецът излезе от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Конан се приближи до бандитския лагер, до ушите му долетяха прегракнали смехове и звуци от пианско, фалшиво пеене. Щом излезе на светло, той спря и се облещи от удивление. Бандитите наистина пируваха. Реза с гърбавия нос беше клекнал с огромен къс печено месо и го ръфаше със зъби. Абериус премина край кимериеца, олюлявайки се, с отметната назад глава и надигната бутилка. Половината от виното се бе изляло върху гърдите му, но мъжът с лице на невестулка се разсмя и захвърли скъпия съд, който се разби на парчета върху каменистата почва. Хордо размахваше извития си меч в една ръка в другата стискаше чаша и виеше някаква неприлична песен срещу луната. Всички пееха и се смееха, ядяха и пиеха — кой, както и каквото иска. Всички се оригнаха и бършеха мазни пръсти в дрехите си, наливаха се със скъпи вина от Аквилония, сякаш те бяха евтина кръчмарска помия.

Карела и Аманар се приближиха към Конан. Тя държеше в ръка кристална чаша и се правеше на благородна дама, ала в походката ѝ се бе промъкнало пианско клатушкане. Магьосникът бе поставил дългата си ръка върху красивото ѝ рамо и бе отметнал алената ѝ пелерина, така че удължените му пръсти милваха нейната копринена плът, сякаш тя му принадлежеше. Припомняйки си Велита, Конан почувства едновременно обида и отвращение, ала знаеше, че трябва да контролира гнева си, докато се добере до медальона.

— Чудехме се къде си — каза червенокосата. — Погледни този прекрасен пир, който Аманар направи за нас. Това излекува цупенето и недоволството на хрътките ми и им оправи настроението.

Тъмните очи на Аманар бяха неразгадаеми.

— Малко неща могат да се видят тук дори и на дневна светлина, Конан от Кимерия. Малцина мъже ще тръгнат да се разхождат в тази местност през нощта. Какво интересно намери в тъмнината?

— Тук разпалват огньовете прекалено силно за моята северна кръв — отвърна Конан. Наблюдаваше как дългите пръсти мачкат

рамото на Карела. — Това е рамо, магьоснико — каза младежът поразгорещено, отколкото му се искаше. — Рамо, а не тесто за хляб.

Карела, изглежда, се сепна, а Аманар се разсмя.

— Горещата кръв на младостта. На колко години си, кимериецо? — Но не свали ръката си от рамото на червенокосата.

— Още не съм навършил деветнадесет — гордо каза Конан, ала изведнъж почувства тъга, защото видя промяната в очите на Карела. Бе виждал същото в очите на други жени, които смятаха, че на човек са му необходими определен брой години, преди да стане мъж.

— Още ненавършил деветнадесет! — Аманар се задушаваше в собствения си смях. — Всичко на всичко голобрад юноша, макар че е натрупал толкова мускули. Червената каня, великата главатарка, която напада кервани, е прибирала момченце от бебешка люлка.

С рязко движение на раменете червенокосата отблъсна магьосника и полегатите ѝ зелени очи опасно заблестяха.

— Момче от варварските племена — измърмори тя. След това добави с по-висок глас: — Обмислих предложението ти, Аманар. Приемам.

— Отлично — каза магьосникът с доволна усмивка, потри бузата си със златния жезъл и погледна Конан. — Ами ти, млади кимериецо, който обича да се скита в мрака? Въпреки младостта ти моето предложение все още е в сила, защото си мисля, че в тези масивни рамене са скрити множество умения.

Конан си наложи да се усмихне.

— Трябва ми още малко време да помисля. Още ден-два, до вдругиден, както каза ти. След това ще ти дам своя отговор.

Аманар кимна.

— Много добре, кимериецо. След ден-два ние двамата ще видим какво ще бъде твоето бъдеще. — Очите му, в които плуваха червени точки, се обърнаха към Карела с милващ поглед, който накара Конан да почувства тръпки на гняв и отвращение. — Ти, моя скъпа Карела, утре трябва да дойдеш в крепостта. Разбира се, без младия кимериец, който все още не е взел решение. Имаме много да си говорим, ще обсъдим и какви планове имам за теб...

Конан изпита непреодолимо желание да смачка мургавото лице на магьосника с юмрук, ала се овладя и каза:

— Може би ще споделиш тези планове с всички нас. Като знаем за какво се отнасят, аз, пък и някои от останалите мъже, по-лесно ще решим какво да правим.

Карела въртеше глава между двамата мъже с поглед, който правеше сравнение между тях, ала при тези думи на Конан подскочи като ужилена.

— Моите хрътки вървят, където аз им заповядам, кимериецо.

Внезапно над лагера се спусна мъртва тишина, смехът и песните секнаха. Конан се огледа, за да разбере каква е причината за това, и зърна Сита, който стоеше в края на осветеното пространство, притиснал двуостра бойна брадва към широките си гърди. Червените му очи слабо проблясваха, докато оглеждаше мъжете около огньовете. Те се раздвижиха тревожно, някои разхлабиха оръжието в ножниците си. Лишената от устни уста на С'тара зейна и оголи кривите му зъби в изражение, което би трябвало да означава усмивка. Или подигравка.

— Сита! — остро извика Аманар.

Без да поглежда нито надясно, нито наляво, съществото С'тара закричи през лагера и падна в краката на Аманар. След като господарят му направи нетърпелив жест, Сита стана, наведе се към магьосника и прошепна нещо на ухото му.

Конан не можа да долови нито звук от неговите думи, нито успя да разгадае нещо по мрачното лице на Аманар, но забеляза, че кокалчетата на магьосника побеляха върху златния жезъл, което означаваше, че новината е неприятна. „Талбор“ — помисли си Конан. Аманар направи знак на своя подчинен да замълчи.

— Трябва да ви напусна — каза магьосникът на Карела. — Случило се е нещо, което изисква моето присъствие.

— Надявам се, че не е някаква неприятност — каза тя.

— О, нещо съвсем дребно — отвърна Аманар, ала устните му под късо подстриганата брада се свиха. — Ще те видя утре. Лека нощ. — Той се обърна към Конан. — Добре обмисли решението си, кимериецо. Убеден съм, че си чувал много по-лоши предложения от моето. Хайде, Сита. — Магьосникът излезе от лагера, следван по петите от слугата С'тара.

Щом Аманар и люспестото създание се отдалечиха, шумът в лагера се възобнови. Хордо със залитане се приближи до Конан и Карела.

— Не ми харесват тези неща — несигурно каза едноокият бандит. Все още стискаше голия си меч и вече празната златна чаша и се клатушкаше. — Кога ще напуснем тази проклета долина и ще се заловим с неща, които познаваме? Кога ще тръгнем към пътищата на керваните?

— Пиян си, моя стара хрътко — нежно каза Карела. — Намерй си местенце, наспи се хубаво и ще приказваме на сутринта.

— Тази вечер влязох в крепостта — тихо каза Конан.

Зелените очи на Карела потънаха в неговия сапфирен поглед.

— Глупако! — просъска тя. Хордо се облеци срещу тях с отворена уста.

— Медальоните са у него — продължи кимериецът. — Жените също са там. Той държи в плен две от тях. Другите три са изчезнали. Смятам, че ги е убил.

— Да убие робините? — каза възмутено Хордо. — Какъв човек би направил такова нещо? Даже и магьосник...

— Говорй по-тихо — сряза го Карела. — Казах ти да не подмяташ тази дума, докато не ти дам разрешение. Ами ти, Конан! Що за глупости дрънкаш? Щом жените ги няма, той сигурно ги е продал. Или може би твоята скъпоценна Велита е една от изчезналите?

— Не е — изръмжа Конан в отговор. — Защо тя още те кара да настръхваш? Много добре знаеш, че между нас няма нищо, макар че за теб и Аманар не може да се каже същото, ако се съди по това, как те галеше.

— Не! — възрази Хордо и сложи ръка върху рамото й. — Не и Аманар. Не с Червената каня. Признавам, промених своето мнение за тебе, когато заведе Конан в леглото си, но...

Лицето на Карела пламна и тя остро го прекъсна:

— Млъквай, стари глупако! Какво правя аз и с кого го правя, е само моя работа!

Очите й сякаш хвърляха зелени камъи срещу Конан, така свирепо го изгледа тя. После главатарката се отдалечи, като сграбчи бутилката от ръцете на Абериус, когато мина край него.

Хордо поклати едрата си глава.

— Защо не каза нещо, Конан? Защо не я спря?

— Тя е свободна жена — студено отвърна Конан. Гордостта му все още бе накърнена от начина, по който бе допуснала ръката на

Аманар върху рамото си. — Нямам никакви права над нея. Ти защо не я спря?

— Прекалено съм стар и не ща да гледам как нарязва черния ми дроб на парчета — изсумтя Хордо. — Значи твоята Велита наистина е била в крепостта? Чудя се защо не си я изнесъл. Защо не измъкна и медальоните и не изчезна оттук?

— Тя е омагьосана — въздъхна Конан и разказа как бе намерил Велита и онова, което му беше разправила тя.

— Значи онзи ни е излъгал — каза брадатият, когато Конан свърши разказа си. — Щом не е казал истината за медальоните и жените, за какво ли още лъже?

— За всичко. Мислех да ѝ разкажа какво е сторил с Велита, за да разбере какъв човек е този магьосник, но сега тя ще реши, че съм измислил всичко.

— И е много вероятно да каже на Аманар за това, за да го забавлява с твоята ревност. Или онова, което тя е сметнала за ревност — побърза да добави той, когато кимериецът му хвърли свиреп поглед. — Ами какво да правя аз, Конан? Дори и сега не мога да я напусна.

Конан измъкна широката си сабя няколко пръста от ножницата и после с трясък я прибра обратно.

— Дръж меча си остър и очите — отворени на четири. — Стоманеният му поглед обходи пъстрата сбирщина бандити, проснати в пиян унес около огньовете. — Поддържай в непрекъсната бойна готовност тези нейни хрътки. Всеки миг трябва да бъдат в състояние да се изтеглят оттук. И, разбира се, не позволявай нито на Аманар, нито на нея да открият какво правиш.

— Ти самият не задаваш много въпроси, нали, кимериецо? Какво смяташ да правиш?

Конан се взря в мрака към крепостта, преди да отговори. В непрогледната тъмнина масивните стени изглеждаха още по-черни.

— Ще убия Аманар, ще освободя Велита, ще открадна медальоните и, разбира се, ще се върна в Шадизар. Дреболии.

— О, дреболии! — изстена Хордо. — Имам нужда от още малко вино.

— И аз — каза тихо Конан.

Нощта тежко притисна широките му рамене. Ужасно беше човек да умре в такава отвратителна долина.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Странната тъмнина не напускаше долината, бореше се с настъпващата утрин и мракът се превърна в сива зора едва когато кървавочервеното слънце се издигна високо над планинските върхове. Денят вече преваляше наполовина, когато настъпи истинската дневна светлина, ала в бандитския лагер това забеляза само Конан, тъй като останалите лежах, потънали в пиянски унес. Слънчевите лъчи най-сетне успяха да всмучат последните сиви валма от въздуха на долината и кимериецът се отпрати към извора, който бълбукаше сред една пукнатина в почвата край лагера.

Гребна шепа вода, отпи и изсумтя с отвращение. Макар и студена, водата беше блудкава и безвкусна като всичко останало в тази неплодна и навяваща лоши предчувствия низина, хлътнала в земната повърхност. Младежът само написка лицето си и се зае да наблюдава долината.

Върху назъбените стени на крепостта се движеха войници С'тара, ала нищо друго не трепваше, с изключение на лешоядите, които бавно кръжаха по небето. Конан мрачно се запита какво бе станало с Велика след завръщането на Аманар. Изглежда, магьосникът не бе узнал докъде бе стигнал кимериецът в нощното си странстване — поне нямаше никаква следа от тревога, никакви отряди С'тара не бяха изпратени по следите му, — ала всичко това не му помагаше да разбере какво е положението на девойката.

— Довечера — закле се мускулестият младеж.

Абериус, който дотича и падна на колене край извора, невярващо се вгледа в кимериеца. Обичайната враждебност на бандита за миг се бе стопила сред изпаренията на виното. Мъжът с лице на невестулка исипа няколко шепи вода върху главата си и се отдръпна, за да направи място на Хордо, който направо се хвърли в цял ръст на земята край извора и потопа глава във водата.

Тъкмо когато Конан вече бе решил да го измъкне, едноокият повдигна глава и погледна кимериеца през мокрите си коси и брада, от

които се оцеждаха водни капчици.

— Тази вода няма никакъв вкус — измърмори той. — Или просто езикът ми нощес е умрял.

— И двете неща са верни — подсмихна се Конан. Хордо изстена и отново се наведе към водата, ала този път само пи. — Виждаш ли си Талбор тази сутрин, Хордо?

— Тази сутрин не съм виждал нищо друго, освен вътрешната страна на клепачите си. Остави ме да реша на спокойствие дали ми се живее, или не.

— Талбор снощи беше в крепостта. Видях го.

Хордо се повдигнала лакти и отри водата от лицето си с големите си квадратни пръсти.

— И казваш такова нещо на човек с подута глава като мен! Мислиш ли, че затова повикаха снощи Аманар?

Конан кимна.

— Талбор не е в лагера. Проверих още щом се зазори.

— Може да е откраднал онова, което е искал, да е намерил и кон и досега да се е измъкнал от Кезанкианските планини — възрази едноокият. — Той не е толкова придиричлив като тебе. Не настоява да прибере играчките на Тиридатес и една танцьорка като капак на всичко останало.

— Може би си прав — каза Конан.

— Знаех си — въздъхна Хордо. — И аз не вярвам на това. Значи или е мъртъв, или са го натикали в тъмницата на магьосника. И сега какво ще ѝ кажем?

— Ще изчакаме да видим какво ще ѝ каже Аманар. Неговите С'тара са двадесет пъти повече от нас, а при такова съотношение на силите аз не бих заложил дори и дребни монети в наша полза.

Конан се изправи и видя, че Сита излиза изпод подвижната решетка на крепостната порта и се спуска по стръмния път от черен гранит. Не забеляза нито меч, нито брадва в ръцете на високия С'тара. Влечугоподобното същество слезе по наклона и с бърза крачка се отправи през сивата, осеяна с огромни обли камъни долина към лагера на бандитите. Конан се спусна по скалистия склон да го настигне, Хордо също чевръсто скочи на крака и тръгна след кимериеца.

Когато Конан влезе в лагера, разбойниците вече бяха заобиколили люспестата твар. Младежът с облекчение видя, че никой

не държи оръжие в ръка, ала очите на мъжете сезираха в С'тара доста недружелюбно. Кой ли би могъл да каже какво изразяваха очите на Сита?

Хордо мина край Конан и се изправи лице в лице със съществото С'тара.

— Защо си тук? Нима твоят господар е изпратил някакво съобщение за нас?

— Дойдох сам — изсъска Сита. Беше половин глава по-висок от плещестия едноок бандит, по-висок дори от Конан, и макар че в кървавочервените му очи не се четеше никакъв израз, в съскащия му глас със сигурност се долавяше презрение. Подплатена кожена туника и ризница от металически брънки го покриваше до колената, ала влечугоподобната твар не носеше шлем. — Аз съм Сита, пазач от расата С'тара, и дойдох да премеря силите си с вас.

Зад гърба на Конан Абериус неспокойно се засмя.

— Без да носиш дори и кама?

Сита оголи кривите си зъби.

— Моят господар няма да е доволен, ако ви убия. Ще премерим силите си с камъни.

— С камъни? — каза Хордо. — С какви камъни?

С'тара се завъртя кръгом и им направи знак да го последват. Разбойниците се проточиха в мърмореща редица след него. Навлязоха дълбоко в долината, далеч от крепостта, и стигнаха до място, където големите обли скали бяха наредени в недобре очертан, неравен кръг с диаметър от петдесет стъпки. Земята в кръга бе изравнена и огладена, а в центъра лежах две грубо одялани кълба от тъмен гранит. Конан прецени, че малкото кълбо надвишава два пъти теглото на мъж, а голямото изглеждаше наполовина по-тежко от първото.

— Повдигнете един от тези камъни — каза Сита. — Който и да е от вас. — Кривите му зъби отново блеснаха за миг. — Двама от вашите хора, които си изберете.

— Хордо! — извика някой. — Хордо е най-силният.

Абериус измери с поглед камъните, след това едноокия лейтенант на Карела.

— Ще се обзаложи ли някой? — изкрещя той и тясното му лице пламна в злобна усмивка. — Кой мисли, че старият Хордо може да вдигне малкия камък?

— Значи Хордо е стар, така ли? — Едноокият плю.

Хордо се наведе към по-малкото каменно кълбо, а около Абериус се струпва бърбреща тълпа разбойници и той започна да записва залозите им. Плещестият мъж обхвана камъка с ръце, внимателно пъхна длани под него и се напъна. Белегът, който се плъзгаше изпод превръзката му, побеля от напрежение, единственото му око се изцъкли. Облият камък се размърда. Изведнъж ръцете на Хордо се отпуснаха, той се олюля назад и изруга.

— Митра! — задъхано изфъфли едноокият разбойник. — Никъде не може да уловиш това проклето нещо.

Абериус се изкикоти и заприбира печалбата си.

— Вашият най-силен човек не можа да го вдигне — изсъска Сита. — Двама дали ще могат? Нека опитат двама. Пърлещият му поглед спря върху Конан, ала кимериецът не каза нищо.

Реза и още един иранистанец с гърбав нос — казваше се Банидър, пристъпиха напред. Абериус отново започна да подстрекава бандитите да се обзалагат. Онези, които бяха загубили първия път, най-настойтелно протягаха монетите си.

Реза и Банидър за миг размениха няколко думи, доближили тъмните си глави една до друга, после клекнаха от двете страни на камъка и притиснаха мишци към извивката на каменното кълбо, всеки стиснал под рамото ръката на другия. Бяха много близо до камъка и затова заеха стойка с разкрасени крака. За момент се люшнаха напред-назад, като брояха в един глас и опитаха изведнъж да се изправят. Вените на челата им се издуха. Камъкът се повдигна. Разстоянието от него до земята бе един пръст. Половин педя. Банидър изкрещя и само след миг камъкът раздели ръцете им, разкъса хватката им и с глух звук тупна на земята. Банидър падна назад, после се преви одве. Избухнаха спорове дали двамата са повдигнали достатъчно камъка, или не.

— Вижте! — Викът на Сита прикова бандитите по местата им и споровете им секнаха. — Ето така разбирам аз да вдигнеш камъка!

С'тара се наведе над огромната гранитна топка, обви ръце около нея и се изправи с такава лекота, сякаш тя бе речно камъче. Охкания се разнесоха сред бандитите, когато люспестата твар с кълбото в ръце тръгна към тях. Те се разделиха да му сторят път. Пет стъпки. Десет. Сита пусна камъка, който с шумен трясък се удари в земята, и се обърна към онемелите от изумление мъже.

— Това разбирам аз под вдигане! — Гръмогласен съскащ смях заклокочи зад кривите му зъби.

— Аз ще опитам — каза Конан.

Смехът на С'тара затихна и след миг спря. Червените очи загледаха Конан с открито презрение.

— Ти ли? Ти ли, човеко? Значи ще опиташ да занесеш камъка обратно на мястото му? Така ли?

— Не — каза младият кимериец и се наведе над по-големия камък.

— Две към едно, че няма да успее — изкрещя Абериус. — Три към едно.

Мъжете мереха с поглед огромния гръден кош на Конан, раменете му, преценяваха какви са шансовете за печалба и се стълпиха около Абериус.

Конан приклепна и почти прегърна големия камък. Докато пръстите му опипваха грубата повърхност на кълбото, за да намерят опорна точка, младежът усети навъсения поглед на Сита върху себе си.

Кимериецът се надигна с внезапен рев. Могъщите му мишци се изопнаха, ставите му запукаха от невероятното напрежение. Мускулите на широкия му гръб изпъкнаха в твърд, неподвижен релеф, масивните му ръце стискаха камъка здраво — непоколебими, оплетени в мрежа от мускулести възли. Той бавно започна да се изправя. Цялото му тяло трепереше. Успя! Очите му срещнаха очите на Сита. Съществува С'тара глухо изръмжа и отстъпи крачка встрани. С огромно усилие Конан пристъпи напред, с извит под товара гръб. След това направи още една крачка.

— Конан — тихо каза някой. После още един глас повтори по-високо: — Конан!

С оголени от напрежението зъби Конан продължи напред. Очите му бяха приковани към камъка, който бе пренесъл Сита.

Още два гласа подеха вика.

— Конан!

Още пет.

— Конан!

Десет.

— Конан!

Викове се сблъскаха със склоновете на планината, отразеният ек загърмя — двадесет гърла възторжено крещяха при всяка нова стъпка на кимериеца.

— Конан! Конан! Конан!

Той се изравни с другия камък, направи още една крачка напред, после пусна огромното каменно кълбо. То падна с гръмотевичен трясък и всички почувстваха глухия тътен на земята. Раменните стави на Конан изпукаха, когато той се изправи и впи очи в Сита.

— Ще опиташ ли да занесеш моя камък обратно?

Някои от бандитите с възторжени викове се спуснаха към навъсения Аберийус, който бе загубил повече, отколкото бе спечелил по-рано, други изтичаха при Конан — едни стискаха ръката му, други се задоволяваха просто да го докоснат. Пръстите на Сита се свиха на гърдите, посегнали към мястото, където обикновено се намираще дебелият дръжка на бойната брадва.

Изведнъж откъм крепостта се разнесоха звуците на огромен бронзов гонг и отекнаха из цялата долина. Още при първия удар Сита се завъртя като вихър и побягна към черните кули. Гонгът продължаваше да гърми — отново и отново; страшният му гръмотевичен ек се затъркаля към планината. Съществуващото С'тара тичаше като лудо към черните крепостни валове.

— Да не са ги нападнали? — каза удивено Хордо. Бандитите се скупчиха зад едноокия, повишеното им настроение само отпреди минути се бе изпарило. Някои бяха извадили оръжията си.

Конан поклати глава.

— Решетката е вдигната. Не виждам никого около балистите и катапултите. Каквото и да става обаче... — Той не завърши, защото Карела препускаше към тях в галоп, опряла юмрук върху дългия до бедрото й ален ботуш.

— Вие ли сте виновни за всичко това? — викна тя. — Чух ви да ревете като волове в тресавище, после зазвуча този адски гонг... — Докато главатарката приказваше, ударите престанаха, макар на всички да им се струваше, че все още отекват в скалите.

— Не знаем нищо повече от теб — отвърна Хордо.

— Тогава аз ще разбера какво става — каза тя.

— Карела — рече Конан, — не мислиш ли, че е по-добре да изчакаме?

Зелените ѝ очи презрително го измериха и без да каже дума, тя обърна коня си и се спусна в галоп към крепостта. Копитата на черния жребец зачаткаха върху черния гранит на стръмния път и след кратко забавяне червенокосата бе допусната вътре.

Само след няколко минути подвижната решетка се вдигна още веднъж. Сита, който сега бе сложил шлем и стискаше огромна бойна брадва, изхвърча през портата, последван от две колони ездачи. Конан започна да брой копията, докато С'тара се спускаха по стръмнината, и после, когато копитата на конете им задумкаха по долината към тясната клисура, което водеше на север.

— Триста — каза кимериецът, след като и последният С'тара изчезна от погледа му. — Мислиш ли, че наоколо са се появили още пътници?

— Добре че ние не сме на тяхно място — отвърна Хордо.

Бандитите бавно се върнаха към изстиналата пепел на лагерните огньовете. Разделиха се на групички по двама-трима и започнаха да играят на зарове. Абериус започна да ги примамва с три глинени чаши и едно плоско камъче — опитваше се да си възвърне част от сребърните монети, които бе загубил. Конан опря гръб върху един полегат, заострен като игла камък, откъдето можеше да наблюдава и крепостта, и клисурата, където Сита бе отвел войниците С'тара. Денят се проточи — дълъг, безинтересен, и чак когато Хордо донесе месо, сирене и кожен мях с разрежено вино, Конан си позволи да промени положението на тялото си.

Когато кървавочервеното слънце потъна зад върховете на планината, войниците С'тара се върнаха — заизскачаха в галоп от клисурата, сякаш изсечена с нож в края на долината, в което се бяха скрили сутринта.

— Няма жертви — каза Хордо. Беше се приближил до Конан, когато С'тара започнаха да се появяват пред очите им.

След като преброи още веднъж копията, Конан кимна.

— Но са пленили... нещо.

Двадесет коне без ездачи, вързани с въжета, препускаха в центъра на колоната. Върху гърба на всеки кон бе проснат някакъв вързоп.

Проблясък от светлина на изток привлече погледа на кимериеца — моментно блещукане, което пламна сред сенките на планините,

потънали вече в полумрак — и веднага угасна. После проблесна отново. Той се намръщи и се зае да изучава склоновете около долината. Високо над тях, на север, заблестя друга искра и изчезна.

— Дали Аманар знае, че някой наблюдава долината? — попита Хордо.

— Добре използваш единственото си око — каза одобрително Конан. Войниците С'тара започнаха да се изкачват по дългия стръмен път към крепостта, подвижната решетка се вдигна със скърцане и ги пропусна без никакво забавяне. — Как мислиш, кой наблюдава долината?

Едноокият бандит свирна през зъби.

— Доста интересен въпрос ми задаваш.

Конан беше наясно кои неприятели може да очаква — планинците, редовна войска — или от Замора, или от Туран — или Имхеп-Атон. Ала не беше сигурен кой от всичките би бил най-лошият противник за него и за бандитите. Не знаеше дори дали неговите интереси съвпадат с тези на Хордовите другари. От друга страна, нямаше никакво време.

— Решил съм да изведа Велита от крепостта тази вечер, Хордо. Това сигурно ще означава доста неприятности за вас, но просто трябва да го направя.

— Май си спомням, че каза нещо подобно снощи — каза замислено Хордо и погледна към Карела, която яздеше бавно надолу по стръмния път, който извеждаше от крепостта. — Вече почти ми се иска да сториш каквото си намислил, кимериецо. Това ще я принуди да се махне от това място, далеч от магьосника.

Карела стигна края на наклона и насочи големия си черен жребец към лагера. Яздеше, поставила юмрук върху бедрото си, изкусителното ѝ тяло се поклащаше в такт с движението на коня. Кървавото слънце вече бе наполовина скрито зад планинските върхове, ала все пак бяха останали достатъчно лъчи, за да окъпят лицето ѝ в златно сияние.

— Ако тя не си тръгне отук — каза Конан, — ти ще я следваш навсякъде, дори ако те заведе до огъня за мъчения на планинците или дяволското робство на Аманар.

— Така е — тъжно отвърна Хордо. — Моят последен дълг към Червената каня — сигурен съм, че ще е така — е да я вържа върху седлото на коня и да я отведа на сигурно място. — Гласът му внезапно

стана твърд. — Но това ще сторя аз, Конан. Никой друг няма да вдигне ръка срещу нея, докато е жив Хордо. Дори и ти.

Конан спокойно срещна дивия поглед в единственото око на разбойника. От една страна, беше се закълел никога повече да не спасява живота ѝ. От друга — би ли могъл да стои и да гледа как тя умира? Бе изправен пред неразрешима задача.

Карела опъна юздите, спря коня пред двамата мъже и вдигна ръка да заслони очите си от наполовина скритото зад планините слънце.

— Не усетих, че толкова дълго съм се бавила при Аманар — измърмори тя и ги погледна със зелените си очи. — Защо се гледате така кръвнишки? Мислех си, че сте станали почти като братя, такова приятелство цъфна между вас.

— Ние се разбираме и живеем в мир, Хордо и аз — каза Конан и протегна ръка. Едноокият я хвана и дръпна младежа да стане.

— Ще им дадем да се разберат, а, кимериецо? — каза Хордо. — Преди да ни погребат.

— Ъй ще прием от златни чаши в Аграпур — каза Конан.

— Какви ги плещите вие двамата? — попита Карела. — Събери хрътките ми, Хордо. Искам да им кажа няколко думи, преди да ни налегне тази проклета тъмнина.

Хордо бързо кимна и се спусна да събере бандитите. Карела погледна към Конан, като че искаше да му каже нещо, ала моментът за това, изглежда, бе отминал безвъзвратно. Имаха да говорят за много неща, ала кимериецът не желаше да започне разговора пръв. Той тръгна след Хордо и миг по-късно чу как конят, ѝ бавно потегля след него. Червенокосата не положи никакво усилие да го догони.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Искате ли злато? — изкрещя Карела. — Е, искате, или не?

Бе застанала върху голям объл камък, висок до раменете на едър мъж. Краката й, обути в алените, дълги до бедрата ботуши, бяха широко разкрасени, юмруците бяха на кръста й, косата й приличаше на кестенявочервена грива. „Тя е великолепа“ — помисли си Конан, вперил очи в нея от своето място зад разбойниците, които я слушаха. Само това, че я гледа, караше устата му да пресъхва.

— Искате злато — измърмори Реза. Неколцина повториха думите му. Другите мълчаливо наблюдаваха. Погледът в мънистените очи на Аберииус беше замислен, което му придаваше дори по-лукав и злобен вид, отколкото бе обичайно за него. Хордо стоеше край големия объл камък и тревожно следеше реакцията и на разбойниците и на Карела. Огньовете на лагера горяха и светлината отблъскваше полумрака.

— Искате ли войската да ви преследва, докато ви навре в миша дупка? — извика тя.

— Не! — изръмжаха половин дузина гласове.

— Искате ли половин година да живуркате с надници на пазачи от някой керван?

— Не! — изкрещяха дузина гласове.

— Е, знаете ли, че маршрутът на керваните минава на по-малко от половин ден път на юг оттук? Знаете ли, че по пътя е тръгнал керван за Султанапур? Знаете ли, че след три дни ние ще пленим този керван?

Рев на одобрение се откъсна от всички гърла. Единствено Аберииус мълчеше. Конан забеляза това. Докато другите размахваха юмруци във въздуха, крещяха и се удряха по раменете, погледът на Аберииус ставаше все по-замислен и по-потаен.

— И войската няма повече да ни преследва — продължи високо тя. — Защото ние ще се връщаме тук, докато те се откажат от гонитбата. В заморанската войска няма достатъчно храбри мъже, които да дръзнат да ни следват дотук.

Възторжените възгласи продължаваха. Вниманието на бандитите бе отклонено в сладкото занимание да си представят колко по-малко храбри от тях са войниците от заморанската армия. И никой не си задаваше въпроса колко храбри всъщност са самите те. Карела вдигна ръце над главата си — лицето ѝ ликуваше, окъпано в техния възторг.

Хордо напусна мястото си край голямата скала и се приближи до Конан.

— Виждаш ли я, кимериецо? Пак е начело, както винаги, и...

Конан сви рамене. Едноокият поклати глада.

— Правя каквото знаеш — каза младежът. Хордо все още изглеждаше несигурен. Конан въздъхна. Не искаше плещестият бандит да умре. Лилавият полумрак вече се оттегляше пред настъпващата нощ и мастиленият въздух сякаш се превръщаше в черно желе. Бандитите около Карела продължаваха да викат възторжено. — Ще тръгна сега — продължи кимериецът, — преди да са забелязали, че изчезвам.

— Сбогом — тихо каза Хордо.

Конан потъна в непрогледната нощ. Леки облаци пробягваха над светлата луна, докато той бързаше по каменистия склон. Кимериецът искаше да бъде колкото е възможно по-близо до стените на крепостта преди нощта изцяло да спусне плътната си мантия над тази мрачна долина.

Той рязко спря, здраво стиснал широката си сабя. Никакъв звук не бе достигнал до слуха му, очите му не бяха доловили дори нищожен признак на движение, ала сетива, които той не можеше да опише, му казваха, че пред него има опасност.

Тъмнината сякаш се разцепи, после се огъна, стъсти се и пред него изневиделица се появи издължено тяло — на мястото, което само допреди миг бе съвсем пусто.

— Как разбра? — разнесе се тихият глас на Имхеп-Атон. — Няма значение. Сега вече наистина нямам никаква полза от тебе. Тесните жалки усилия са безплодни, но както бягащият плъх, попаднал по време на битка под краката на войника, може да го препъне и да стане причина за смъртта му, така и ти може да създадеш неприятности на по-великите от теб.

Неясно очертаното тяло се придвижи към Конан. Той видя само една протегната напред ръка, без никакво оръжие.

Изведнъж чу зад гърба си плъзгане на ботуш по скала. Светкавично клекна и по-скоро почувства, отколкото видя копието, профучало над главата му. Сграбчи сабята си с две ръце, завъртя се върху левия си крак и нанесе удар натам, където би трябвало да се намира човекът, замахнал с копието. Усети как върхът на оръжието му се забива в плът под ризница от металически брънки и в същия миг видя червените очи на нападателя, които блестяха в нощта. Копието се плъзна по рамото на Конан, кървавочервеният блясък на очите угасна. Кимериецът издърпа сабята си от падащото тяло.

Отчаяно се завъртя в обратна посока, като всеки миг очакваше ужилване от оръжието на Имхеп-Атон, ала видя пред себе си три тела, подобни на сенки, вкопчени едно в друго в смъртна схватка. Разнесе се съскащ писък, който внезапно заглъхна, и една от сенките се свлече на земята. Другите две продължиха да се бият.

Водопад от търкулнати по склона малки камъчета извести пристигането на още С'тара. По стената на крепостта започнаха да се движат факли и огромният гонг заехтя в мрака. Подвижната решетка започна да се вдига с трясък.

Конан видя два чифта проблясващи очи, които бавно се приближаваха към него. Запита се дали тези същества можеха да виждат в тъмнината. Дали можеха да го познаят? Не би рискувал за нищо на света. Като взе предвид разположението на едните кървавочервени очи, Конан пресметна къде съществото би могло да държи копието си.

Тихо, отправяйки молитва към Бел, бога на крадците, кимериецът скочи. Сабята му се стовари в широка дъга върху мястото, където се надяваше, че се намира копието. С глухо изпращяване острието на сабята му го пречупи. Конан ритна в тъмнината и отговорът бе съскащо сумтене. Замахна в обратна посока с широката си сабя, след това повтори удара по-ниско, прицелвайки се в мястото, където би трябвало да е вратът. Сумтенето се превърна в писък.

Конан се хвърли встрани, но второто копие все пак успя да засегне ребрата му. Издъхващият С'тара се вкопчи в него и го смъкна на земята. Вторият С'тара застана над кимериеца. Триумфът усили блясъка на червените му очи. Победен вой заклокочи в пълната с криви зъби уста, но Конан отсече крака му в коляното и С'тара се свлече до

трупата на другаря си. Нямаше време за точни пресмятания. Сабята на Конан се стовари като сатър между червените очи.

Шумът от тежко стъпващи нозе откъм крепостта се засили. Приближаваха се. Конан бързо изтръгна сабята си и побягна в нощта.

Лагерът на бандитите приличаше на разтревожен мравуняк. Всички се бяха събрали в осветеното от огньовете пространство. Повечето надничаха към крепостта, където гонгът все още не бе престанал да мучи. Младежът заобиколи огньовете, отрязва парче плат от дрехата си, изтри кръвта от оръжието си, прибра го в ножницата и с широки крачки влезе в лагера.

Всички бяха вперили погледи в посоката, откъдето се приближаваха войниците С'тара. Никой освен Хордо не забеляза пристигането му. Конан хвърли в огъня парчето плат, подтикнало в черна кръв, грабна от постелята си една пелерина и я метна върху раменете си, за да скрие дълбоката рана в хълбока си.

— Какво стана? — прошепна Хордо, когато Конан се присъедини към останалите. — Ти си ранен!

— Не можах да стигна до крепостта — тихо отвърна Конан. — С'тара чакаха в засада. Но разбрах кой наблюдава от планината. — Кимериецът си припомни второто проблясване на светлина. — Поне си мисля, че зная кой ни следи. Ще ти кажа по-късно — добави той, защото войниците С'тара вече влизаха в разбойническия лагер. Предвождаше ги Сита.

Бандитите се отдръпнаха и замърмориха, когато подобните на влечуги твари закрачиха към огньовете. Карела не отстъпи от мястото си. Скръстила ръце под облите си гърда, червенокосата се изправи срещу огромния Сита.

— Защо идваш тук? — попита тя.

— Няколко С'тара бяха убити тази нощ — отвърна Сита. Алените му очи нагло пробягаха от глезените към лицето ѝ. — Ще претърся лагера ви и ще разпитам хората ти. Ще разбере дали някой от тях не е замесен в тази работа.

В мърморенето на бандитите се доловиха сърдити нотки. Мнозина сграбчиха дръжките на оръжията си.

— Дириш си белята — каза студено Карела. — Няма да позволя такива като тебе да претърсват моя лагер. И ако господарят ти има въпроси, ще отговоря лично на него, а не на неговия добитък! —

презрително продължи тя. Сита се разтрепери, ръцете му, които завършваха с дълги закривени нокти, конвулсивно затърсиха дръжката на огромната бойна брадва.

— Ще се убедиш — просъска злобно Сита, — че да отговаряш на въпросите на моя господар е доста по-неприятно от това да отговаряш на моите въпроси.

Той рязко се обърна и напусна осветения кръг, следван от останалите С'тара.

Когато и последното чудовище изчезна в мрака, Карела се обърна към бандитите:

— Ако някой от вас е замесен в това — каза тя, — ще му отрежа ушите.

Без да каже дума повече, главатарката закрачи между тях и изчезна в своята шатра на червени и бели райета.

Хордо тежко въздъхна и дръпна Конан настрани.

— Какво стана горе на склона?

Разбойниците се разпръснаха на малки групички и тихо започнаха да обсъждат събитията от нощта. Абериус остана сам, впил очи в Конан и Хордо.

— Убих трима С'тара — каза Конан. — Имхеп-Атон уби двама. Може би самият той е убит, ала не вярвам да е така.

Хордо изсумтя.

— Онзи, дето изпрати Крато срещу тебе? Втори магьосник в тази забравена от Митра долина — това наистина е лоша вест. Трябва да й кажа.

Конан сграбчи ръката на едноокия.

— Недей. Тя може да каже на Аманар, а не мисля, че двамата магьосници изпитват приятелски чувства един към друг. Каквато и да е причината, която ги разделя, тъкмо тя може да ти даде шанс да я измъкнеш оттук.

— Както стана с планинците и войниците — бавно каза Хордо. — Ще накараме двамата да се счепкат помежду си, а през това време ние ще се измъкнем. Обаче като си помисля, че ще застана между двама магьосници, ми се струва, че е по-добре да съм между планинците и войската. — От устата му прозвуча смях, който приличаше на лай. — Още веднъж ти го казвам, кимериецо. Ако поживееш по-дълго, ще станеш генерал. Може би дори и крал. Мъже,

които са се занимавали с по-унизителни неща от тебе, са се издигали до кралския трон.

— Нямам желание да бъда крал — засмя се Конан. — Аз съм крадец. Имхеп-Атон поне не е настроен враждебно към тебе и Карела. — Макар че същото едва ли важеше за него самия. — В крепостта е прекалено неспокойно, за да вляза тази нощ. Боя се, че Велита ще трябва да изтърпи още един ден с Аманар. Ела, хайде да намерим нещо, с което да превържа хълбока си, и едно шише вино.

Двамата мъже тръгнаха из лагера, като си приказваха тихо. Дълбоко замислен, Абериус подръпна долната си устна и ги проследи с поглед. После кимна замислено и потъна в нощта.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Слънцето вече бе преминало зенита. Само една нощ беше изминала от схватката на Конан със съществата С'тара. Карела още веднъж се бе уединила с Аманар — за цялата сутрин. Бандитите спяха, пиеха или играеха комар, забравили под светлината на слънцето неприятностите от изтеклата нощ. Конан седеше на земята със скръстени крака, точеше сабята си и наблюдаваше черната крепост. За да скрие превързаната си рана, бе облякъл черна туника, която го покриваше до бедрата. Младежът постави оръжието върху коленете си, когато един С'тара приближи към него.

— Ти ли си Конан от Кимерия? — изсъска люспестата твар.

— Аз съм — отвърна Конан.

— Жената на име Карела каза да отидеш при нея.

Не бяха правени повече опити да разпитват бандитите за събитията през нощта. Конан не виждаше как сега биха могли да го свържат с тях. Той стана, прибра сабята в ножницата си и заповяда:

— Водѝ!

Кимериецът се напрегна, докато минаваше през портата, ала пазачите го удостоиха само с леко трепване на безжизнените си червени очи. В главната кула С'тара го поведе по път, който му беше непознат. Стигнаха до огромни врати и Конан с изумление установи, че са направени от изгладено до ослепителен блясък злато. С'тара удари малък сребърен гонг, който висеше върху стената. Косите на Конан настръхнаха при вида на огромните порти, които плавно се отвориха без никаква човешка намеса. С'тара с жест го покани да влезе.

Конан премина с твърда походка през отворените порти. Те се затвориха веднага след като той мина — с глух звук, който вещаеше обреченост и безвъзвратност. Таванът на огромната зала представляваше набразден с жлеbove свод, поддържан от масивни колони от слонова кост, украсени с резба. В отсрещния край на изпъстрения с мозайки под върху трон, изработен от златни змии,

седеше Аманар. Огромна бляскава златна змия се издигаше зад него, а светещите ѝ очи, направени от рубини, се взираха във всеки, който се приближеше към трона. Одеждата на магьосника също беше златна, сякаш съшита от десет хиляди златни люспици, които проблясваха в светлината на златните лампи. Музиканти, не от съществата С'тара, а хора, излязоха един след друг през една странична врата, когато Конан влезе в залата. Единственото друго същество в залата беше Карела, която стоеше край трона на Аманар и жадно пиеше нещо от един бокал.

Щом видя Конан, тя изненадано сне бокала от устните си.

— Какво правиш тук? — попита червенокосата. В залата беше хладно, ала пот овлажни лицето ѝ, тя дори се задъха.

— Съобщиха ми, че си ме повикала — каза Конан и предпазливо постави ръка върху сабята си.

— Не съм те викала — каза тя.

— Аз си позволих — намеси се Аманар — да използвам твоето име, Карела. Искях да съм сигурен, че младежът ще дойде.

— Да си сигурен, че ще дойде? — озадачена, Карела премести зелените си очи от Конан към магьосника. — Че защо пък да не дойде?

Аманар нацупи устни и ги докосна със златния си жезъл.

— Нощес петима от моите С'тара бяха убити.

Конан се замисли от коя ли посока щяха да нахлуят въоръжени С'тара. Вероятно имаше поне двадесетина врати, скрити зад колоните от слонова кост.

— И ти мислиш, че Конан ги е убил? — рече Карела. — Говорих с тебе за това тази сутрин и ти нищо не каза.

— Понякога — почна мургавият магьосник — най-доброто нещо, което трябва да сториш, е да изчакаш и да позволиш на виновния да повярва, че може да избяга. Е добре, виждам, че се нуждаеш от доказателства. — Той докосна със златния си жезъл малък кристален звънец, нагласен на сребърна поставка край трона.

Разнесе се звън, вратата, през която бяха излезли музикантите, отново се отвори и в залата колебливо влезе Абериус. Очите му подскочиха от Конан към трона, като че измерваха разстоянията до кимериеца и магьосника. Абериус отри длани в жълтата си туника.

— Говорй — заповяда Аманар.

Разбойникът потрепера и преглътна.

— Снощи, преди да прозвучи гонгът, видях Конан от Кимерия да напуска нашия лагер. — Мънистените му черни очи отбягваха Карела. — Това ме изненада, понеже всички ние смятаме, че нощната тъмнина тука е странна и никой от нас не излиза нощем. Никой друг не е излизал — нито тази нощ, нито преди нея. Конан се върна след тревогата с рана в хълбока. Уверявам ви, че има превръзка под туниката си.

— Защо не дойде при мен, Абериус? — каза гневно Карела. Пронизващият ѝ поглед се премести към кимериеца. — Казах, Конан, че ще отрежа ушите на човека, който е замесен в тази работа, и...

— Боя се — прекъсна я спокойно Аманар, — че аз съм човекът, който трябва да му наложи наказание. Той е извършил престъплението срещу мен. Ти, Абериус — добави той с по-остър тон — сега си върви. Ще получиш златото, за което се споразумяхме, когато си тръгнеш оттук.

Мъжът с лице на невестулка отвори уста, сякаш искаше да каже нещо, ала отново я затвори, след това внезапно побягна от стаята. Малката врата тихо хлопна след него.

— Защо, Конан? — тихо попита тя. — Заради онова момиче, което означава толкова много за теб? — Тя стисна клепачи и се обърна настрана. — Давам ти го.

Оръжието на Конан се измъкна от ножницата със стържещ шепот.

— Правите си сметките, без да питате мен — каза кимериецът. — Аз не давам себе си никому.

Аманар се изправи и притисна златния жезъл до гърдите си като че беше скиптър.

— Удължи живота си, кимериецо. Простри се в краката ми и се помолй. Може да се смиля над тебе. — И той тръгна бавно напред.

— Магьосник с душа на куче — викна Конан. — Ела по-близо. Зная твоите магьоснически трикове с прахчета, които донасят смърт, щом ги вдиша човек. — Мъжът със златните одежди продължи напред, като нито ускоряваше, нито забавяше своя ход. — Предупреждавам те — каза Конан. — Тогава умри!

Със скоростта на връхлитащ сокол кимериецът нанесе пронизващ удар. Жезълът на Аманар се раздвижи, аромат на лимон със съскане се разнесе от единия му край. Конан задържа дъха си и

замахна през облака. Сабята му удари гърдите на Аманар и се заби до дръжката в плътта му. За миг младежът се изправи очи в очи с магьосника. След това мускулите му сякаш се превърнаха във вода. Той се опита да изкрещи, преди да се свлече върху украсения с мозайка под, ала не се чу никакъв звук, с изключение на глухото *тун!* Огромният му гръден кош конвулсивно се сви, за да поеме въздух, всеки негов мускул затрепери, после се затресе, ала не под негова команда.

Магьосникът се изправи над младежа и се взря в него със същия безстрастен поглед, какъвто би хвърлил към мъртва птица, намерена в крепостта.

— Силно концентриран дериват от прашеца на златния лотос, който расте в Китай — каза той небрежно. Едва забележима усмивка жестоко изви устните му. — Той действа чрез контакт, като го докоснеш, а не като вдишаш част от него, мой всезнаещи крадецо. Парализа обхваща човека полека-лека, и ако не се даде противоотрова, животът спира. Казвали са ми, че така тялото на човека умира малко по малко, сантиметър по сантиметър.

— Аманар — задъхано извика Карела. — Сабята! — Тя стоеше до трона, притиснала трепереща ръка до устните си.

Магьосникът погледна острието, сякаш беше забравил, че то бе пронизало гърдите му. Върху него нямаше кръв. Той изглеждаше много доволен от нейното удивление.

— Виждаш ли, моя скъпа Карела? Нито едно от оръжията на простосмъртните не е в състояние да ме нарани. — Магът с презрение хвърли оръжието на пода и то падна почти до ръката на Конан.

Кимериецът се напрегна да достигне обвитата в кожа дръжка, ала ръката му отговори на безкрайното усилие само с леко потрепване.

Аманар отвори уста в смразяващ кръвта смях и небрежно побутна сабята с крак — по-близо, още по-близо, — докато дръжката ѝ се допря до треперещата ръка на Конан.

— Дори преди Абериус да те предаде, кимериецо, аз подозирах, че ти си замесен в убийството, макар че два от труповете не са посечени от сабя. Искам да ти кажа, че Велита също те предаде. — Мрачният му смях стържеше като трион в кост на живо същество. — Магиите ми ѝ заповядват да ми разкаже дали те е виждала. Тя си

призна, разбира се, макар че ме молеше да я убия, за да не ѝ позволя да говори. — Той отново се разсмя.

Конан се опита да изругае, ала успя само да изсумти. Този човек ще умре, закле се младежът, дори ако се наложеше да се върне като сянка от света на мъртвите, за да изпълни клетвата си.

Студените премрежени очи на магьосника замислено го наблюдаваха. Червените точки в черните им глъбини сякаш танцуваха.

— Ти вилнееш от ярост, но все още не те е страх — тихо каза магът. — Ала където има такава огромна съпротива, би трябвало да се появи огромен страх, след като съпротивата бъде сломена. И ти ще бъдеш сломен, кимериецо.

— Моля те — каза Карела. — Ако трябва да умре, убий го, но не го измъчвай.

— Както желаш — спокойно каза Аманар, върна се на трона и удари още веднъж сребърния звънец.

На вратата, през която бе излязъл Абериус, този път се появи Сита. Още четирима С'тара, които държаха носилка, го следваха по петите. Те грубо вдигнаха Конан върху голото дърво на носилката и го завързаха с широки кожени ремъци през гърдите и бедрата. Докато го изнасяха, Конан чу гласа на Аманар:

— Трябва да говорим за още много неща, моя скъпа Карела. Ела по-близо.

След това вратата безшумно се затвори.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Четиримата облечени в ризници С'тара и Сита, които ги водеше, носеха вързания върху носилката Конан през централната кула на крепостта. Кимериецът лежеше наглед съвсем неподвижен. В този миг да оказва съпротива бе напълно безсмислено, ала той постоянно опитваше да свие в юмрук дясната си ръка. Ако му се удадеше да направи това като начало... Ръката потръпна, водена от някаква странна нейна приумица, ала не стори нищо повече от това. Той продължаваше да се бори за дъха си. Искаше да продължи да диша.

Излязоха от блестящ коридор, преминаха през сводест вход и продължиха надолу по неравни каменни стъпала. Стените, отначало гладки, се превърнаха в тунел, прокопан в грубия камък, проход, изсечен в скалните недра на планината под черната крепост. Онези, които влизаха тук, повече нямаше да бъдат преследвани от грижи за гоблени и мозайки по подовете.

Коридорът сред грапавата скала престана да се спуска надолу и продължи в хоризонтална посока. Сита задумка с огромния си юмрук по врата от необработено дърво, обкована с желязо. Тя се отвори и Конан с изумление видя, че се появи човек — първият, забелязан от кимериеца в крепостта, който не държеше погледа си прикован към пода.

Човекът бе по-нисък от Конан, ала дори по-масивен от него, с тежки увиснали мускули, покрити с дебел слой мас. Две свински очички, потънали дълбоко в кръгла плешива глава, се възряха в Конан.

— А, Сита — каза той с изненадващо висок писклив глас, — значи водиш на Орт още един гост.

— Млъкни, Орт — просъска Сита. — Знаеш какво трябва да се прави тук. Само губиш време.

За огромна изненада на Конан дебелият мъж се изкикоти.

— Би искал да ми отсечеш главата, нали, Сита? С тази огромна брадва в ръцете ти. Но Аманар има нужда от Орт за мъченията при разпитите. Вие, съществата С'тара, много се увеличате и оставяте само

мърша след себе си, когато е възможно да се зададат още няколко въпроса.

— Този тук вече е мърша — презрително каза Сита, обърна се небрежно и удари Конан по лицето с опакото на ръката си. Орт отново се изкиска.

Устата на Конан се напълни с кръв. Той се напрегна, гърдният му кош се надигна в мъчително усилие.

— Ще... те... убия... Сита. — Дъхът му отново се загуби, Орт смаяно замига с мъничките си очи.

— Той говори? След прахчето? Значи е силен.

— Силен — изръмжа Сита. — Не толкова силен както мен! — Топката на юмука му се стовари върху лицето на Конан и раздра бузата на младежа. За момент С'тара остана с юмрук, вдигнат във въздуха, с оголени зъби, след това отпусна ръката си с видимо усилие. — Сложи го в килията, Орт, преди да съм забравил заповедите на господаря.

С остър кикот Орт поведе цялата процесия към тъмницата. От двете страни на грубите каменни стени имаше мрачни, обковани с желязо врати. Орт спря пред една и отключи тежък железен катинар с ключ, който измъкна от широкия си кожен колан.

— Тука — каза той. — Вътре има още един, ала килиите са вече претъпкани.

Под ръководството на Сита останалите С'тара бързо развързаха ремъците, освободиха Конан от носилката и го завлякоха в килията — тесен куб, грубо издълбан в скалата, както и цялата тъмница. Докато оковаваха във вериги китките на Конан, той видя другия затворник в килията, прикован по същия начин към отсрещната стена, и преживя втора голяма изненада. Прикованият беше капитанът от Замора, когото той бе вкарал в битка срещу планинците.

Четиримата С'тара излязоха от килията, а Сита се наведе над Конан.

— Ако те оставеха на мен — просъска злобно той, — щеше да умреш още сега. Но господарят и занапред ще те използва. — С'тара измъкна от кесия, привързана към колана му, една стъкленица и грубо я натика между зъбите на Конан. Горчива течност потече по езика на младежа. — Може би, кимериецо, когато господарят вземе душата ти, ще ми позволи да прибера остатъците от твоето тяло. — Със съскащ

смях Сита прибра празната стъкленница в кесията и излезе. Дебелата врата с трясък се затвори след него.

Конан усети как силата бавно се връща в крайниците му. Той с усилие седна и опря гръб о хладния камък на стената.

Капитанът от заморанската кавалерия замислено го наблюдаваше с тъмните си очи. Върху ръцете му имаше дълги пришки, пришки се виждаха и върху гърдите под раздраната му туника.

— Аз съм Харанидес — каза накрая той. — С кого споделям това... помещение?

— Наричам се Конан — отвърна кимериецът. Той провери здравината на веригите, които го държаха прикован към стената. Бяха дълги повече от три стъпки, брънките им бяха прекалено дебели — не би могъл да ги разчекне, дори и да бе усетил прилив на цялата си пораншна сила, която сега все още не се бе върнала в тялото му.

— Конан — измърмори Харанидес. — Чувал съм това име в Шадизар. Крадец. Ще ми се да те бях познал, когато се срещнахме миналия път.

Конан съсредоточи цялото си внимание върху заморанеца.

— Значи ме помниш?

— Малко вероятно е да забравя мъж с рамене на бик, особено когато той ми е донесъл почти двеста планинци като подарък.

— Тогава ти наистина си ни преследвал? Нямахте да сторя такова нещо, ако не се налагаше да се измъкнем от твоите войници.

— Преследвах ви — с горчивина отвърна Харанидес. — По-скоро бях по следите на Червената каня и дрънкулките, които тя е задигнала от Тиридатес. Или ти, крадецо, беше онзи, който проникна в двореца и се развихри да убива като демон?

— Не бях аз — каза Конан. — Нито Червената каша С'тара, тези люспести същества, са го направили. Ние проследихме тях, а пък вие сте тръгнали по нашите следи. Но как стана така, че ти попадна тук, прикован към стената в тъмницата на Аманар?

— Продължих да преследвам червенокосата, макар че някой друг, по-умен човек на мое място би се върнал в Шадизар, за да му вземат главата — каза капитанът. — Онези твари, С'тара, изблъскаха в клисурата половин планина канарѝ върху главите ни. Не повече от двадесет от моите войници успяха да избягат. Водеше ни един

планинец, но дали ни е вкарал в капан, или е загинал под камъните — а може и да се е спасил, не знам.

— Тези пришки по тебе не са от падащите скали.

Харанидес унило огледа ужасните следи от изгарянията по тялото си.

— Нашият тъмничар, Орт, обича да се забавлява с нагорещено желязо. Той е изненадващо чевръст за човек с такова туловище. Има навика да удря, след което отскача назад, а аз както съм с тези — и той задрънка оковите си — нито мога да нападам, нито да бягам.

— Ако отново дойде със своите жезла — нетърпеливо каза Конан, — може би като избяга от единия, ще дойде достатъчно близо, до другия и той ще го хване.

Кимериецът издърпа една от веригите си в цялата ѝ дължина и я измери с поглед. Изсумтя с отвращение и отново се отпусна до каменната стена. Между него и капитана имаше повече от достатъчно място, в което Орт можеше да отскача и да се изплъзва както желае. Дебелият мъчител можеше да остане безнаказан, отдалечен на един пръст разстояние от който и да било от двамата мъже. Конан забеляза, че заморанецът се мръщи срещу него.

— Идва ми на ума — каза бавно Харанидес, — че вече разказах на теб повече, отколкото на Орт. Как стана така, че те оковаха във вериги като вол, Конан?

— Подцених коварството на един магьосник — рязко отвърна младежът.

Споменът с каква лекота бе позволил да го пленят все още го измъчваше. Той си спомни как веднъж бе нарекъл себе си „напаст за магьосниците“, и все пак Аманар го бе впримчил в капана, като че кимериецът беше тригодишно дете. И всичко стана пред очите на Карела.

— Значи си му служил? — попита Харанидес.

Конан раздражено тръсна глава.

— Не!

— А може би все още му служиш и са те поставили тук, за да измъкнеш от мен повече информация, отколкото милия Орт.

— Да не си полудял? — изрева Конан и се хвърли напред. Оковите го задържаха далеч от другия мъж. Поне бе възвърнал достатъчно от силата си, за да е в състояние да стои на крака. С кратък

смях младежът се свлече до стената. — Килията не е място за дуели, при това не можем да стигнем един до друг. И все пак бих те помолил да внимаваш какво приказваш. Аз не служа на никакъв магьосник!

— Може би — промърмори Харанидес и млъкна.

Конан се разположи дотолкова удобно, доколкото му позволяваха голият каменен под и грубата стена. Като момче по свое желание той бе преспивал и на по-лоши места в планините. Но този път кимериецът не заспа. Вместо това умът му заработи върху задачата как да избяга и как да убие Аманар. И той щеше да го убие, дори ако знаеше, че последната искрица на собствения му живот ще угасне със смъртта на магьосника. Но как щеше да постигне целта си при човек, от чиито гърди, пронизани с цялото острие на сабята, дори не потече кръв? Това наистина беше тежък въпрос.

Беше му известно, че някои хора имат амулети, които са така свързани с човека, че могат да бъдат използвани за негово зло или добро. Припомни си за Окото на Ерлик — дрънкулка, която накрая бе довела до сгромолясването на хана на Замбула, макар и не чрез вълшебство. Онзи медальон, който Велита бе носила сгушен между малките си гърди, беше копие на злите очи на Аманар и кимериецът приемаше това като доказателство, че украшението с черния камък е подобен амулет. Беше сигурен, че чрез медальона може да убие Аманар, стига да знаеше по какъв начин да го използва.

Ала преди всичко трябваше да избяга оттука. Той направи преглед на онова, което бе видял, откакто го довякоха в тъмницата, какво бе чул от Орт, какво му бе казал Харанидес и в ума му бавно започна да се оформя план. Младежът се подготви да чака. Въръжи се с търпението на леопард, тръгнал на лов. Той беше планински воин от Кимерия. На петнадесет години бе участвал в свирепата кимерийска орда, която щурмува стените на Венариум и безжалостно оплячкоса този граничен град на Аквилония. Дори преди това му бяха отредили място край огньовете, където се събираше съветът на войните. Оттогава бе преброял много страни, видял бе краха на много кралства и тронове, съдействал бе едни крале да възвърнат своята корона, а други — да я загубят. Бе научил, че девет части от изкуството да се води битка означават да знаеш кога да чакаш, и само една част — да знаеш кога да нанесеш удара. Той щеше да чака. Засега. Часовете се нижеха един след друг.

Мишците на Конан се напрегнаха, когато в масивния железен катинар се разнесе дрънченето на ключ. Той накара мускулите си да се отпуснат. Цялата му предишна сила се бе върнала в тялото му, ала трябваше да бъде внимателен.

Вратата се отвори, рязко издърпана навън, и влязоха две същества С'тара, които влачеха изгубилия съзнание Хордо за ръцете. Те го домъкнаха до свободните, закрепени в стената стоманени халки, и го приковаха с вериги към тях. Без да поглеждат към другите двама мъже, С'тара напуснаха килията, ала не затвориха вратата ѝ. На прага се появи Аманар. Златната одежда бе заменена с черна дреха, обшита с бродирани златни змии. Магьосникът опипа през дрехата нещо върху гърдите си и огледа килията със студените си черни очи.

— Жалко — измърмори той едва чуто. — Вие тримата можех те да бъдете по-полезни за мен, отколкото всички останали, взети заедно, с изключение на Карела. Но всички ще трябва да умрете.

— Значи ще хвърлиш всичките от разбойническата банда в тъмницата? — каза Конан и отметна глава към Хордо. Едноокият разбойник се размърда и изстена.

Аманар го погледна, като че ли едва сега забелязваше присъствието на брататия.

— Не, кимериецо. Този се месеше, където не трябва, също както правехте ти и Талбор. Останалите ще останат живи. Докато престанат да ми бъдат полезни.

Харанидес се раздвижи и оковите му прозвънтяха.

— Митра да порази пропитата ти с мръсотия кожа — прегракнало каза капитанът.

Облеченият в абаносовочерна одежда магьосник, изглежда, не го чу. Странните му очи останаха приковани върху лицето на Конан.

— Велита — почти прошепна той, — робинята, която дойде да освободиш, чака в моята стая за магии. След като днес използвам тялото ѝ за последен път, тя ще умре. О, ще бъде наказана с нещо по-страшно от смъртта. Ако смъртта е ужасна, кимериецо, то нима не е много по-страшно, когато изчезне човешката душа? Без нея какво ще оцелее в света отвъд?

Мускулите на кимериеца се стегнаха, лицето му се изкриви от гняв.

Смехът на Аманар смразяваше кръвта.

— Интересно, кимериецо. Боиш се повече за друг човек, отколкото за себе си. Да, интересно. Това може да се окаже полезно. — Адският му смях изкънтя още веднъж, после магьосникът си отиде.

Харанидес се взря в затворената врата и изръмжа:

— Той осквернява въздуха с дишането си.

— Вече два пъти — тихо каза Конан — съм чувал да се говори за отнемане на човешката душа. Навремето познавах човек, който умееше да краде души.

Капитанът направи знака на Рога, за да отпъди злото.

— Как се случи така, че се срещна с такъв човек?

— Той открадна моята душа — каза простосърдечно Конан.

Харанидес невярващо се засмя. Не беше сигурен дали това не е шега.

— И после ти какво направи?

— Убих го и взех душата си обратно. — Кимериецът потрепери. Никак не му беше лесно да си възвърне най-ценното, което притежаваше. Мисълта, че отново съществува опасност от подобна загуба, когато вече може би щеше да бъде невъзможно да запази душата си, беше по-страшна от смъртта. Същото нещо щеше да се случи с Велита и рано или късно с Карела, ако Конан не го предотвратеше.

Хордо отново изстена, седна и опря гръб на каменната степа. Когато оковите му зазвънтяха, той се вгледа в халките на стената и отново затвори окото си.

— Какво стана, Хордо? — попита Конан. — Аманар е заповядал на С'тара да те довлекат тук и каза, че си се намесил в нещо, в което не би следвало да се намесваш. В какво?

Разсеченото от белега лице на Хордо се сви, сякаш му се искаше да заплаче.

— Тя не се прибра много дълго в лагера — каза накрая той. — Ти също. И аз се разтревожих. Почти се беше свечерило и мисълта, че тя или трябва да остане цялата нощ в крепостта, или да се блъска сама до лагера в тази тъмница... Те ме пуснаха през портата, неохотно, като че им свидеше, и един от люспестите изтича да извика Сита. Аз намерих залата, където трижди проклетият Аманар — дано червеите дълго време гризат месата му — седеше върху своя трон от златни змии. — Окото на мъжа отново се затвори, ала той продължи да

говори, макар и по-бавно. — Свиреха музиканти, бяха мъже, но погледите им не се вдигнаха нито един път от пода. Ония изчадия на демони със змийски кожи дотичаха веднага и ме събориха със своите копия. Магьосникът им изкрещя да ме пленят жив. Убих двама от тях, после съм загубил съзнание. Но че труповете бяха най-малко два, зная със сигурност.

Той замълча и Конан отново го подтикна да продължи.

— Сигурно Аманар не е наредил да те хвърлят в тъмница, само защото си влязъл в неговата тронна зала?

Брадатото лице се изопна в болезнена гримаса и Хордо изстена през стиснатите си зъби.

— Карела! — прошепна той с дрезгав като вой глас. — Тя танцуваше за него, гола, сякаш беше някое просто момиче. И го правеше със същата страст като обикновена танцьорка! Карела танцуваше гола за удоволствието на този... — Ридания разтърсиха могъщото му тяло и заглушиха думите.

Косите на Конан настръхнаха.

— Той ще умре, Хордо — обеща кимериецът. — Той ще умре.

— Тази Карела — каза недоверчиво Харанидес. — Тя ли е Червената каня?

Хордо се хвърли напред, изопвайки веригите до скъсване.

— Тя беше омагьосана — изкрещя той. — Не ме позна. Мито веднъж не погледна към мене, нито пък престана да танцува. Тя се намираше в плен на някаква магия.

— Знаем — успокоително каза Конан.

Едноокият свирепо изгледа Харанидес.

— Кой е този мъж, Конан?

— Не го ли позна? — Кимериецът се засмя. — Харанидес, капитанът от кавалерията на Замора, когото запознахме с планините.

— Офицер от Замора! — изръмжа Хордо. — Само да ми бяха свободни ръцете, поне щях да отърва света от още един войник, преди да умра.

— Така ли мислиш, мошенико? — подигра го Харанидес. — Мога да очистя петима като тебе още преди закуска. — Разбойникът и капитанът размениха убийствени погледи.

— Ако забравите за миг оковите си — сговорчиво каза Конан, — кажете — възнамерявате ли да се подчините на онова, което Аманар е

предвидил за вас?

Сърдитите погледи на двамата спряха върху кимериеца.

— Тъй или иначе ще умрем — изръмжа Хордо.

— Ти ако искаш, мри — каза Конан. — Аз възнамерявам да избягам и ще накарам Аманар да се заеме с умирането.

— Как? — попита Харанидес.

Върху лицето на кимериеца трепна вълча усмивка.

— Чакайте — каза той. — Отпочинете добре. — И въпреки техните протести младежът се унесе в сън. Сънуваше как удушва Аманар с верижката на черния медальон.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Карела се събуди и объркано се огледа. Лежеше на легло с копринени драперии, не в своята шатра, а в потънала сред великолепието стая. Над главата ѝ бе окачена мрежа от ефирна алена коприна. Сребърни купи и кани стояха върху позлатена маса, прекрасен турански килим покриваше пода. Слънчева светлина проникваше в стаята през тесен прозорец. Тя разбра, че се намира в крепостта на Аманар, и в същия миг осъзна, че е гола.

— Деркетто! — измърмори тя и бързо седна в леглото. Виеше ѝ се свят. Нима снощи наистина бе прекалила толкова много с виното? Без да знае защо е така сигурна, въобще не се съмняваше, че е прекарала нощта в крепостта. Смътно си спомняше за някаква бясна музика и за момиче, литнало в страстния ритъм на див танц. Тя докосна челото си с ръка, като че искаше да изтрие потта оттам, ала изруга и рязко свали ръката си. В стаята беше хладно. Нейната плът също бе приятно хладна. Червенокосата бързо стана и затърси дрехите си.

Златният нагръдник и смарагдовият колан бяха внимателно сгънати край алената ѝ пелерина върху един шкаф, който се намираше до леглото. Кървавочервените ѝ, високи до бедрата ботуши стояха пред шкафа, а украсената със скъпоценни камъни извита сабя бе опряна до тях. Главатарката на разбойниците бързо се облече.

— Кое беше онова момиче? — измърмори едва чуто тя, докато издърпваше ботуша си, чиято мека червена кожа стигаше почти до бедрото ѝ. Танцът беше безсрамно разгулен, наситен с плътска похотливост.

Но какво значение имаше това, зачуди се тя. Много по-важно беше да внимава с пиенето в бъдеще. Нямаше достатъчно доверие в Аманар, за да прекара втора нощ в крепостта му. Бузите ѝ пламтяха, но не само от ярост. Имаше късмет, че не се бе събудила в неговото легло. Макар че той бе странно привлекателен, по свой жесток начин, и властен, което също имаше своите привлекателни страни. Но мъжете бяха нещо, което главатарката избираше сама.

Вратата се отвори. Карела скочи и сабята блесна в ръката ѝ, преди да усети, че я е вдигнала. Червенокосата изумено се вгледа в момичето, което влезе с наведена глава и не посмиваше да я погледне. То носеше висока сребърна кана с дървени дръжки върху поднос. „Защо ли съм така неспокойна?“ — помисли си тя и прибра сабята в ножницата.

— Съжалявам, момиче. Не исках да те уплаша.

— Топла вода, господарке — каза момичето с глух глас, — за сутрешното ви измиване. — Все още без да повдига очи, робинята сложи подноса върху масата и се обърна да си върви. Въобще не се бе изненадала, че я посрещат с вдигнато оръжие.

— Почакай малко — каза Карела. Момичето спря. — Някой пита ли за мен на портата при подвижната решетка? Хордо? Брадат мъж, с превръзка на окото?

— Такъв човек беше отведен в тъмницата, господарке, тази нощ.

— В тъмницата! — изкрещя тя. — Гърдите на Деркетто! Защо?

— Говори се, господарке, че го хванали, когато опитвал да освободи някакъв мъж, Конан, и още, че бил събрал много златни украшения в чувал.

Червенокосата разтреперена пое дъх. Тя би трябвало да очаква такова нещо, би трябвало по-рано да вземе мерки срещу подобна стъпка. Хордо и Конан бяха станали близки приятели — братя по меч, както казваха планинците — а мъжете, които според нея никога не бяха напълно с ума си, се държаха като полудели, когато между тях съществуваха такива отношения. Все пак тя трябваше да стори нещо за своята най-вярна хрътка.

— Къде е твоят господар, момиче?

— Не зная, господарке.

Карела се намръщи. Момичето се бе поколебало, преди да отговори.

— Тогава покажи ми къде е тъмницата. Искам да говоря с Хордо.

— Господарке, аз... Аз не мога... моят господар... — Момичето стоеше и гледаше пода.

Карела хвана брадичката на момичето и я повдигна.

— Погледни ме...

Дъхът се задави в гърлото ѝ. Някои хора сигурно щяха да нарекат това момиче красиво, ала по лицето му не можеше да се долови нищо

— никакво чувство, никакъв израз. Нейните големи кафяви очи бяха... „празни“ беше единствената дума, за която Карела успя да се досети. Червенокосата дръпна ръката си и едва потисна желанието си да я избърше в нещо. Момичето веднага сведе очи. Не бе оказало никаква съпротива на разбойническата главатарка по-рано, а сега просто чакаше.

— Момиче — каза Карела, като придаде заплашителен тон на думите си. — Аз съм тука, а твоят господар е другаде. Веднага ме отведи до тъмницата.

Момичето колебливо кимна и я изведе от стаята. Карела реши, че сигурно е прекарала нощта на най-горния етаж в крепостта, защото дълго се спускаха по извити мраморни стъпала, които сякаш висяха във въздуха, докато стигнат до приземния етаж. В един малък страничен коридор момичето спря пред сводест вход от обикновен камък, който извеждаше до грубо издялани каменни стъпала. Не бе повдигало очи през целия път, пък и Карела в действителност не желаше то да стори това.

— Тук, господарке — каза момичето. — Надолу. На мен не ми е разрешено да слизам.

Карела кимна.

— Много добре, момиче. Ако се случи някаква неприятност с теб заради това, което стори, аз ще се застъпя пред господаря ти за тебе.

— Господарят ще направи каквото реши — отвърна момичето с глухия си глас и преди Карела да изрече и дума, побягна и изчезна зад най-близкия ъгъл.

Червенокосата главатарка на разбойниците пое дълбоко дъх, здраво стисна сабята и се запуска по стълбите. Стигна до обкована с желязо врага и задумка по нея с дръжката на сабята си.

Дебел мъж в зацапана жълта туника отвори вратата и тя светкавично опря острието в лицето му. Този поне не зяпаше в земята, макар че би трябвало да го стори, ако искаше да прикрие лицето си.

— Хордо — кача тя. — Заведи ме в килията, където е затворен.

— Но Аманар... — започна дебелият мъж. Острието се забодде в шията му и свинските му очички се изцъклиха. — Ще те заведа при него — запелтечи дебелакът с писклив глас и добави: — Господарке.

Притиснала острието във врата му, червенокосата го последва по грубо изсечения в скалите коридор. Той опипа ключовете върху колана си и отвори една от тежките дървени врати.

— Отстъпй натам — заповяда жената и му посочи със сабята къде да застане. — Искам да те виждам. Само ако мръднеш, ще те скопя като петел, ако вече някой не е свършил тази работа преди мен.

Потъналото му в лой лице се изкриви от ярост, но той се подчини. Тя отвори вратата с рязък замах и видя тримата затворници в килията: Конан, Хордо и още един мъж, който й беше смътно познат.

— Ти дойде! — изкрещя Хордо. — Знаех, че ще дойдеш.

Зелените й очи спряха върху широкоплещестия кимериец. Очите му, студени като светлината на два сини ахата, безстрастно я наблюдаваха. Тя почувства облекчение, че той все още е жив, ала я обзе гняв, че е почувствала облекчение. Твърдите черти на гладкото му лице бяха красиви, наистина, и той беше мъжествен — бузите на червенокосата пламнаха — ала си оставаше глупак. Защо трябваше да се противопоставя на Аманар? Защо не можеше да забрави онова момиче Велита? Защо?

— Защо? — каза тя и отмести поглед към Хордо. — Защо го направи, Хордо?

Едноокият бандит объркано започна да примигва срещу нея.

— Какво съм направил?

— Опитал си да окрадеш Аманар. А също така и да освободиш онзи глупак там. — Тя посочи с глава Конан, без да го поглежда.

— Нищо не съм крал — възрази Хордо. — Аз въобще не знаех, че Конан е в тъмницата, докато не ме приковаха с вериги до него.

— Значи са те докарал тука без никаква причина? — кача тя подигравателно. Хордо мълчеше.

— Той... — започна Конан, ала Хордо го прекъсна с крясък.

— Не, кимериецо... Моля те! — Думите прозвучаха сякаш изтръгнати от вътрешностите му.

Карела погледна удивено двамата мъже. Очите им се срещнаха и Конан кимна.

— Е? — попита тя.

Нито един от двамата не заговори. Хордо отбягваше погледа й.

— Деркетто да те порази, Хордо! Би трябвало да накарам слугите да те набият с тояга. Все още мога да уговоря Аманар да те освободи.

— Освободи ни сега — бързо каза Хордо. — Ключовете са у Орт. Можеш...

— Тебе! — остро каза главатарката. — Ще опитам да освободя само тебе. Другите не ме интересуват. — Тя почувства погледа на Конан върху себе си, ала не се обърна към него.

— Освен това ще ти се отрази добре, ако поседиш тука и през цялото време се тревожиш дали ще успея да уговоря Аманар да те освободи. — Тя повика дебелия тъмничар със сабята си. — Ей, ти. Затвори вратата! — И отстъпи, за да го държи хем под око, хем близко до острието на сабята, когато той се отправи да изпълни заповедта ѝ.

— Карела! — изкрещя Хордо. — Бягай от тук! Остави ме! Вземи кон и... — Вратата с трясък се затвори и прекъсна думи те му.

Дебелият тъмничар заключи катинара на масивната врата и се обърна към коридора, а Карела опря извитото острие на оръжието си в тлъстата му шия. Очите ѝ блестяха като смарагдов лед.

— Ако разбера, че не се грижиш добре за него — каза студено тя, — ще нарежа на парчета огромното ти туловище, за да видя дали под толкова лой има човек, или не. — После презрително му обърна гръб и напусна тъмницата.

Главата ѝ сякаш пламтеше. Аманар нямаше право. Конан бе едно, Хордо — съвсем друго. Единствено тя трябваше да поддържа дисциплината сред своите хрътки и не възнамеряваше да позволи на магьосника да погазва авторитета ѝ по този начин. Тя закрачи през пищно украсените коридори на централната кула, като все още стискаше сабята си. Кипеше от гняв.

Един С'тара се появи пред нея и изненадано замига при вида на голото оръжие в ръката ѝ.

— Къде е Аманар? — попита тя.

Люспестата твар не отговори, ала червените ѝ очи се отклониха към една обикновена каменна арка. Тя си спомни какво бе казал Аманар — проходът след арката водеше към стаите, където той правеше своите магии. В настроението, което я бе обхванало сега, тя желаше единствено да се нахвърли срещу магьосника. Затова зави към каменната арка.

Облеченият в ризница и доспехи С'тара нададе съскащ вик, метна се към нея, но отстъпи тъкмо навреме. Острието на сабята ѝ

успя само да хвърли рой искри, плъзгайки се по ризницата върху гърдите му.

— Само тръгни след мен — изръмжа тя, — и никога повече няма да стъпиш на краката си!

Кървавочервените му очи останаха залепени върху лицето ѝ, ала влечугоподобното същество остана замръзнало на мястото си, докато Карела се спускаше по стръмния проход, осветяван от трепкащите пламъци на факли, поставени в обикновени железни свещници. Коридорът се оказа по-дълъг, отколкото бе предполагала. Арката и С'тара, който още стърчеше край нея, се бяха смалили и приличаха на петънца. Най-сетне стигна до една висока дървена врата. И двете ѝ крила бяха украсени с дърворезба във формата на безчет змии, сплели тела в безкрайни арабески. Такива дърворезби украсяваха и каменните стени на коридора. Струваше ѝ се, че се намира в самото сърце на планината. Червенокосата блъсна вратата, отвори я и смело влезе.

Залата беше огромна, кръгла, заобиколена от потънали в сянка колони. Подът беше украсен с мозайка на странна златна змия. В отсрещния край Аманар светкавично се обърна, стреснат от шума. Сита, който стоеше приведен близо до магьосника, се надигна.

— Ти се осмели да влезеш тук! — гръмна гласът на Аманар.

— Ще се осмелявам да върша всичко — отсечено викна тя, — щом разпореждаш да оковат Хордо във вериги... — Онова, което се намираще зад гърба на облечения в черни одежди магьосник, най-сетне доби в съзнанието ѝ цялостен образ. Олтар от черен мрамор, сред който пробягваха червени жилчици. Стройно русокосо момиче, съвсем голо, лежеше вързано върху олтара, вцепенено от ужас. — В името на черното сърце на Ахриман! — изруга Карела. — Какво правиш тук, магьоснико?

Вместо да отговори, мъжът със студените очи изрисува някаква фигура във въздуха и тя сякаш засия, застанала съвсем права. Ръката му описваше нейните очертания. Далечен спомен, дълбоко заровен в миналото, се раздвижи в паметта на Карела. Тя почувства, че нещо се счупва зад очите ѝ с пукот на скършена клонка. Сега ще го научи тя този магьосник, та да не смее да си прави разни фокуси с нея! Червенокосата се спусна към мургавия мъж... и удивена се вторачи надолу към краката си, които отказаха да се движат. Не бяха

вцепенени, запазваха всичките си усещания, ала просто отказваха да се движат.

— Що за вълшебство е това? — дрезгаво попита тя. — Аманар, освободи ме, или...

— Хвърли сабята — заповяда той.

Червенокосата сподави писъка си, когато ръката ѝ се подчини и запокити извитата сабя върху мозайката на пода. Острието на оръжието със звън се удари в една колона.

Аманар доволно кимна.

— Свали дрехите си, Карела!

— Глупак — започна тя, ала зелените ѝ очи се разшириха от ужас, когато тънките ѝ пръсти се вдигнаха и разкопчаха златната игла, която придържаше алената ѝ пелерина. Дрехата се плъзна от раменете ѝ и падна на пода.

— Аз съм Червената каня — каза тя. Думите ѝ прозвучаха почти като шепот, но гласът ѝ подскочи до писък — Аз съм Червената каня!

Тя наблюдаваше с очи, изхвъркнали извън орбитите, как ръцете ѝ снеха златния нагръдник от пищните обли гърди и го захвърлиха небрежно на пода. После отвързаха колана от смарагди, който се полюляваше ниско върху тръпнещите ѝ бедра.

— Стига — каза Аманар. — Остави ботушите. Харесва ми как изглеждат. — Искаше ѝ се да се разридае, когато ръцете ѝ послушно се отпуснаха. — Извън тези стени — продължи мъжът с черните одежди — ти наистина си Червената каня. А вътре... вътре си само каквото аз пожелаю да бъдеш. Мисля си, че отсега нататък ще останеш каквато си сега, винаги, когато аз съм край тебе. Ще осъзнаваш какво се случва наоколо. Твоят страх е като най-рядкото измежду редките вина.

— Мислиш ли, че няма да се върна, след като се освободя? — изсъска Карела. — Само да стисна меч в ръката си, само моите хрътки да препуснат край мен и аз ще срутя тази крепост върху главата ти.

Смехът му разтрепери всичките ѝ кости.

— Когато напуснеш тези стени, ти ще си спомняш само онова, което аз искам да си спомняш. Ще вярваш само в онова, каквото аз съм ти казал по този или онзи въпрос. Но когато отново се върнеш в централната кула, ще си спомниш цялата истина. Червената каня ще се унижава в моите крака и ще пълзи, за да ми достави удоволствие. Ще

мразиш своето поведение до дъното на душата си, ала ще се подчиняваш.

— По-скоро ще умра! — предизвикателно изкрещя тя.

— Това няма да ти бъде позволено — усмихна се студено той. — Сега млъкни. — Думите, които се готвеше да изрече, замръзнаха върху езика ѝ. Аманар измъкна нож с позлатено острие изпод дрехата си и опита остротата му с палец. — Сега ще наблюдаваш всичко, което се случва тук. Не смятам, че Суза ще има нещо на против. — Момичето върху олтара изстена. Черните очи, изпъстрени с червени петънца, изведнъж грабнаха погледа на Карела, както пепелянка улавя погледа на птица. Тя чувстваше, че взорът им прониква в глъбините на душата ѝ. — Ще гледаш — тихо каза Аманар — и ще започнеш да научаваш истинското значение на страха.

Той отново се обърна към олтара, монотонният напев, който произнасяше, зазвуча по-високо, срязвайки ума ѝ като нож. Започнаха да се образуват пламъци, подобни на мъгли.

Зелените очи на Карела изхвъркнаха от орбитите. Не, нямаше да крещи, каза си тя. Дори и да ѝ останеше глас, нямаше да крещи. Ала хълбоците ѝ и закръглените извивки на гърдите ѝ изведнъж се обляха в пот, а умът ѝ бе обхванат от огромен, неописуем ужас.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Конан! — изкрещя Харанидес. — Конан! — Тримата мъже все още лежах приковани към стените на килията под крепостта на Аманар.

Конан отвори едното си око. Той лежеше със свито тяло, разположено дотолкова удобно, доколкото можеше да се очаква от една каменна постеля.

— Спя — каза той и отново го затвори.

Кимериецът прецени, че е изминал малко повече от един ден, откакто Карела бе идвала в тяхната килия, макар че не им бяха дали никаква храна, а само три канчета застояла вода.

— Спи — измърмори Харанидес. — А кога ще чуем твоя план за бягство?

— Червената каня — каза Хордо с надежда. — Щом тя ме освободи, ще ви измъкна и двамата. Даже и тебе, заморанецо.

Конан се надигна, после се протегна, докато раменните му стави започнаха да пукат.

— Ако тя наистина смяташе да дойде, Хордо — каза той, — отдавна щеше да се мерне тук.

— Може и да не дойде — измърмори едноокият. — Може би е последвала съвета ми и е изчезнала.

Конан нищо не каза. Най-смелите му надежди относно Карела се простираха дотам: тя е приела версията на Аманар за престъпленията на Хордо и се намира в разбойническия лагер, заобиколена от мъжете, които наричаше свои хрътки.

— Във всеки случай — каза Харанидес, — ние не можем да възлагаме надеждите си на нея. Дори и да освободи теб, брадатко, ти я чу, че няма да направи нищо за кимериеца и мен. Смятам, че е жена, която държи на думата си.

— Почакайте — каза Конан. — Времето за всичко ще дойде.

В катинара изщрака ключ.

— Орт е — изръмжа Харанидес. — Без съмнение носи своите жезла.

— Орт? — каза Хордо. — Кой е...

Тежката, обкована с жезло врата на килията се отвори с трясък и дебелият тъмничар застана на прага. Зад него имаше мангал с живи въглини, от които се показваха дървените дръжки на жезлата, които вече искряха, нажежени до аленочервено както самите въглини.

— Кой ще бъде първи? — изкикоти се Орт, грабна едно жезло от огъня и размаха огненочервения му край срещу тях. Хордо подпря гръб в стената, оголи зъби и изръмжа. Харанидес се сви, готов да скочи в която и да е посока, доколкото му позволяваха оковите.

— Ти ли, капитане? — каза Орт и се насочи към Харанидес, който се напрегна. — Орт обича да си играе с офицери. Или ти, еднооки? — Кискайки се, той помахаше с жезлото към Хордо. — Орт може да ти направи още един белег да ти прогори и другото око. Хей ти там, якия — каза той и обърна свинските си очички към Конан. — Да не мислиш, че ще ти се размине?

Изведнъж Орт се втурна към кимериеца, стиснал проблясващото нажежено до червено жезло, след това отскочи назад. Дълга пришка се появи върху рамото на Конан. Кимериецът изпищя, непохватно вдигна ръка, за да покрие главата си, и се сви до стената, с гръб към мъжа с нажеженото жезло. Тримата мъже недоверчиво се вгледаха в якия младеж.

— Ударй го! — изкрещя Харанидес, но веднага му се наложи да отскочи назад, за да избегне жесток промушващ удар, насочен към лицето му.

— Дръж се като мъж, Конан — подтикна го и Хордо.

Орт внимателно се забърза напред, удари и пъргаво се дръпна. Конан пак изпищя, когато втора пришка засвистя върху раменете му, и се притисна по-плътнo до камъка.

— Я, та той въобще не е мъж — изкиска се Орт. Почти кръглият тъмничар с перчене се приближи, изправи се зад Конан и вдигна високо нажеженото си оръжие.

Яростен рев се изтръгна от гърлото на Конан, могъщите му мишци отхвърлиха нагоре свитото му тяло и го изопнаха като струпа. Едната му ръка сграбчи туловището на Орт и го привлече по-близо. Другата праметна веригата около врата на тъмничаря и в същото време

сграбчи отчаяно размаханата му напред ръка. С изпъкнали бицепси младежът притегна тежката желязна верига. Дебелата плът на тъмничаря набъбна над брънките. Свинските очички на Орт изхвъркнаха, нозете му отчаяно задраскаха по голия каменен под. Тъмничарят имаше едно-единствено оръжие и замушка отново и отново с нажеженото желязо широкия гръб на кимериеца.

Вонята на горяща плът се разнесе навсякъде, ала Конан не позволи на болката да проникне до съзнанието му. Тя не съществуваше. Съществуваше единствено човекът пред него. Само човекът, чиито очи се вираха напред, изхвъркнали от дебелото лице. Единствено човекът, когото той трябваше да убие. Устатата на Орт се отвори в безплоден опит да поеме въздух, или може би да изкрещи. Езикът му се подаде през жълтите зъби. Веригата почти бе изчезнала в маста на врата му. После веригата за миг се охлаби, дъхът изхъри в гърлото на Орт и утихна. Конан вложи цялата си сила в последно могъщо движение, след което се чу изпукване на строшен врат. Кимериецът бавно отметна веригата, освободи я и остави тежкото тяло да падне на пода.

— Митра! — промълви Харанидес. — Гърбът ти, Конан! Аз нямаше да мога да издържа и една десета от всичко това.

Конан трепна и се наведе да вземе желязото. Не обърна внимание на мъртвеца. Според него това беше единственото възможно отношение, което заслужаваха мъчителите.

— Средството за нашето бягство — каза той, като повдигна оръжието на Орт. Металната му част бе достатъчно гореща да изгори човешка плът, ала червеният ѝ блясък бе вече изчезнал.

Конан внимателно вкара желязото през една от брънките на веригата, отдалечена на педя от китката му, пое дълбоко въздух и завъртя — желязото на една страна, китката на другата. Белезникът се вряза в наскоро заздравелите рани, останали, след като разбойниците бяха разпънали младежа на коловете, кръв потече по ръката му. Дватама други мъже затаиха дъх. С остро щракване веригата се счупи.

Смеейки се, Конан вдигна високо свободната си ръка и желязото. Белезникът все още висеше на китката му, заедно с част от веригата.

— Надявах се, че желязото ще издържи. Можеше да се счупи то, а не веригата.

— Надявал си се! — изхъхри Хордо. — Надявал си се! — Бандитът отметна рошавата си глава и се изсмя. — Заложил си нашата свобода върху една своя надежда, кимериецо, и успя!

По най-бързия възможен начин Конан счупи останалите си окови и тези на двамата мъже. В мига, когато Хордо бе освободен, той скочи, но Конан сграбчи ръката му и го спря. Едноокият напираше да изхвърчи навън.

— Почакай за минутка — каза кимериецът.

— Мина времето за чакане — отвърна Хордо. — Ще отида да се погрижа за сигурността на Червената каня.

— Да се погрижиш за сигурността ѝ? — попита Конан. — Или да умреш рамо до рамо с нея.

— Стремя се към първото, кимериецо, но ще приема и второто, ако се наложи.

Конан гърлено изръмжа.

— Няма да отида на смърт върху копията на С'тара, а ако направиш това, ти няма да бъдеш полезен за мен. Нито за Карела. Харанидес, колко от твоите хора мислиш, че са оцелели? Готови ли са да влязат в бой?

— Може би около двадесет — отвърна капитанът. — А за да се измъкнат от тези килии, те биха влезли в бой и с Ахриман, и с Ерлик.

— Тогава вземи ключовете от тъмничаря и ги освободи. Ако можеш да превземеш и задържиш мостовата кула, значи ни е писано да живеем още дни на този свят.

Харанидес кимна.

— Ще я задържа. Какво ще правиш ти, кимериецо?

— Ще убия Аманар — отвърна Конан. Харанидес кимна сериозно.

— Ами аз? — каза Хордо. Другите двама не му обръщаха никакво внимание.

— Ти с нас ли си? — попита Конан. Хордо кимна и кимериецът продължи: — Събудй бандитите. По някакъв начин трябва да преминеш стената, без да те видят. Доведи ги в горния край на пътя към крепостта и чакай. Ти и хрътките на Карела трябва да избиее С'тара и да подпалите колкото можете повече пожари в крепостта. И ти, и Харанидес трябва да изчакате моя сигнал за започване, така че

всеки един от нас трябва да е на мястото си. Когато върхът на най-високата кула в крепостта започне да гори, препуснете с конете.

— Ще бъда готов — каза Хордо. — Учили са ме, че планът за всяка битка се проваля още в самото начало на битката. Да се надяваме, че при нас положението ще е различно.

— Сбогом, Харанидес — каза Конан и двамата с Хордо се измъкнаха от тъмницата.

Когато влязоха в централната кула, един С'тара зави по коридора на две крачки от тях. Рамото на Хордо се заби в корема на облеченото в ризница същество, а огромният юмрук на Конан строши врата му. Конан бързо блъсна меч на С'тара в ръцете на Хордо, а за себе си взе неговата кама със странно широко острие. След това двамата мъже се разделиха.

Пътят към стаята на Аманар на върха на кулата бе лесен за намиране. Всичко, което трябваше да направи, бе да изкачва стъпала, много стъпала, докато накрая свършат. Да профучава през мраморни арки, увиснали в пространството, да се катери по полирани стълбища с цвят на абанос, достатъчно широки, за да осигурят движението едновременно на двадесет мъже, и достатъчно стабилни, за да издържат тежестта на цяла армия.

И накрая оставаше само тясното каменно стълбище, което се извиваше около стената на кулата и нямаше парапет, предпазващ от падане. Сложил крака си на първото стъпало, Конан спря. Беше си спомнил разказа на Велита за омагьосаните стъпала. Опасен капан. Ако Аманар не беше в крепостта, следващата стъпка на Конан можеше да означава сигурна смърт, предизвикана от мрачно, жестоко вълшебство. Бавна смърт, спомни си той. Ала ако не се изкачеше догоре, други хора щяха да загубят живота си в ръцете на Аманар, дори ако кимериецът запазеше своя. Той направи крачка, после втора, трета, преди да може да осмисли какво бе сторил, продължавайки да поставя единия си крак пред другия, докато стигна до върха и се изправи, впил поглед в една обкована с желязо врата.

Въздишка на облекчение се откъсна от гърдите му. Беше стигнал дотук, следователно Аманар се намираще в крепостта. Ала младежът не беше стигнал до това място просто за да събере сведения за магьосника.

Той отвори вратата и влезе в стая, където злото бе пропило в стените, а самият въздух тежеше от мрачни прокоби за черна магия. Стаята беше кръгла, без прозорци, около стените бяха натрупани книги, ала нещо в избледнялата кожена подвързия на тези дебели томове караше кимериеца да не ги докосва. Раздрани останки на мумии, части от които бяха откъснати, лежаха пръснати навсякъде сред огромна бъркотия от стъкленици, колби, триножници и малки мангали, в които огънят бе угаснал и имаше само студена пепел. Буркани с течност пазеха странни деформирани предмети, които някога може би са били част от човешко тяло. Мрачна светлина се разпръскваше над цялата стая от стъклени топки, поставени в свещници по стените. Топките искряха със зловещ огън.

Ала Велита я нямаше. Наистина, призна пред себе си той, всъщност не очакваше да я намери тук. Но поне можеше да отмъсти за нея.

Кимериецът бързо откри кристалното ковчеже, за което му бе разказала Велита. То бе поставено на почетно място, върху бронзов триножник, издигнат в центъра на стаята. Конан безгрижно захвърли сивкавия капак, който се разби на пода, разрови парчетата коприна и вдигна инкрустирания върху сребро черен камък за сребърната верижка. В гълбините на камъка танцуваха червени петънца, също както в очите на Аманар.

Младежът пхна медальона зад широкия си кожен колан и бързо затърси с поглед какво друго от тази стая би могло да му бъде полезно. Тъкмо се канеше да тръгне, когато изведнъж видя сабята си, оставена сред разни други магьоснически принадлежности на една от масите. Посегна да я вземе... и спря с ръка, надвесена над дръжката. Защо Аманар беше донесъл сабята в тази злокобна стая? Конан и по-рано се бе сблъсквал с омагьосани мечове, виждал беше как един от тях, воден от волята на зъл човек, уби мъжа, който го бе грабнал в ръцете си. Какво бе сторил Аманар със сабята му?

Вратата на стаята шумно се отвори. Влезе Сита и пълната му с криви зъби уста зина от изненада, когато видя Конан. Младежът мигновено сграбчи сабята и я вдигна. Поне, помисли си с облекчение той, сабята все още не го беше убила.

— Е, кимериецо — каза Сита, — значи успя да избягаш. — Уж небрежно той посегна към купчина дълги предмети, чието

предназначение не можеше да се отгатне на пръв поглед, и измъкна копие, дебело колкото мъжка китка. Върхът му беше дълъг колкото къса сабя. — Господарят не може да ме накаже, че съм те убил тук, на това място.

— Е, първо трябва да ме убиеш — каза Конан. А той трябваше да запали огън. И то скоро. Кимериецът заобиколи една маса, за да е подалеч от дългото копие на Сита. Чудовището пристъпи към него и вдигна оръжието си.

Изведнъж бронзовият гонг започна да бие. Червените очи на Сита се отклониха встрани за един-единствен миг. Конан се наведе, подхвана с рамо края на една дълга маса и я преобърна. Сита отскочи назад, а тежката маса се стовари на мястото, където допреди миг бяха стъпили краката му. Стъкленици със странен прах и плоски шишета с разноцветни течности се пръснаха на парчета върху пода. Парливи пушечи се вдишаха при смесването им. Звънтенето на гонга продължи, от стените на крепостта долетяха слаби викове. Възможно ли бе Харанидес и Хордо да са решили да не чакат, зачуди се кимериецът.

— Господарят ме изпрати тук за прахове — изсъска Сита. — Прахове, които ще увеличат страха у жертвата — изричайки последната дума, С'тара замахна с копието и върхът му полетя към главата на Конан.

Широката сабя на кимериеца отби опасното оръжие, а ответният му удар разреза люспестата брадичка на влечугоподобното същество. Сита отскочи, затисна с удължената си ръка кървавата рана и закрепця грозни ругатни.

— Май все още не си ме убил — изсмя се Конан.

Съскащият глас на Сита стана по-тих и хриптящ.

— Жертвата, кимериецо, ще бъде онова момиче, за което си дошъл в нашата долина. Велита. Внимателно ще наблюдавам лицето ти, преди да те убия. Хубаво ще бъде, защото ти знаеш, че тя умира.

Дива ярост заклокочи у Конан. Велита не е сред мъртвите. Ала можеше да запази живота ѝ, само ако отидеше при нея навреме.

— Къде е тя, Сита?

— В стаята за жертвоприношения, човешко нищожество.

— Къде е тази стая за жертвоприношения? — попита Конан.

Сита оголи зъбите си в подигравателен смях. С рев Конан се хвърли в атака. Беше го обхванало безумието на гнева. Той скочи

високо, стъпи върху един от краката на преобърнатата маса и се хвърли върху слугата на магьосника. Върхът на вражеското копие раздра бедрото му, докато той беше във въздуха, ала развилнялата се сабя в ръцете на ослепелия от ярост кимериец, решил да убие или да умре и то сега, тъкмо в този миг, разсече дръжката на копието. Конан виеше като звяр, тръгнал на лов за плячка, и непрекъснато се впускаше в нови и нови атаки, без мисъл за собствената си защита, без да оставя време на Сита за нищо друго, освен да се олюлее в паническо отстъпление назад. Вторият удар на Конан, сякаш продължение на първия, отсече дясната ръка на люспестия С'тара. От раната забълва черна кръв, през кривите зъби на змиеподобната твар се промъкна писък. Третият удар потъна в дебелия врат на Сита и го преряза. Червените очи гледаха младежа свирепо, все още запазили миг живот в зениците си, после главата се търкулна от облечените в ризница рамене. Запръскаха тъмни струи кръв и тялото се свлече на пода.

Задъхан от схватката. Конан се огледа. Трябваше да запали огън... но тайнствените прахове и течности, смесили се сред разбитите остатъци от камък и кристал, изведнъж лумнаха в жълти пламъци, около които се закълби парлив облак дим. След миг огънят погълна преобърнатата маса и я възпламени, като че дървото бе пропито с газ от златните лампи.

Полузадушен, разтърсван от кашлица, Конан с олюляване се измъкна от стаята. Зад него трещяха пламъци, въздухът в кулата вече бе започнал да се раздвижва, понесен в огромен въртоп нагоре към небето. Скоро стаята за магии щеше да се превърне в пещ, върхът на кулата щеше да лумне в пламъци и щеше да послужи за сигнал. Екът на бронзовия гонг се носеше над всичко. Може би сигналът на Конан вече никому не бе необходим.

Конан бързо се измъкна от горящия ад и нахълта в стая с прозорец, от който се виждаше централната кула на крепостта и цялата долина под нея. Челюстта му увисна от изненада. Върху крепостните валове тичаха войници С'тара, размахали оръжия, като мравки в разрушен мравуняк. И имаха причина за това — цялата долина гъмжеше от планинци на коне, въоръжени с криви ятагани и копия, овързали главите си с тюрбани.

Конан нямаше представа къде са Харанидес и Хордо. Планът им вероятно се беше провалил, ала той можеше все още да спаси Велита,

ако успееше да намери залата за жертвоприношения. Но къде да търси в огромната черна централна кула? Само за да прегледа стаите в главното крило щеше да му е необходим цял ден. Изведнъж го осени странна мисъл. Тя му откриваше шанс — нищожен, ала все пак шанс да успее. Заради Велита.

Със стъпките на пантера той се понесе надолу по коридори от алабастър и мраморни стълбища, край уплашени С'тара, които бързаха да изпълнят нечия заповед и се побояваха да го спрат. Без да се отклонява никъде, той летеше като ястреб към арката, иззидана от обикновен камък, след която следваше стръмният проход. Аманар бе излъгал, че този проход отвеждал до неговата стая за магии.

Конан затича по прохода. Грубо изсеченият в скалата тунел водеше към самото сърце на планината. Краката и ръцете на кимериеца пулсираха от напрежение, огромният му мускулест гръден кош се повдигаше като духало на ковач. Самата смърт надничаше от стоманените му сипи очи и не го бе грижа дали щеше да намери собствената си кончина, ако преди това Аманар се преселеше в царството на сенките.

Върху сивите стени на прохода, осветени от трепкащите пламъци на факли, започнаха да се появяват издълбани в камъка барелефи на змии, по-късно пред очите му се показаха високи врати, украсени с дърворезба — същите тела на змии, оплетени в сложни арабески. Конан широко разтвори вратите и влезе.

Аманар в своята черна одежда, върху която бяха избродирани златни змии, монотонно напяваше заклинания пред черен мраморен олтар, върху който беше вързано голото тяло на Велита. Зад олтара се вихреше обвит в мъгла треперещ пламък, а зад мъглата, додето поглед стига, се простираше черна безкрайност. Конан закрачи край очертаната като овал ред на потъналите в сянка колони. Беше оголил зъби, като че се канеше да изръмжи.

Мургавият магьосник, изглежда, бе достигнал до място, където монотонният му напев трябваше за малко да престане. Без да се обръща, той каза:

— Хайде, Сита. Побързай!

Конан, вече съвсем близо до олтара, огледа с напрегнато внимание злия магьосник. Златния жезъл го нямаше в ръцете му, ала с какво ли друго го бе заменил?

— Аз не съм Сита — каза Конан.

Аманар конвулсивно потрепери, обърна се и погледът му подскочи към Конан, който стоеше в сянката на колоните.

— Ти ли си, кимериецо? Как дойде... Няма значение. Душата ти ще нахрани Онзи, който поглъща човешки души малко по-рано, отколкото бях запланувал.

Погледът на Велита пробяга край Аманар и остана впит в Конан. Тъмните ѝ очи блестяха, изпълнени с надежда и отчаяние. Огнената мъгла се сгъсти.

— Пусни момичето — настоятелно каза Конан. Аманар се изсмя. Кимериецът измъкна медальона от колана си и го залюля, повесен на сребърната верижка, върху един от големите си пръсти.

Смехът на магьосника със студените очи замря.

— Това нищо не струва — отсечено изрече той, но докосна устните си с език и нервно погледна към мъглата, която ставаше все по-гъста. Нещо се раздвижи в нейните глъбини. — И все пак то може... да причини доста неприятности на всички ни. Дай ми го и аз ще...

— Това е неговата душа! — изгърмя страшен глас, който като че долиташе от всички посоки. Сред мрака между колоните в отдалечения край на стаята една сянка внезапно се разцепи, прегъна се и стана плътна. Пред очите им се изправи Имхеп-Атон.

Магьосникът от Стигия носеше златна диадема, украсена с изрязан като квадрат смарагд и строга черна одежда, която падаше до коленете му. Той бавно се придвижи към Аманар и олтара.

— Ти? — Аманар плю. — Трябваше да се досетя, че си ти, когато онези двама С'тара умряха, без да имат някаква рана.

— Медальонът, Конан от Кимерия — каза стигиецът. — В него е скрита душата на Аманар и така тя винаги е далеч от Онзи, който поглъща човешки души. Унищожил медальона и ще унищожил Аманар.

Конан понечи да разбие черния камък в една колона. Ала ръката му увисна безжизнена — в нея нямаше воля да извърши необходимото движение. Напрягна се, но всичко беше напразно. След миг ръката на младежа бавно се отпусна.

Смехът на Аманар плисна — пронизителен, остър.

— Глупак! Мислиш ли, че не съм защитил нещо, което е толкова важно за мен? Никой, който докосне или зърне медальона, не е в състояние да го повреди. По никакъв начин. — Внезапно той се изпъна и вдигна ръка към стигиеца. — Убий го! — изкрещя той. Всяка сричка в думите му звучеше като команда.

Конан изведнъж осъзна каква форма бяха родили частиците на мъглата, след като сраснаха една с друга над и зад олтара. Там се издигаше огромна глава на златна змия, заобиколена от дълги пипала, които приличаха на слънчеви лъчи. Тялото, покрито със златни люспи, се протягаше в мрака зад мъглата, а рубинените очи, които се взираха в Имхеп-Атон, бяха познали магьосника.

Стигиецът успя само да се огледа ужасено, после огромната змия нанесе удар, по-бърз от светкавица. Дългите златни пипала сграбчиха виещия човек и го вдигнаха високо. Изглеждаше като че ли пипалата го държат нежно — сякаш го гаят, но крясъците на Имхеп-Атон обездвижиха ставите на Конан. Кръвта в жилите му се смръзна. Писъкът на мъжа звучеше така, сякаш безвъзвратно изтръгваха нещо от него. Нещо незаменимо, което не можеше да си възвърне никога. „Това е Онзи, който поглъща човешки души“ — помисли Конан и потрепери.

Пипалата раздвижиха хватката си. Започнаха да обвиват, да се вплитат около Имхеп-Атон, докато го покриха от главата до петите. И изведнъж се стегнаха. Крясъците продължиха изненадващо дълго, много след като от пипалата бе започнала да капе кръв — като сок, изцеждан от зрял плод — много след като магьосникът вече не би трябвало да има нито дъх, нито бели дробове, от които да се раждат тези писъци. Кървавият вързоп на тялото бе хвърлен настрана и се удари в мозаичния под като чувал, пълен с мокри дрехи. Конан избягваше да го гледа. Вместо това той съсредоточи вниманието си върху медальона, който висеше в юмрука му.

— Вече ме командваш — изсъска глас в главата на Конан и той разбра, че огромната змия — бог или демон, което в този миг не бе толкова важно — приказва на Аманар. — Излизаш извън своите права.

Конан се взря в дланта си, която държеше медальона. Мрачният бог на неговата северна родина — Кром, победителят на мъртвите, даваше на човека само живот и воля. Какво човекът правеше с тях, или

не успяваше да направи, беше единствено негово, човешко дело. Живот и воля.

— Твоят слуга те моли да му простиш — каза спокойно Аманар, ала плавността изчезна от гласа му. Змията, която приказваше напрано със съзнанието на човека, продължи:

— Не, Аманар. Ти ми служи достатъчно. Махни амулета и легни в прахта, за да се превърнеш в храна за своя бог.

Живот и воля. Воля.

— Не! — изкрещя Аманар и сграбчи дрехата върху гърдите си. — Аз все още нося амулета. Не можеш да ме докоснеш, Ти, който поглъщаш човешки души.

— Ти ме предизвикваш! — Тялото на змията се заклати към Аманар, пипалата се протегнаха напред и отново се свиха.

Воля. Медальонът-душа. Онзи, който поглъща човешки души. Воля.

— Кром! — изкрещя Конан и обхванат в конвулсии, запрати медальона към огромната змия. Времето сякаш потече като сироп, медальонът литна, завъртайки се във въздуха.

Страхотен нисък се изтръгна от гърлото на Аманар:

— Не-е-е-е-е!

Златната змийска глава мързеливо се помръдна, натъпканата ѝ с грозни зъби уста жадно се отвори, раздвоен език изскочи напред да поеме медальона, после змията преглътна.

Отчаянието превърна кряска на Аманар във вой. След това се разнесе втори, съскащ вой, който затрещя в ума на хората. Върху олтара Велита се разтресе в конвулсии и се отпусна, загубила съзнание. Конан почувства как костите му се превръщат в каша.

Сноп син огън лумна от гърдата на облечения в черни одежди магьосник, разкъса дрехата на парчета и се съедини с огромния златен бог-демон. Писъците зазвучаха в унисон с този на Аманар и на Морат-Аминее, все по-високо и по-високо, различвайки мозъка, прониквайки в костите и кръвта. После Аманар се превърна в статуя от жив огън, ала още продължаваше да креци. Огромното златно тяло на Морат-Аминее изведнъж лумна в сини пламъци, които запълзяха по цялата му дължина в безкрайността. И онзи страшен писък също продължи — съскащ вой в съзнанието, който разкъсваше душата.

Воят на човека заглъхна. Конан вдигна глава и видя, че Аманар е изчезнал, оставяйки след себе си малко мазна пенел и малка локвичка от разтопен метал. Но Морат-Аминее все още гореше и сега огромното тяло, обхванато от сини пламъци, се мятеше в агония. То се извиваше и планините трепереха.

Пукнатини зейнаха върху тавана на стаята, подът се наклони и заподскача като кораб сред буря в морето. Напрягайки се да запази равновесие, Конан се втурна към черния мраморен олтар, под самото горящо туловище на бога-демон, обхванато от смъртна агония. Велита бе в безсъзнание. Кимериецът бързо я освободи от ремъците, с които бе вързана, след това метна голото ѝ тяло на рамо и побягна. Таванът на стаята за жертвоприношения се сгромоляса, като една не сплеска младежа, мръсна прах изпълни въздуха в прохода. Планините още се тресяха, все по-силно и по-силно, очертанията им се разместиха, като че ли огромни маси земя искаха да полетят. Конан тичаше.

Горе в крепостта навсякъде вилнееше лудост. Колоните падаха, черните кули се събаряха, дупки зейнаха в голямата външна стена и сред целия този хаос войниците С'тара избиваха всяко нещо, което можеше да се движи, като се изстребваха и един друг.

Кимериецът побягна към портата, святкащото острие на сабята му сееше смъртоносно опустошение сред тълпите С'тара, които дръзваха да се изпречат пред него. Зад гърба му кулата на Аманар, от чийто връх изригваха пламъци като от пещ, се напука от едната страна, рухна и се пръсна на хиляди парчета обсидиан. Земята се тресеше като полудяло същество, докато Конан с бой си пробиваше път към портата.

Подвижната решетка беше вдигната и докато Конан преминаваше през портата, все още със стройната танцорка на широкото си рамо, вратата на мостовата кула се отвори с оглушителен шум. Харанидес изхвърча през нея, стиснал меч в ръка. Мургавото му лице бе окървавено. Дузина мъже в заморански доспехи го следваха по петите.

— За известно време задържах портата — изкрещя той над врявата от земетресението и всеобщото клане. — Това беше единственото, което можехме да направим, иначе трусовете щяха да ни сплескат като пихтия. Поне проклетите гущери се оказаха прекалено заети — започнаха да се избиват един друг и не ни обръщаха внимание. Що за лудост ги е пипнала?

— Няма време! — изкрещя му Конан. — Бягай, преди планината да се е срутила върху нас.

Затичаха с тежки стъпки надолу по стръмния път, а мостовата кула и портата на крепостта се срутиха и на земята остана само огромна купчина камъни и чакъл.

Долината се бе превърнала в костница, земята бе подгизнала в кръв, стоновете на умиращи мъже изпълваха въздуха. Жестоко съсечени С'тара, вчепкани в кървящите мъртви тела на планинци, бяха проснати като кошмарен килим, осеян тук-там с трупове на разбойници. Из околните планини, въпреки земните трусове, се носеха звуците на битката. Онези, които се бяха измъкнали от ужаса на крепостта, продължаваха кървавите схватки.

Близо до бандитския лагер Конан зърна Хордо, който седеше край смачканата шатра на Карела, сякаш около него не се случваше нищо. С Велита, която все още висеше на рамото му, кимериецът спря пред едноокия разбойник. Харанидес, който бе оставил хората си малко по-назад, застана до него. От планините се откъсваха канари, които громоляха по склоновете. Всичко все още се тресеше. Е, поне смъртните писъци на бога-демон вече не звучаха в съзнанието му, помисли си Конан.

— Намери ли я, Хордо? — попита той толкова тихо, колкото му позволяваше шумът наоколо. Що се отнасяше до земетресението, тук те бяха на най-сигурното място, защитени от опасността планините да полетят върху тях.

— Изчезнала е — тъжно отвърна Хордо. — Мъртва. Не зная, може би е избягала.

— Ще я търсиш ли?

Хордо поклати глава.

— При тези трусове бих могъл да търся години и няма да я намеря, дори ако е някъде под носа ми. Не, ще ида в Туран и ако не намеря някоя приятна вдовица, която си има кръчма, ще стана пазач на керван. Ела с мене, Конан. Имам само две медни петачета, но можем да продадем момичето и ще поживеем с парите от нея за известно време.

— Не това момиче — отвърна Конан. — Обещал съм да я освободя и ще го направя.

— Странна клетва — каза Харанидес. — Но и ти си странен човек, кимериецо, макар че тъкмо затова ми харесваш. Слушай, вече реших, че няма смисъл да се връщам в Шадизар, където само мога да загубя главата си. Аз също ще отида и Туран, с Резаро и още няколко от моите хора, които оцеляха. Илдиз мечтае за империя. Търси наемни войници. Та ето какво искам да кажа — ела с нас.

— Не мога — засмя се Конан. — Аз не съм нито войник, нито пазач, нито пък съдържател на кръчма. Аз съм крадец.

Той огледа местността, която ги заобикаляше. Половината от черната крепост беше погребана под лавина от пръст, която се беше откъснала от планините. Трусовете също бяха намалели, човек вече можеше да стои изправен с лекота и да върви без особени трудности. — И понеже съм крадец — завърши той, — мисля, че е време да открадна няколко коня, преди да са се върнали планинците.

Споменаването на планинците накара всички да пристъпят към действие. Мъжете бързо си казаха сбогом и се разделиха.

ЕПИЛОГ

Конан обърна жребеца си към хълма, където Велита го чакаше, яхнала своя кон, и наблюдаваше кервана, който се готвеше да тръгне по пътя към Султанапур. Този беше керванът, за който бяха приказвали толкова много, големият керван, който щеше да поеме по маршрута, въпреки че предишните кервани бяха изчезнали. Той се губеше от погледа по криволичещата пътека, която водеше през проходите. Конан не вярваше, че на толкова голям керван могат да се случат някакви неприятности.

— Платено е за пътуването ти — каза той на Велита. Тя се беше завила с дреха от бяла памучна материя от главата до петите — удобен начин на обличане при дълго пътешествие под горещото слънце. Двамата бяха решили, че ще е най-добре тя да не изтъква своята красота, преди да стигне до Султанапур.

— Дадох на господаря на кервана една жълтица в повече, за да се грижи за тебе, и го заплаших, че ще го намеря, ако ти се случи нещо лошо.

— Още не мога да разбера откъде намери пари за моето пътуване — каза тя. — Спомням си, че когато се свестих, ти казваше на едноокия мъж, че нямаш никакви пари.

— Това — каза той и постави една кесия в ръцете ѝ — аз взех от стаята на Аманар. Остават осемнадесет жълтици, след като платих за пътя ти. Ако бях казал на останалите за тях — но аз не излъгах, Велита, аз просто не им казах — те по всяка вероятност щяха да поискат своя дял. Трябваше да ги убия, за да запазя парите за тебе, а прекалено много ги харесвах, за да го направя.

— Странен човек си, Конан от Кимерия — тихо каза тя, подложи устните си за целувка и зачака с притаен дъх.

Конан шумно плесна с ръка задницата на коня ѝ и когато жребецът се спусна към кервана, извика:

— Сбогом, Велита! — И добави на себе си: — А аз съм три пъти проклет идиот.

Кимериецът обърна коня си в посока, противоположна на тази на кервана, по пътя, който щеше да го заведе на запад от Кезанкианските планини, в Замора. Младежът имаше достатъчно медни монети за два мяха вкиснато вино, когато отново пристигнеше при кръчмаря Абулетес.

— Конан!

Кимериецът спря жребеца си и се обърна. Гласът, изглежда, бе долетял от върволицата навързани роби. Мнозина търговци на хора се бяха присъединили към големия керван от страх да не ги нападнат по пътя. Конан се приближи към върволицата и се разсмя.

Търговецът на роби беше подредил мъжете и жените отделно, за да избегне неприятност в бъдеще. Жените бяха отпуснати на колене, голи, в оскъдната сянка на дълга ивица памучен плат, прикрепена към оковите на вратовете им по продължение на цялата редица. Точно в средата на редицата беше коленичила Карела.

Когато той опъна юздите на коня и спря пред нея, Карела се изправи с подскок. Леко изгорелите ѝ от слънцето гърди се залюляха.

— Откупй ме, Конан. Можем да се върнем и да вземем каквото искаме от съкровището на Аманар. Планинците досега ще са се махнали, а много се съмнявам, че са взели каквото и да било от неговите неща.

Конан отново преброи наум медните монети в кесията си и си спомни за клетвата, която тя го бе принудила да даде не толкова отдавна. Клетвите бяха сериозна работа.

— Как попадна тук, Карела? Хордо мислеше, че си мъртва.

— Значи той е добре? Хубаво. Историята ми е странна. Събудих се в кулата на Аманар. Чувствах, че съм преживяла чудовищен кошмар, а наоколо ми земетресение сриваше планините, планинци атакуваха, а онези твари С'тара бяха полудели. Изглеждаше като че наистина бях преживяла всичко от своя кошмар.

— Не съм — измърмори Конан, благодарен, че червенокосата не си спомня нищо. Поне това ѝ бе спестено. — Продължавай да разказваш.

— Взех една сабя — каза тя. — Ала не беше моята, не можах да я намеря. Ужасно съжалявам, че я загубих, и се надявам, че ще я намерим, когато се върнем там. Във всеки случай, пробих си път за излизане от крепостта през една пукнатина в стената, но преди да

успея да стигна лагера, тази глупава сабя се строши. Стоманата не беше добра, Конан. После откраднах един кон и планинците ме подгониха на юг, далеч от долината. Вече почти бях стигнала пътя на кервана, преди да загубя всичко. — Карела печално поклати глава.

— Но това не обяснява как си се оказала тук — каза той.

— О, така се бях загрижила да избягам от планинците, че бях забравила накъде се движа. Натъкнах се тъкмо на шестима пазачи на тоя търговец на роби, и след пет минути ме вързаха върху собствения ми кон. — Тя се опита да се засмее, но смехът ѝ прозвуча принудено и унило.

— Е, — каза Конан, — всеки магистрат ще те освободи, когато докажеш коя си. Трябва да го убедиш, че всъщност не си робиня.

Гласът ѝ спадна и тя внимателно погледна дали жените от двете ѝ страни слушат какво приказва.

— Не бъди глупак, Конан! Ако докажа коя съм на който и да било магистрат, той веднага ще изпрати главата ми в Шадизар да я набият на кол. Сега, Деркетто да те порази, откупй ме!

За негова изненада тя изведнъж отново падна на колене. Младежът се огледа и откри причината за това: приближаваше се нисък набит мъж с тънки жълтеникави мустаци и със златна обица на лявото ухо. Върху обичатата блещукаше голям колкото нокътя на кутрето му рубин.

— Добро утро — каза мъжът и леко се поклони пред Конан. — Виждам, че си избрал една от най-хубавите ми жени. Изправи се, момиче. Раменете назад. Раменете назад, казвам. — Карела се подчини с поаленяло лице, мятайки гневни погледи към Конан. Дебелият мъж засия в усмивка, като че тя бе отлична ученичка.

— Не зная — бавно каза Конан.

Карела се намръщи, а търговецът на роби изведнъж прокара замислен поглед по износените, парцаливи дрехи на кимериеца. Отвори уста да се развика, след това погледна широките рамене на Конан и дългата му сабя и каза любезно:

— Наистина, момичето е съвсем ново, и ще я дам евтино. Поддържам репутацията си, като не продавам стока, без купувачът да знае всичко, което има да се знае за робите. Честно казано, държа това момиче от два дни, а вече два пъти се е опитала да избяга и едва не отмъкна меча на един от пазачите. — Конан наблюдаваше Карела с

крайчеца на окото си. При тези думи тя гордо се изправи и тялото ѝ почти зае позата, която бе поискал търговецът на роби. — От друга страна, всичко това стана през първия ден. — Бузите на Карела пак започнаха да поаленяват. — Един хубав бой с пръчка след всяко бягство, всеки път по-дълъг и по-тежък, и оттогава е образцова.

— Благодаря за това, което ми обади — каза Конан. — Какво смяташ да я правиш в Султанапур?

Зелените очи на Карела внимателно се взряха в лицето на кимериеца.

— Ще я дам в харема на някой богаташ — бързо каза търговецът на роби. — Тя е прекалено хубава да я продам на пазара за работнички, прекалено фина за някой бардак с проститутки, но пък не е достатъчно изтънчена за Илдиз. Не може нито да пее, нито да танцува. Обаче ми се струва, че знае доста танци, а отказва да признае, че може да ги изпълнява. Значи в харема. Да топли леглото на някой дебел търговец, умно, а? — Мъжът се изкикоти, ала Конан не започна да се смее заедно с него.

— Конан — сподавено прошепна Карела. — Моля те.

— Тя те познава — изненадано каза тлъстият. — Значи ще я купиш?

— Не — отвърна Конан. Търговецът и Карела се вторачиха в него изумено.

— Ама ти само времето ли ми губи досега? — попита търговецът. — Имаш ли парите за това момиче, или не?

— Имам — разгорещено каза Конан, преценил, че лъжа пред един търговец на роби не се смята лъжа в действителност, при това сега нямаше начин да обясни на Карела цялата истина. — Но съм се закълел да не помагам на тази жена, нито да помръдвам ръката си, за да спасявам живота ѝ.

— Не, Конан — изстена Карела. — Конан, не!

— Странна клетва — рече търговецът на роби, — но аз разбирам от тези неща. Както и да е, с тези гърди тя ще донесе добра цена в Султанапур.

— Конан! — Зелените очи на Карела умолително се взираха в него, гласът ѝ се бе превърнал в задъхано хриптене. — Конан, освобождавам те от твоята клетва!

— Някои хора — каза кимериецът, — не разбират, че човек дава клетва пред боговете и обвързва себе си с тях по особен начин. Тази жена може би е нарушила своята клетва. Възможно е това да е истинската причина тя да коленичи сега сред твоите роби.

— Възможно е — неопределено каза търговецът, изгубил интерес, след като шансът да продаде своята стока бе изчезнал.

Карела протегна ръка да сграбчи ремъка на стремето на Конан.

— Не можеш да постъпиш така с мене, Конан. Измъкни ме оттук. Измъкни ме оттук!

Конан се отдръпна с коня си от голата червенокоса жена.

— Сбогом, Карела — изпълнен със съжаление каза той. — Много ми се искаше нещата между нас да бяха свършили по-добре.

Докато той се отдалечаваше от кервана, гласът ѝ гърмеше подире му:

— Деркетто да те порази, кимерийско изчадие! Върни се и ме откупи! Освобождавам те! Конан, освобождавам те от клетвата ти! Деркетто да порази очите ти. Конан! Конан! Конан!

Когато виковете ѝ и шумът от кервана заглъхнаха зад гърба му, Конан въздъхна. Наистина не му се искаше да я види изоставена, окована във вериги. Ако разполагаше с пари или ако не бе дал клетва... И все пак не можеше съвсем да потисне мъничка нотка на задоволство. Може би тя щеше да научи, че подходящият отговор към мъж, който е спасил живота ѝ, е не да го разпъне на колове, нито да го изостави в тъмницата на магьосника без следа от протест. Ала Конан познаваше Карела. Нито един харем в къщата на никой богаташ нямаше да я задържи за дълго и най-много след половин година Червената каня щеше да бъде свободна отново да полети.

Колкото до него самия, помисли си той, намираще се в прекрасно положение, от което всеки човек можеше да бъде доволен. Имаше четири медни монети в кесията и целият широк свят беше отворен пред него. При това винаги можеше да се захване с призрачните съкровища на Ларша. Конан се засмя, пришпори коня си и се понесе в тръс към Шадизар.

Издание:

Автор: Робърт Джордан

Заглавие: Конан непобедимия

Преводач: Здравка Ефтимова

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Иван Тотоманов

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1221>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.